

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ 10 ον

ΑΡ. 449

1935

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΕΤΟΣ 10 ον
ΑΡ. 449

ΕΤΕΡΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ ΤΑΝΙΤ
ΚΡΕΜΑ ΚΡΑΓΙΟΝ
ΡΟΥΖ ΡΙΜΕΛ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΣΩΚΙΑΛΙΔΗΣ
Περικλέους 31 (άνω πάτωμα). 'Αρ. τηλ. 24.722.

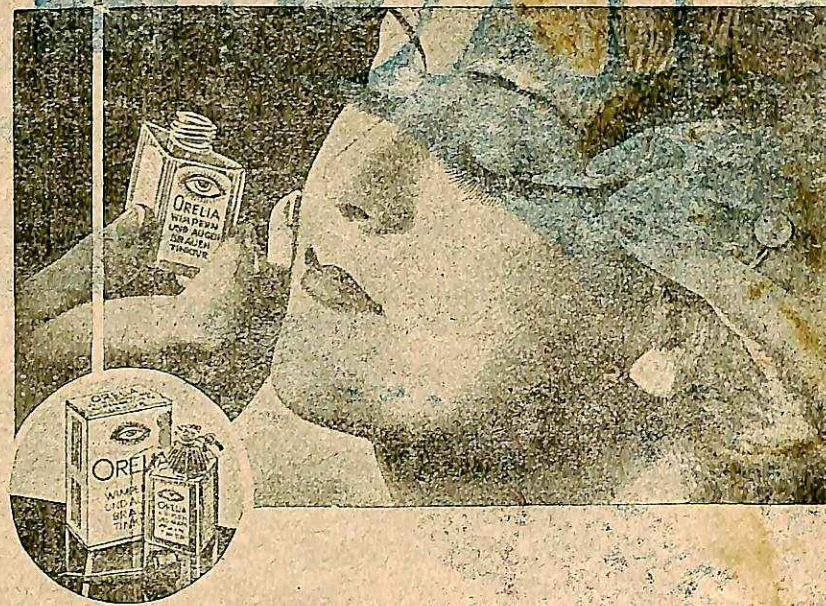
Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαθέτει την πλουσιωτέ-
ραν συλλογήν χάρτου ταπε-
τσαρίας είς τιμάς έργουστα-
σίου.

'Από 22 δραχμάς και άνω
τò τετραγωνικόν μέτρον με-
τά τοποθετήσεως

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΣΑΣ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΜΑΚΡΥΑ
ΚΑΙ ΠΥΚΝΑ ΜΑΤΟΚΛΑΔΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Ἡ «ORELIA» ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πάντοτε
ἐπιθυμοῦσατε, μεγάλα καὶ ἐκφραστικὰ ματόκλαδα. Ὀλίγαι στα-
γόνες κάθε πρωὶ καὶ θὰ ἔχετε συντόμως μεγάλα καὶ γοητευτι-
κῶς καμπύλα ματόκλαδα. Ἐὰν βάφητε τὰ ματόκλαδά σας, με-
ταχειρίζεσθε τὴν ὑγρὰν θαφὴν «ORELIA» ἢ τὴν «ORELIA
COMPACT», ἡ ὁποία στεγνώνει ἀμέσως καὶ ἀντέχει εἰς τὰ λου-
τρά, τὸν ὕπνον, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ δάκρυα. Τὰ προϊόντα «ORE-
LIA» πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλὰ μυροπωλεῖα. Γεν. ἀντ. Ἰωάν.
Συμεωνόγλου, Ἑμ. Μπενάκη 8.

ORELIA

SEVE CILIAIRE ET SOURCILIERE — FARD LIQUIDE

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἑτοιμα καὶ ἐπὶ Παραγγελία
Χοροῦ καὶ Περιπάτου
ΣΤΟΝ

ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ-ΜΑΡΣΕ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ-ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 58

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΑΦΕΤΑ	ΑΠΟ ΔΡ.
ΚΡΕΠ ΣΑΤΕΝ	900.—
ΚΡΕΠ ΡΩΜΑΙΝ	950.—
ΚΡΕΠ ΝΤΕ ΣΙΝ	650.—
ΚΡΕΠ ΣΩΡΖΕΤ	750.—
ΜΑΡΟΚΕΝ	850.—
ΤΑΓΙΕΡ	650.—
ΠΑΛΤΑ ΣΠΟΡ	450.—
ΠΑΛΤΑ ΓΟΥΝΙΝΑ	1500.—

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμάς παλαιὰ
διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ
δολοκλήρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οἰκογένεια», Λέκα 7, Ἀθήνας.

Ὁ χαριτωμένος ἥθοισις τοῦ κινηματογράφου Ρόμπερ Μονγκόμμερυ καὶ ἡ γοητευτικὴ «βεντέτα» Μόρην Ο'Σούλλιβαν, στὸ φιλμ «Εὐτυχισμένες Μέρει»

—Πώς είσαστε, μίστερ Πέρκινς

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο σκύλλος δεν είχε περιλαίμιο. Η Κλάρα πέρασε το χέρι της γύρω απ' το λαιμό του και προσπάθησε να τον ανασηκώσει, μα δεν τὸ κατόρθωσε.

Η νέα θέλησε να πάρη τὰ πόδια ένα-ένα γιὰ νὰ τὰ εξετάσῃ, μα τότε ὁ σκύλλος ξανάρχισε νὰ γαυγίζει. Τὸν καθισούχασε μ' ἓνα χᾶδι, προσπαθώντας νὰ μαντέψῃ τὴν αἰτία τοῦ ἐρεθισμού τοῦ αὐτοῦ. Καὶ ἀνακάλυψε ὅτι τὸ ζῶο κρατοῦσε ἀνάμεσα στὰ μπροστὶνά του πόδια κάποιο πράγμα μαύρο. Ἡ Κλάρα κύτταξε ἀπὸ πῶς κοντὰ καὶ εἶδε ὅτι αὐτὸ τὸ μαύρο πράγμα ἦταν ἓνα τετράδιο.

— Δὲς το μου! εἶπε.

Ο σκύλλος μούγκρισε πάλι κι' ἔδειξε τὰ αἰχμηρὰ δόντια του...

Μὰ, μόλις ἔνοιωσε τὸ τρυφερό χέρι τῆς Κλάρας νὰ γλυτοῦσῃ ἐπάνω στὸ τρίχωμά του, καθισούχασε πάλι.

— Περιέργοι! ψιθύρισε ἡ νέα. Φαίνεται σὰν νὰ μὴ ἀνήκει σὲ κανένα κι' ὅμως ἀπειλεῖ νὰ δαγκώσῃ ὅποιον θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ τοῦ πάρῃ αὐτὸ τὸ τετράδιο.

— Ἐξάφνα, ἔνοιωσε ἓνα ρίγος νὰ τῆς περνᾷ τὸ κορμὶ.

— Ἀδύνατον! σκέφτηκε. Θὰ ἦταν μεγάλη τύχη... Τὸ τετράδιο... Αὐτὸ τὸ τετράδιο...

Ἡ Κλάρα ἀποφασιστικὰ τότε, ἔκανε μερικὰ βήματα πίσω, ἐνῶ ὁ σκύλλος εἶνε καρφωμένος ἐπάνω τῆς τὰ βλέμματά του. Τότε, μὲ δυνατὴ φωνή, πρόσταξε:

— Εἰδοῦ! Ἀδελ!

Τὰ μάτια τοῦ σκύλλου ἐλαμψαν. Καὶ ἡ νέα ἐξαπρόξαυσε:

— Εὐτυχός, Ἀδελ!... Ἐλαί!...

Ἀρνὰ ὁ σκύλλος σηκώθηκε στὰ πόδια του, πήρε τὸ τετράδιο μὲσα στὸ στόμα του καὶ πλησίασε τὴ νέα κόση, μὲ τ' αὐτὰ ἀνωρθωμένα ἀπὸ εὐχαρίστησι.

Ἡ Κλάρα τὸν γάδισε μὲ αἰσθητικὴν ἐπίπεδα:

— Δὲς το μου, Ἀδελ! Δὲς το μου!

Καὶ ἀπῆλθε τὸ γέρι τῆς μέσῃ στὸ ὁποῖο ὁ σκύλλος ἄφησε νὰ πέσῃ τὸ τετράδιο.

— Εὐὶ λοιπὸν εἶπα! ὁ Ἀδελ τοῦ Πάριος Μπουλά, εἶπε μὲ συγκίνησι. «Ζητήσατε τὸν Ἀδελ ποῦ ἔναι τὸ τετράδιο». Ἐλεγε τὸ ραδιογράφημα. «Ἐλὰ, κάποιος ἄνθρωπος θὰ ἐκδικήσῃ τὴν κύριό σου καὶ αὐτὸν βαρύνει νὰ ξαναβροῦμε τὸ ραδιοφῶνο του».

Ἐπείθε τὸ τετράδιο μὲ τὰ λευκὰ τῆς χέρια καὶ πρόσταξε:

— Ἀκολουθήσε με! Θὰ πᾶμε νὰ δείξουμε τὸ εὐρημά μας στὸ φίλο μας Σάρλ.

Μὰ ἡ περιέργειά τῆς στάθηκε πῶς δυνατὴ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τῆς νὰ δείξῃ τὸ ἀνέλπιστο εὐρημά της στὸν ἀστυνομικόν.

Ἐχω ὅλο τὸν καιρὸ νὰ διὰσώσω ὅ,τι γράφει αὐτὸ τὸ τετράδιο πρὶν πάω στὸ ραντεβού μου.

Κι' ἐνῶ ὁ ἀνεμὸς ἀνασήκωνε τὰ μαλλιά τῆς, κάθισε σ' ἓνα βράχο, μὲ τὸ κεφάλι τοῦ Ἀδελ στὰ γόνατά της κι' ἄρχισε νὰ διαβάξῃ.

— Κλείσε τὴν πόρτα! διέταξε ὁ Νταντέ. ἓνα χωροφύλακος μὲς μίληκε μαζί με τὸ Σάρλ στὸ μπᾶρ τοῦ «Ἀστρου», ὅπου εἶχε βρεθῇ σκοτωμένος ὁ Μάρκος.

— Ὅταν ὁ χωροφύλακος ὑπάκουσε, εἶπε στὴ διευθύντρια τοῦ κέντρου ν' ἀνάψῃ φῶς. Ἐκείνη ὑπάκουσε, ξεφωνίζοντας:

— Πάψε, γρη῏! πρόσταξε ἀπότομα ὁ ἀστυνομικόν. Καὶ προσπάθησε νὰ μᾶς πῆς τὴν ἀλήθεια, γιὰτὶ ἄλλοιως κινδυνεύεις νὰ περάσῃς τὴ νύχτα σου στὴ φυλακὴ τῆς Νίκαιας.

Μὲ τὰ βλέμματα πρὸς τὸν οὐρανόν, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν ἐπικαλεσθῇ μάστιγα τῆς ἀγνοίας τῆς καὶ τῆς ἀθωότητός της, ἡ γρη῏ μὲ φωνὴ κλαυθάρικη, τοῦ διηγήθηκε μὴ φανταστικὴ ἱστορία, τὴν ὁποία εἶχε προφτάσει ἐντωμεταξὺ νὰ κατασκευάσῃ.

— Ἦσουν μόνι, κύριε, στὸ μαγαζί μου, γιὰτὶ ἔλκε ὁ κόσμος εἶχε πάει νὰ δῇ τὴν πυρκαϊά, ὅταν δυὸ ἀντρες μπήκαν μέσα: Αὐτὸς ἐδῶ — καὶ ἔδειξε τὸ σῶμα τοῦ Μάρκου — κι' ἔνας ἄλλος κακοντυμένος μὲ κασκέτο.

— Ἦσαν ὑπόκοφο ξεφωνητὸ τοῦ Σάρλ τὴ διέκοψε.

— Μὰ αὐτὸς εἶνε ὁ σωφὲρ τοῦ Βαλανσιέν! φώναξε ὁ ἀστυνομικόν.

— Τί; ἔκανε ὁ Νταντέ.

— Λέω πὼς θὰ εἶδαν ὅ,τι ἔχω γιὰ νὰ τὸν εἶχα ζωντανόν αὐτὸν ἐδῶ!... Εἶνε ἓνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔβλεπαν τὸ βαγόνι, μὲ τὸ ὁποῖο ταξίδευα... Θὰ τὸν σκό-

τώσε κάποιος ἀπὸ τοὺς τρεῖς συντρόφους του.

Ἐσκυψε καὶ ψηλάφησε τὰ ρούχα τοῦ Μάρκου.

— Ἰσως νὰ βρῶ τίποτε μέσα στὶς τσέπες του...

Μὲ μέθοδο ἐρεύνης τὸ παντελόνι, τὸ γιλέκο καὶ τὸ σακάκι τοῦ Μάρκου.

— Τίποτε! Τίποτε! μουρμούρισε.

Μὰ, ἔξαφνα, γονάτισε καὶ κόλλησε τὸ αὐτὸ του στὸ ματωμένο στήθος.

— Ζή! Ζή! φώναξε μὲ πυρετό. Τρέξετε γρήγορα νὰ φέρετε ἓνα γιάτρο!...

— Ὡ! Ἄν μποροῦσε ν' ἀνακτήσῃ τὴν αἰσθητικὴν του, ἔστω καὶ μὴ στιγμῇ.

Ἐνας ἐνωμοτάρχης ἐδῶ ἦταν ἔξω τρέχοντας. Ἡ μέγαιρα, πλησίασε τὸν ἀστυνομικόν καὶ τραύλισε:

— Ἰσως τὰ μπερδεύα, κύριε. Μοῦ φαίνεται πὼς ἦσαν τρεῖς-τέσσερες Ἰσως... Μὰ, ἔρερε, δὲν βλέπω καλά...

Ὁ Νταντέ τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ, τραντάζοντάς τὴν, τῆς φώναξε:

— Παληογυναίκα! Ἀρχίσεις νὰ τρέμεις κιόλας. Φοβάσαι μήπως μιλᾷς αὐτὸς ἐδῶ... Πές μου τὴν ἀλήθεια καὶ σοῦ δίνω χάρι γιὰ τὴν ψευδομαρτυρία σου... Ἀλλοιῶς σὲ συλλαμβάνω ἀμέσως...

— Καλά, θὰ τὰ πῶ ὅλα...

Καὶ μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα ἡ μέγαιρα, διηγήθηκε τὴ μονομαχία τοῦ Μάρκου καὶ τοῦ Ἰβᾶν Παρέλινε-νὰ πῆ τὴν ἀφίει τῆς-γυναίκας μὲ τὰ γκρίζα καὶ φυσικά τὸ δῶρο τοῦ χιλιόφραγκου. Ὁ Μάρκος ἄλωσε τὴ στιγμὴν ποὺ τῆς τὸ ἔδωσε ἦταν ἀναίσθητος καὶ, ἀνδραγόστες τὶς αἰσθητικὴς του, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πῇ τίποτε σχετικόν.

Τὴ στιγμὴν ποὺ τελείωνε τὴ διήγησί της, ὁ γιατρός μπήκε μέσα. Ἐπειτα ἀπὸ μὴ ἀντοχή μὲ ἐξέτασε τοῦ Μάρκου. εἶπε:

— Εἶνε καταδικασμένος! Δὲν θὰ ζήσῃ περισσότερο ἀπὸ μὴ ὥρα. Ἡ πληγὴ εἶνε θανάσιμη.

Ὁ Σάρλ ἐσφίξε τὴ γροθιά του καὶ φώναξε:

— Γιατρέ, πρέπει ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ν' ἀνακτήσῃ τὶς αἰσθητικὴς του.

— Καλά, θὰ τὰ πῶ ὅλα...

Καὶ μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα ἡ μέγαιρα, διηγήθηκε τὴ μονομαχία τοῦ Μάρκου καὶ τοῦ Ἰβᾶν Παρέλινε-νὰ πῆ τὴν ἀφίει τῆς-γυναίκας μὲ τὰ γκρίζα καὶ φυσικά τὸ δῶρο τοῦ χιλιόφραγκου. Ὁ Μάρκος ἄλωσε τὴ στιγμὴν ποὺ τῆς τὸ ἔδωσε ἦταν ἀναίσθητος καὶ, ἀνδραγόστες τὶς αἰσθητικὴς του, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πῇ τίποτε σχετικόν.

Τὴ στιγμὴν ποὺ τελείωνε τὴ διήγησί της, ὁ γιατρός μπήκε μέσα. Ἐπειτα ἀπὸ μὴ ἀντοχή μὲ ἐξέτασε τοῦ Μάρκου. εἶπε:

— Εἶνε καταδικασμένος! Δὲν θὰ ζήσῃ περισσότερο ἀπὸ μὴ ὥρα. Ἡ πληγὴ εἶνε θανάσιμη.

Ὁ Σάρλ ἐσφίξε τὴ γροθιά του καὶ φώναξε:

— Γιατρέ, πρέπει ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ν' ἀνακτήσῃ τὶς αἰσθητικὴς του.

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ

σεις του, πρέπει νὰ μπορέσῃ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του... Ἀκούτε, πρέπει!

Ὁ γιατρός κύτταξε τὸ Σάρλ καὶ διάβασε στὸ βλέμμα του μὴ ἀπελπισμένη ἱκεσία.

— Ἔστω, κύριε!... Θὰ δοκιμάσω μὲ ἐνέσεις, μὰ, σὰς προειδοποιῶ, ὑπάρχει μόνον μὴ πιθανότης στὶς χιλίες ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του.

Ὁ γιατρός ἄρχισε νὰ ἐρευνᾷ τὰ σπινθηρά του καὶ νὰ βγάξῃ ἀπ' αὐτὰ σπινθηρὰ καὶ ἀμυγδαλές.

Τὴν ἴδια στιγμὴν, ὁ Σάρλ πλησίασε τὸ Νταντέ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀκούσε, φίλε μου, ἔβαλον νὰ μοῦ κἀνῃς μὴ ἐκδοῦλεσι. Ἐχω στὶς δυὸ ραπτεροῦ στὴ μικρὴ πλατεῖα μ' αὐτὴ τὴ νέα κυρία ποὺ με συνόδευε... Πήγαινε καὶ πές της ὅτι, ἐπειδὴ ἔχω δουλέψῃ τώρα, νὰ μὲ περιμένῃ στὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου Βέλκου...

Ἐγὼ δὲν τοῖμιδ νὰ κινήθω ἀπὸ δῶ, ὅσο ὑπάρχει καὶ μὴ ἐλπίδα ἀκόμα...

— Συμφωνοῖ! ἀπάντησε ὁ Νταντέ καὶ βγῆκε ἔξω.

Μὰ τοῦ κἀκου ἀναζητήσε τὴν Κλάρα στὴν μικρὴ πλατεῖα. Δὲν εἶδε, παρὰ μερικὰ παιδιὰ ποὺ ἔπαιζαν μὲ τὰ νύματα.

Κι' ὁ Σάρλ θ' ἀναγκαζόταν νὰ πάρῃ μόνος ἑπείτ' ἀπὸ μερικοὺς ὁδρε, τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΓΚΡΙΖΑ

I

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐνα σῶμα ἐσπλωμένο σὲ μὴ ἀχυροστρωμνῇ. Ἐνα τραπέζι καρφωμένο στὸν τοῖχο. Ἐνα σκαμνὶ πιασμένο μὲ μὴ ἀλυσίδα ἀπὸ ἓναν κρίκο χωμένο στὸ ἔδαφος... Τοῖχος χωρὶς χρώμα.

Στὴ χοντρή σιδερόφραχτη πόρτα, ἓνα παραθυράκι μὲ κάγκελλα...

Τὸ κορμὶ ποὺ κολιτταίει στὴν ἀχυροστρωμνῇ δὲν σαλεύει καθόλου. Μήπως ὁ ὕπνος κραταίει τὸν Πιέρ Ραβιέρ στὴν ἀκίνησι τὸν θανάτου;

Δυὸ μέρες τώρα ποὺ τὸν ἔχουν κλεισμένο στὴ φυλακὴ τῆς Σαντέ, ὁ νέος ἀρνῆθηκε νὰ δεχτῇ κάθε τροφὴν, κολιτταίει ἐσπλωμένος κι' οἱ φύλακές του οὕτως τὸν ἀκούσαν νὰ προφέρῃ λέξι...

Ἐνας θόρυβος ἀκούστηκε, κι' ἓνας σῆρτης τραδήχτηκε. Βήματα ἀντήχησαν στὶς πλάκες. Ὁ Πιέρ οὕτως γύρισε τὸ κεφάλι του.

Ἦταν ὁ δικηγόρος του, ὁ κ.

Ρενουάρ, ὁ ὁποῖος τοῦ φώναξε:

— Ἐυπνίστηκε!

Ὁ Πιέρ ἀνασηκώθηκε κι' ἓνα ἀόριστο χαμόγελο ἔβγαλε στὸ πρόσωπό του καθὼς εἶδε τὸ δικηγόρο.

Μὰ ὁ κ. Ρενουάρ ἤξερε αὐτὴ τὴ ληθαργικὴ κατάστασι, ἡ ὁποία κυριεῖ τὸς φυλακισμένους τὶς πρώτες ἡμέρες τῆς φυλακισίως τους. Γι' αὐτὸ ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸν Πιέρ καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Εἶδα τὴ δεσποινίδα Ἀλθαρές.

Ἰὰ βλέφαρα τοῦ Πιέρ ἀνοίχθηκαν.

— Ἦν Κλάρα; τραύλισε.

— Ναί, τὴ μνηστὴρ σὰς. Πρὸ μίας ὥρας, ἦταν στὸ γραφεῖο μου... Ἦθελε νὰ σὰς δῇ, μὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος αὐτὸ εἶνε ἀσυνάτον. Γι' αὐτὸ μοῦ ἀνέθεσε νὰ σὰς πῶ νὰ μὴν ἀπελπίζεστε, νὰ κανεὶτε ὑπομονή... Ὅχι μόνον δὲν ἀμφισβᾶλλει καθόλου γιὰ τὴν αὐτοσητῆ σὰς, μὰ εἶνε καὶ βεβαία ὅτι σὲ λίγο θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ ἀποδείξῃ...

Μέσα σ' ἓνα τραύλισμα, ὁ Πιέρ ἐπανελάμβανε:

— Ἡ Κλάρα... Ἡ Κλάρα...

— Ἄς μιλήσουμε σοβαρὰ τώρα, εἶπε ὁ δικηγόρος. Θὰ ἐξεταστήτε σήμερα τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ. Μὴ ταραχθῆτε. Νὰ τοῦ ἐπαναλάβετε ὅλες τὶς προηγουμένες καταθέσεις, ἀφοῦ αὐτὸς εἶνε ἡ ἀλήθεια. Θὰ εἶμαι ἀλλοῦστε κι' ἐγὼ ἐκεῖ κι' ὁ κ. Οὐγκοννέ, θὰ ἔχῃ νὰ κἀνῃ καὶ μεν...

Ἀπελπίσθητε λίγο τὴν τουαλέττα σὰς. Ἐτοί ἡ ἰδέα σὰς θὰ ἐξακαθάρισον περισσότερο.

— Μονάχα ὅσα μοῦ εἶπατε σῆς εἶπε ἡ Κλάρα, μαῖτρ;

— Ἀκούσε, μικρὴ μου Πιέρ.

Ἡ δεσποινὶς Ἀλθαρές μοῦ ἔδωσε μὴ ἐπιστολὴν γιὰ σὰς. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς τὴ δώσω ἀμέσως, μὰ ἰδοὺ τὴν!

Κι' ὁ δικηγόρος ἔβγαλε ἓνα φακέλλο ἀπὸ τὸ χαρτοφύλακά του. Συγχρόνως ἔτεινε κι' ἓνα τηλεγράφημα πρὸς τὸν Πιέρ.

— Αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα, τοῦ εἶπε σὰς τὸ ἔστειλαν ἐδῶ καὶ τὸ ἀνοίξαν... Διαβάστε το. Θὰ σὰς διασκεδάσῃ... Ὅσο γιὰ τὴν ἐπιστολήν, μόλις θὰ τὴν διαβάσετε, ἐξαφανίστε τὴν...

Αὐτὸ μόνον σὰς ζήτησα.

Ὁ Πιέρ ἐσφίξε τὰ χέρια τοῦ κ. Ρενουάρ.

— Ὁρεβουάρ τὸ ἀπόγευμα! τοῦ εἶπε ἐκεῖνος καὶ βγῆκε ἔξω.

Ἡ πόρτα κλειδώθηκε πάλι πίσω του κι' ὁ Πιέρ ἔμεινε μόνος.

Ἀμέσως, μὲ πυρετὸ ψαγούλεψε τὸ φακέλλο. Μὰ κατάρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀνυπομονήν του καὶ διάβασε πρῶτα τὸ τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖο ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Ἄν ἀδυνατῇ σὰς προσλαμβάνουμε ὡς πρωταγωνιστὴ τῆς Ἐταιρείας μας μὲ χιλιά δολάρια ἐβδομαδιαίως γιὰ ἓνα χρόνον».

Κινηματογραφικὴ Ἐταιρεία ΜΕΤΡΟΠΟΛΙΤΑΝ καὶ Σία ΧΟΛΛΥΟΥΝΤ.

Ὁ Πιέρ γέλασε νευρικὰ καὶ

τοσλάκωσε τὸ τηλεγράφημα. Ἐπειτα ἀνοίξε τὸ φακέλλο καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὴν ἐπιστολήν. Ἀχόρταγα, διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπημένε μου,

Δὲν πρέπει νὰ μνησκαχθῇς ἐναντὶν μου. Δὲν ἀγαπῶ παρὰ μόνον ἑσένα, δὲν θ' ἀγαπήσω ποτὲ ἄλλον ἀπὸ σένα. Μὰ δὲν μπορεῖς νὰ ἔξεις, δὲν πρέπει νὰ μάθης, γιὰτὶ δὲν πρέπει νὰ ξαναἰδῶμε πάλι. Τὸ ὄνειρό μας ἦταν πολὺ ὄρατο. Σὲ ἀγαπῶ, ἀγαπημένε μου. Φεύγω μακριὰ, πολὺ μακριὰ, σὲ κάποιο μέρος, ὅπου δὲν θὰ μπορέσης ποτὲ νὰ με δῇς. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο. Ὑπάρχει ὁ θάνατος μετὰξὺ μας. Μὰ δὲν σὲ ἐγκαταλείνω. Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ φύγω, θὰ βγῆς μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ ἀπὸ τὴ φυλακὴ σου, ἀγαπημένε μου.

Χαῖρε, Πιέρ. Δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτὲ».

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, οἱ ἐφημεριδοπῶλες διαλαλοῦ-

σαν μὴν ἑκτακτὴ ἔκδοσι τοῦ «Ἀδιαλάκτου», ὁ ὁποῖος ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Ο ΠΙΕΡ ΡΑΒΙΕΡ ΟΜΟΛΟΓΕΙ

«Ὁ Πιέρ Ριβὰ, ὁ υἱὸς τοῦ Πιέρ Ραβιέρ, ὁ ὁποῖος τόσο τραγικὰ δολοφονήθηκε πρὸ δέκα ἡμερῶν, παραδέχτηκε ὅτι ἔκλεψε τὰ διαμάντια τῆς μίσσης Πάκερ.

«Ὅπως εἶχαμε ἀναγγεῖλει στὶς δύο μὲς τὸ ἀπόγευμα ὁ Πιέρ Ριβὰ, σιδεροδέσμιος, ἀρνήθηκε πρὸς τὸν ἀνακριτὴ κ. Οὐγκοννέ. Ὁ κ. Ρενουάρ, ὁ περίφημος δικηγόρος, δὲν ἀνέλαβε τὸν Πιέρ Ραβιέρ.

«Ἀμέσως ὁ κ. Οὐγκοννέ ἀρνήσας τὴν ἀνάκρισιν, τὴν ὁποίαν ἀναγράφουμε ἐδῶ ἐπὶ λέξι.

— Τὸ ὄνομά σας καὶ τὸ ἐπώνυμό σας;

— Εὐγένιος - Μαρί - Πιέρ Ραβιέρ.

— Τὸ ἐπάγγελμα σας;

— Ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου.

— Γιατὶ ἐκάνετε θύους νὰ πιστέψουν ὅτι πνιγνῆκατε καὶ παρουσιάστηκατε κατὰν μὲ ἄλλο ὄνομα;

— Ὁ κατηγορούμενος δὲν ἀπάντησε.

Κατὰ τὴν ἔξοδο ἀπ' τὰ θέατρα, μὴ ἄλλῃ ἑκτακτῇ ἔκδοσι τοῦ «Ἀνεξαρθήτου» ἔγινε ἀνάπασι ἀπὸ τοὺς ἐφημεριδοπῶλες. Τὸ μόνον ποὺ ἔγραφε ἦταν ἓνα ἐστερογράφημα στὸ παραπάνω ἄρθρο γραμμένο βιαστικά:

«Ἡ ἀντιμετώπιση τοῦ νέου, ὁποῖο ἀποτέλει ὁμολογία τῆς κλοπῆς του».

Τότε ὁ κ. Οὐγκοννέ ἔγραψε τὴν ἀπάντησιν τοῦ νέου, ὁποῖο ἀποτέλει ὁμολογία τῆς κλοπῆς του.

Τότε ὁ κ. Οὐγκοννέ ἔγραψε τὴν ἀπάντησιν τοῦ νέου, ὁποῖο ἀποτέλει ὁμολογία τῆς κλοπῆς του.

Τότε ὁ κ. Οὐγκοννέ ἔγραψε τὴν ἀπάντησιν τοῦ νέου, ὁποῖο ἀποτέλει ὁμολογία τῆς κλοπῆς του.

Τότε ὁ κ. Οὐγκοννέ ἔγραψε τὴν ἀπάντησιν τοῦ νέου, ὁποῖο ἀποτέλει ὁμολογία τῆς κλοπῆς του.

λοφόνο του Ραβιέρ;
Ο Σάρλ τεντώθηκε στην πολυθρόνα του και είπε:

—Τί λαμπρός ήλιος στη μεσημέρινη Γαλλία!... Τί όνειρο θα ήταν να πάω να ζήση κανείς εκεί κάτω!

Και συγχρόνως χτύπησε με τη γροθιά του τόν 'Ηρακλή στο στήθος. 'Ο γίγας ούτε κλονίστηκε καθόλου. Απεναντίας χαμογέλασε με το άστειο του προιστάμενου του, που θα ήταν αρκετό για να κόψει την αναπνοή ενός άλλου.

—Πάντα γερός είσαι, καθώς βλέπω!

—Είμαι περίφημα, αρχηγέ!

—Μείνε ήσυχος... Θά χρειαστώ σε λίγο τις δυνάμεις σου!

Ο καλοσυνός ίκανοποιήθηκε. Μολονότι δεν είχε μπει τίποτε το ώριμο, ωστόσο καταλάβαινε τώρα ότι κάποια σπουδαία δουλειά επρόκειτο να γίνει. Αυτό του έφτανε.

—Αρκετά φλυαρήσαμε! είπε ο Σάρλ και χτύπησε ένα κουδούνι.

Ο κλητήρας του γραφείου παρουσιάστηκε.

—Ο κ. Διευθυντής ήρθε; τόν ρώτησε.

—Είδα προ πέντε λεπτών το αυτοκίνητό του να μπαίνει μέσα στην αυλή.

—Καλά.

—Επειτα από μία στιγμή, ο Σάρλ βρισκόταν στο γραφείο του διευθυντού της Δημοσίας Ασφαλείας.

Η συνδιάλεξι τους υπήρξε σύντομη.

—Κύριε διευθυντά, είπε ο Σάρλ χαμογελώντας, όπως χαμογέλασε πάντα στις μεγάλες του επιτυχίες. Χρειάζομαι σήμερα μερικούς άνδρες, αποφασιστικούς κι' ένα καμινό.

—Σοβαρά;

—Σοβαρώτατα, κύριε διευθυντά.

Ο κ. Σεργίβις ανακάθισε στην πολυθρόνα του.

—Πές μου περί τίνος πρόκειται...

—Θά ήθελα να σας κάνω μία επιπλέον, κύριε διευθυντά.

—Λαμπρά ή ιδέα σου, Σάρλ.

—Μά γι' αυτό μου χρειάζονται, όπως σας είπα, μερικοί άνδρες αποφασιστικοί κι' ένα καμινό.

—Σοβαρά;

—Σοβαρώτατα, κύριε διευθυντά.

Ο κ. Σεργίβις ανακάθισε στην πολυθρόνα του.

—Πές μου περί τίνος πρόκειται...

—Θά ήθελα να σας κάνω μία επιπλέον, κύριε διευθυντά.

—Λαμπρά ή ιδέα σου, Σάρλ.

—Μά γι' αυτό μου χρειάζονται, όπως σας είπα, μερικοί άνδρες αποφασιστικοί κι' ένα καμινό.

—Σοβαρά;

—Σοβαρώτατα, κύριε διευθυντά.

Ο κ. Σεργίβις ανακάθισε στην πολυθρόνα του.

—Πές μου περί τίνος πρόκειται...

—Θά ήθελα να σας κάνω μία επιπλέον, κύριε διευθυντά.

—Λαμπρά ή ιδέα σου, Σάρλ.

—Μά γι' αυτό μου χρειάζονται, όπως σας είπα, μερικοί άνδρες αποφασιστικοί κι' ένα καμινό.

—Σοβαρά;

—Σοβαρώτατα, κύριε διευθυντά.

Ο Σάρλ δεν του απάντησε. Ξεκρέμασε το ακουστικό του τηλεφώνου και ζήτησε:

—Κέντρον, 361—0.

Κι' όταν, έπειτ' από μία στιγμή του έδωσαν γραμμή, ρώτησε:

—Μόντιαλ Λούε, εκεί;... Θά ήθελα να μιλήσω στον καθηγητή Λουσίνο...

—Επιβεβαιώθηκε Σάρλ, έδω.

—Ναι, ναι, χαίρω πολύ, κύριε καθηγητά. Μου ανακοίνωσαν προ λίγο το τηλεφώνημά σας...

—Ούτε κι' έχω δεν έχω ειδήσεις για την ανεψιά σας...

—Μ' εγκατέλειψε χωρίς να με ειδοποιήσει... Κι' έτσι αναγκάστηκε να ξαναγυρίσω χωρίς αυτήν στο Παρίσι.

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

το μινός έχουμε;

—13 Μαρτίου.

Και ανακτώντας ξαφνα τη σοβαρότητά του, ο Σάρλ ψιθύρισε:

—13 Μαρτίου... Τρίτη 13 Μαρτίου... Μου έφερνε πάντα τύχη ο αριθμός 13.

III

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ

Στην ώριμή ώρα, ο επιθεωρητής Σάρλ χτύπησε την καγκελόπορτα του μικρού περιπτέρου της οδού Σποντίνι, όπου έμενε ο καθηγητής Λουσίνο.

Ο αντιθάλαμος και το σαλόνι, όπου τον εισήγαγε ένας υπηρέτης, ήταν λαμπρά φωτισμένα.

—Ο κύριος έφτασε. Εύρεστηθήτε να τον περιμένετε μία στιγμή.

—Ο Σάρλ θαύμασε την πολυτέλεια και το εξαιρετικό γούστο που επικρατούσε στην επίπλωσι του δωματίου.

—Ναι, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

—Οχι, μου είνε αδύνατον να σας το πω τηλεφωνικώς... Πώς, θά θέλατε να το μάθετε...

—Μου φαίνεται πως δεν είναι και τόσο σπουδαίο...

—Αλήθεια, έχω ένα μικρό νέο να σας ανακοινώσω...

κ. Σάρλ. Σε ποιά διεύθυνσι, κύριε Σάρλ;...

—Μά, σας παρακαλώ... θέλησε να πη ο αστυνομικός.

—Οχι, όχι, δεν ανακαλώ ποτέ το λόγο μου. Πέστε μου λοιπόν τη διεύθυνσή σας.

—Οδός Μαθουρινών, Ξενοδοχείο «Σπλντίτ Χάουζ».

—Είπα λοιπόν — εξακολούθησε ο Λουσίνο, απευθυνόμενος προς τον υπηρέτη του — να πάτε στο κ. Σάρλ, στη διεύθυνση που μάς είπε, το βαρελάκι του Πορτό, που μάς μένει ακόμα. Πές επίσης στο Μάριο ότι δεν θα τον χρειαστώ άποψε κι' ότι μπορεί, έπειτ' απ' αυτή την κούρσα, να κλείση το άμαξι στο γκαράζ.

Ο Σάρλ τόν ρώτησε τότε:

—Είσαθε ευχαριστημένος από το σωφές σας;

—Πολύ. Είχα συλλογιστή να πάρω μαζί μου το σωφές που είχα στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, μα δεν ήξερε ούτε λέξη Γαλλικά. Προτίμησα λοιπόν να βρω εδώ έναν, και στάθηκε τυχερός.

Χωρίς ούτε ένας μύς του προσώπου του ν' ανακιρτήσει, ο Σάρλ είπε:

—Ναι, έχετε μεγάλη τύχη 'Εξ άλλου είστε, τουλάχιστον εκ πρώτης όψεως, ο τύπος του ευτυχισμένου ανθρώπου. Έχετε παγκοσμία φήμη, χρήματα, κι' έχω δεν έχω τί άλλο...

—Όχι, κύριε Σάρλ, φαίνεται ειλικρινής. Μαντεύω ότι ο σωφές αυτός δεν σας είνε αδιάφορος. Μά δεν βλέπω σε τί μπορεί να σας ενδιαφέρει ο Μάριος;

Μά ο Σάρλ του εξέφυγε λέγοντας:

—Σας βεβαιώνω ότι δεν...

Η εισόδος του υπηρέτη που άνηγγελε ότι το γεύμα είνε έτοιμο, τους εμπόδισε να συνεχίσουν.

—Πάμε να φάμε, είπε ο Λουσίνο. Προηγουμένως για να σας δώσω οδηγία. Η τραπέζια βρίσκεται στο πρώτο πάτωμα.

Επιπλωμένη με ωραιότατα έπιπλα ρυθμού Λουδοβίκου — Φιλίππου, αυτή η τραπέζια είχε μία γλυκεία οικογενειακή ατμόσφαιρα. Μονάχα δυο σερίθισια υπήρχαν στο τραπέζι. Κατόπιν προσκλήσεως του καθηγητού, ο Σάρλ κάθισε, έχοντας την πλάτη του γυρισμένη προς την πόρτα.

Στο πιάτο από πορσελάνη, το κονσομέ είχε κιάλας σερίθισια.

—Μου ζητήσατε να μην κάνω τυπικότητες, είπε ο καθηγητής. Γι' αυτό σας προειδοποιώ ότι το γεύμα είνε πολύ απλό: 'Αστακός, δύο 'Αμερικάνικα, κοτόπουλο ψητό και τίποτε άλλο.

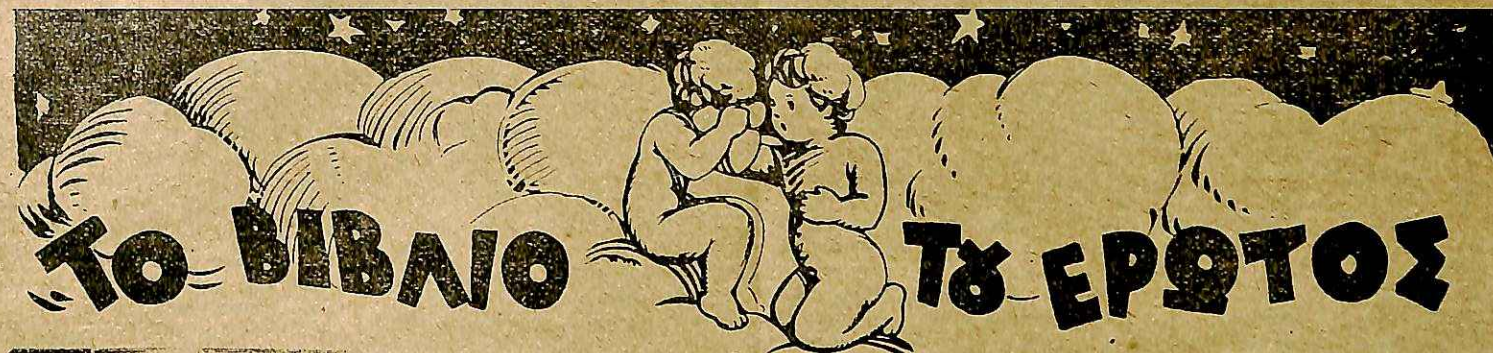
—Μου στήσατε ένεδρα! είπα γελώντας ο Σάρλ. Θά σας το ανταποδώσω αυτό.

Γεμάτοι κέφι, οι δυο αστυνομικοί έτίμησαν με τη μεγαλύτερη όρεξη τα δυο φαγητά. Τα κρασιά ήταν εκλεκτά και παλιά. Ο υπηρέτης που παραστεκόταν, γέμιζε τα ποτήρια, φροντίζοντας να μη μένουν αδειανά.

—(Ακολουθεί)

ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΧΑΛΑΣΕ ΚΟΣΜΟ

ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΝ

Κι' επειδή ανακάτεψα τη λαϊκή σοφία και τους ποιητές στη μελέτη μου αυτή, να και μία από τις γνώμες του Βίκτωρος Ουγκώ για τη γυναίκα:

Τί είνε τέλος η γυναίκα; Πολύ άσχα, λίγη ψυχή. Παράδεισος μισανθρωπικός, Μάσκα, όνειρο, μύθος. Διαβόλεμένο Βαντίλ που το έφτιασαν ο άνδρας!...

Μά, οτιδήποτε κι' αν είνε η γυναίκα, και παράδεισος, και μάσκα, και όνειρο, μην ξεχνάτε ότι ανήκει στο άλλο φύλο, κι' ότι δεν μπορείτε να την κρίνετε και να την ψυχολογήσετε με τα ίδια μέτρα που κρίνετε τους άνδρες.

Όπως και κάθε άνδρας έξ' άλλου, έτσι και κάθε γυναίκα έχει την ψυχολογία της. Χρειάζεται συνεπώς άκρα σύνεσις και άκρα προσοχή στις σχέσεις σας μαζί της.

Μην ξεχνάτε πάντως ότι έχετε να κάμετε μ' ένα πλάσμα μάταιο.

Ένα άνδρα μπορείτε να τον ψυχολογήσετε και να τον κατανοήσετε με λίγη συντροφιά μαζί του, λίγη συζήτηση και τα τοιαύτα.

Αντιθέτως, η ψυχολογία της γυναίκας είνε δύσκολη. Απαιτείται πολλή προσοχή, ίσως και πολυς καιρός για να μπήτε στην ψυχή της, για να την καταλάβετε καλά-καλά.

Και πάλιν...

Και τώρα, λόγου γενομένου, περί του μυστηρίου της ψυχολογίας των γυναικών, θά ανοίξω εδώ μία παρένθεσι:

Θά σας μιλήσω για την ψυχολογία της γυναίκας, όταν είνε άρραβωνισμένη, για να ξαναγυρίσω άμέσως κατόπιν στον καθαυτό έρωτα.

Αν μία γυναίκα είνε γενικά μυστήριο, μία άρραβωνισμένη είνε το μυστήριο των μυστηρίων, το μυστήριο το βαθύτατο και άνεξιχνίαστο, το σκοτεινό και έρεβωδες.

Δεν λέω μεγάλα λόγια. Θά φθάσω μάλιστα στο σημείο να πω σχετικώς μία παραδοξολογία, παραδοξολογία εκ πρώτης όψεως φυσική. Την έζησε: Μία γυναίκα... είνε δυο γυναίκες, δυο γυναίκες άκρας διαφορετικές και ούδόλως ομοιάζουσες.

Θέλετε απλούστερα την σκέψη μου αυτή;

Ίδου: Μία γυναίκα άγαμος και έλεύθερη, είνε έντελως διαφορετική από τον ίδιο τον έαυτό της, όπως εκδηλώνεται μετά το γάμο της.

Μία γυναίκα — προσθέτω — έχει δυο περιόδους ψυχικής εκδηλώσεως.

Την ψεύτικη και την ειλικρινή.

Την προ του γάμου της και την μετά το γάμο της.

Έχει δυο υποστάσεις.

Ός νέα, ως έλεύθερη, είνε ΑΓΓΕΛΟΣ!

Ός έγγαμος — συνηθέστατα δυστυχώς — ΣΑΤΑΝΑΣ!

Πρό του γάμου η γυναίκα προσποιείται.

Όλα της είνε άγγελικά. Παίζει το μεγάλο της ρόλο, το σπουδαιότερο ρόλο της ζωής της. Πρέπει να νικήση, να επικρατήση, να νικήση, να φθάση στο σκοπό της...

Τα ελαττώματα κρύβονται επιμελώς.

Τα προτερήματα — όταν υπάρχουν — επιδεικνύονται εις κάθε στιγμήν. Άλλα και όταν δεν υπάρχουν, δημιουργούνται εκ του μηδενός: Άφοσίωσις, ειλικρίνεια, πίστις, επακοή, ύπομονή, εργατικότητα...

Άγάπη και λατρεία.

Κανείς δε δεν υποψιάζεται, κι' αυτό από τα ψεύτικα αυτά άνθη κρύπτονται.

Τις περισσότερες φορές, έτοιμες να δαγκώσουν.

Κανείς δεν υποπτεύεται ότι πίσω από τα χρυσόροδια σ' έναν έφ' α κρύβονται οι κεραυνοί, έτοιμοι να έκρυσαν.

Επάνω-επάνω υπάρχει η γαλήνη, το φως της μειδίας. Το ψεύδος. Κάτω όμως απ'...

όλα αυτά θά εύρη κανείς το δηλητήριο, το σκότος, την κακίαν.

Άγαπητές δεσποινίδες, φίλτατες κυρίες, προς Θεού, όχι θυμούς και έξαψεις. Ό κανών δεν είνε γενικός, εύτυχως. Υπάρχουν και εξαίρεςεις. Το γνωρίζω καλώς αυτό. Και είνε εύτυχισμα βέβαια, γιατί διαφορετικά ο γάμος θά ήταν διαφορετικός και η ζωή μαρτυριον δεινόν και άπειροραπτον.

Υπάρχουν και Πηνελόπες. Υπάρχουν και άγγελοι.

Υπάρχουν όφεις, άλλα υπάρχουν και περισσότερα.

Θά ρωτήσετε: Γιατί παίζει αυτό το ρόλο απέναντι των ανδρών η γυναίκα, όσο είνε ακόμα έλεύθερη;

Απλούστατα: Για να τον κατακτήση.

Ποιός δεν επιθυμεί να νυμφευθή και να περάση όλη τη ζωή του, πλάι σ' έναν άγγελο;

Πρό του γάμου λοιπόν η γυναίκα είνε μέχρις άγγελικότητας καλόβουλη. Δεν έχει άπαρησίες, δεν έχει αξιώσεις, ούτε γνώμες, ούτε γούστα. Είνε μια μαλακή ζύμη, στην οποία μπορείτε να δώσετε ό,τι σχήμα θέλετε.

Κι' όλη αυτή η άφοσίωσις και η καταλυσή της συγκινεί βαθύτατα...

Άς σταθούμε όμως μία στιγμή στο σημείο αυτό.

Δεν πρέπει να ρίχνουμε όλη τ' άδικα στη γυναίκα. Θέλω να πω πως δεν έχουν έντελως άδικο ό άνδρες, ό άνδρες που φέρουμε να είνε έτσι. Γιατί απλούστατα παίζουν ένα πολύ επικίνδυνο παιχνίδι με τον άνδρα.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΑΤΥΧΟΥ ΕΡΩΤΑ

Ζάα... μου έλεγε. Μή φεύγεις. Δεν είμαι τρελλός που κλαίω έτσι, έδω περά. Αφαιρέ με να σου εξηγήσω. Και μου διηγήθηκε την τραγική ιστορία της ζωής του.

—Πρό δέκα χρόνων, μου έλεγε ο Άντρι, καθόμουν έδω πέρα με τον πατέρα μου και τη μητέρα μου. Είχα δυο αδελφές, πιο μεγάλες από μένα, κι' έναν πιο μικρό αδελφό... Δεν μπορείς να φανταστείς, Ζάα, πόσο ευτυχισμένοι ζούσαμε!... Έγώ τότε ήμουν δεκαεξι χρόνων. Η μεγαλύτερη μου αδελφή, η Σιμόνη, ήταν είκοσιδυο. Η άλλη, η Κλαίρη, ήταν δεκαοχτώ. Κι' ο Ζάα, ο αδελφός μου, πήγαινε τότε στην πρώτη Γυμνασίου. Η Σιμόνη ήταν ζωοφύλακας, με καλή καρδιά και τρυφερό αισθήματα. Ήταν η χαρά μας, η ευτυχία μας. Ένα βράδυ όμως γύρισε στο σπίτι με μια αλλόκοτη λάμψη στα μάτια της. Όταν καθίσαμε στο τραπέζι, δεν πρόσεχε καθόλου τι λέγαμε. Σέ λίγο μάλιστα μας είπε ότι δεν πεινούσε κι' αποτραβήχτηκε στο δωμάτιό της.

Όλη εκείνη τη βδομάδα η Σιμόνη μάς φαινόταν μυστηριώδης, αινιγματική, αλλόκοτη. Έπαισα τότε την Κλαίρη και της είπα να ρωτήσει την αδελφή της τι είχε πάθει. Εκείνη όμως γύρισε σε λίγο περηραμένη και μου είπε:

—Δεν μου είπε τίποτε. Σχεδόν μ' έδωσε. Μα εγώ κατάλαβα πως είχε ερωτευμένη.

Αυτό φαινόταν πως ήταν αλήθεια. Όλοι μας ανησυχούσαμε γι' αυτή την κατάσταση κι' όλοι αναρωτιόμαστε με κάποιο τρόμο:

—Μα τι θα γίνει, λοιπόν; Τι θα γίνει; Κι' αν αυτός που αγαπάει η Σιμόνη δεν την πάρει;

Κι' ήταν τόσο άμορφη η αδελφή μας, τόσο άμορφη! Τα μάτια της έλαμπαν από μια παράξενη ευτυχία και το πρόσωπό της ήταν πάντα φλογισμένο από μια βέβαιη χαρά. Μα δεν ήταν ησυχία. Είχε ανάγκη από λεφτά. Κάθε τόσο έρχονταν κι' μου έλεγε:

—Άντρι, έχεις να μου δώσεις δέκα φράγκα;

Κι' εγώ με την Κλαίρη είχαμε κανονικά να κλέβουμε δέκα για να της δώσουμε τα λεφτά που μας ζητούσε, γιατί την λατρεύαμε!...

Τις μέρες που ακολουθούσαν, η Σιμόνη άρχισε να γυρίζει στο σπίτι, είχε παρατήσει τις σπουδές της, έκανε ότι ήθελε. Οι γονείς μου γρήγορα, κάθε τόσο, μα δεν μπο-

ρούσαν πει να της επιβληθούν. Η Σιμόνη ήταν μεγάλη, ελεύθερη, ήταν είκοσιδυο χρόνων. Τέλος, μια μέρα, η μητέρα μου της είπε:

—Μα γιατί δεν έρχεται να σε ζητήσει αυτός ο νέος;

—Γιατί δεν τον αφήνω εγώ... της απάντησε η Σιμόνη, μ' ένα παρθενο ύφος.

Μα έλεγε ψέματα. Εγώ και η Κλαίρη είχαμε ανακαλύψει το «Ημερολόγιο» της και κάθε απόγευμα που έλειπε διαβάσαμε δια τα μυστικά της.

«Πούλησα όλα τα δαχτυλίδια μου, έγραφε σε μια σελίδα του η Σιμόνη, για να του αγοράσω μια καρφίτσα για τη γιορτή του...».

Η αδελφή μας τον αγαπούσε παράφορα αυτό τον άγνωστο. Μα η μητέρα μου κοιτούσε το κεφάλι της, κατασπασμένη, και ψιθύριζε, σαν να μιλούσε μοναχή της:

—Αυτή η ιστορία θα τελειώσει άσχημα...

Κι' ο καρδός περνούσε. Η Σιμόνη γινόταν πιο νευρική, πιο ανήσυχη. Είχε χάσει την πρώτη δραστηριότητα της, από τις στενοχώριες και τα κλάμματα. Μια μέρα, τη ρώτησα δειλά:

—Λοιπόν, δεν υπάρχει πειά καμιά ελπίδα;

—Όχι μου απάντησε. Είμαι χαμένη!...

Εγώ τότε άναψα από το θυμό μου.

—Πες μου τ' όνομά του, της φώναξα, να πάω να τον σκοτώσω!

Η Σιμόνη ξέσπασε σ' ένα παράφρονο γέλιο. Και το ίδιο βράδυ έγραψε στο «Ημερολόγιο» της:

«Είνα ένας παλιάνθρωπος. Μ' έχει ξεχάσει κιόλας. Δεν υπάρχει πειά γι' αυτόν...».

Τέλος, εκείνο που περιμέναμε, δεν άρχισε να συμβεί.

Η Σιμόνη άρρώστησε κι' έμεινε τρεις μήνες στο κρεβάτι. Έπειτα έγινε καλά σι-

γά-σγά, μα είχε πάντα στο γού της εκείνον...

Ένα απόγευμα, που καθόταν με τη μητέρα στη βεράντα, μόλις με είδε μπροστά της, μου είπε:

—Άντρι, σε θέλω...

Και πήγαμε μαζί στην κάμαρά της. Εκεί μου έδωσε ένα γράμμα και μου είπε:

—«Αν θέλεις να τον γνωρίσεις, πήγαινε του αυτό το γράμμα...».

Εγώ τότε άρπαξα το γράμμα από το χέρι της κι' έφυγα σαν τρελλός. Στο δρόμο κατόπι διάβασα τη διεύθυνση: «Κύριον Λουί Ζεράρ, δδός Λουξεμβούργου 15».

Τι παράξενα συναισθήματα που με πλημμύριζαν! Κρατούσα στα χέρια μου την ευτυχία της αδελφής μου. Θα έλεγα σ' εκείνον που αγαπούσε πόσο υπέφερε και πόσο θα την έκανε ευτυχισμένη αν την παντρευόταν. Μα αν δεν ήθελε, αν ήταν άμεμπτος, θα του φώναζα κατά πρόσωπο:

—Αφαιρέ την τότε! Μην καταστρέφεις την ευτυχία μας!...

Εγώ τότε άρπαξα το γράμμα από το χέρι της κι' έφυγα σαν τρελλός. Στο δρόμο κατόπι διάβασα τη διεύθυνση: «Κύριον Λουί Ζεράρ, δδός Λουξεμβούργου 15».

Τι παράξενα συναισθήματα που με πλημμύριζαν! Κρατούσα στα χέρια μου την ευτυχία της αδελφής μου. Θα έλεγα σ' εκείνον που αγαπούσε πόσο υπέφερε και πόσο θα την έκανε ευτυχισμένη αν την παντρευόταν. Μα αν δεν ήθελε, αν ήταν άμεμπτος, θα του φώναζα κατά πρόσωπο:

—Αφαιρέ την τότε! Μην καταστρέφεις την ευτυχία μας!...

Εγώ τότε άρπαξα το γράμμα από το χέρι της κι' έφυγα σαν τρελλός. Στο δρόμο κατόπι διάβασα τη διεύθυνση: «Κύριον Λουί Ζεράρ, δδός Λουξεμβούργου 15».

Τι παράξενα συναισθήματα που με πλημμύριζαν! Κρατούσα στα χέρια μου την ευτυχία της αδελφής μου. Θα έλεγα σ' εκείνον που αγαπούσε πόσο υπέφερε και πόσο θα την έκανε ευτυχισμένη αν την παντρευόταν. Μα αν δεν ήθελε, αν ήταν άμεμπτος, θα του φώναζα κατά πρόσωπο:

—Αφαιρέ την τότε! Μην καταστρέφεις την ευτυχία μας!...

Εγώ τότε άρπαξα το γράμμα από το χέρι της κι' έφυγα σαν τρελλός. Στο δρόμο κατόπι διάβασα τη διεύθυνση: «Κύριον Λουί Ζεράρ, δδός Λουξεμβούργου 15».

Τι παράξενα συναισθήματα που με πλημμύριζαν! Κρατούσα στα χέρια μου την ευτυχία της αδελφής μου. Θα έλεγα σ' εκείνον που αγαπούσε πόσο υπέφερε και πόσο θα την έκανε ευτυχισμένη αν την παντρευόταν. Μα αν δεν ήθελε, αν ήταν άμεμπτος, θα του φώναζα κατά πρόσωπο:

—Αφαιρέ την τότε! Μην καταστρέφεις την ευτυχία μας!...

Εγώ τότε άρπαξα το γράμμα από το χέρι της κι' έφυγα σαν τρελλός. Στο δρόμο κατόπι διάβασα τη διεύθυνση: «Κύριον Λουί Ζεράρ, δδός Λουξεμβούργου 15».

Τι παράξενα συναισθήματα που με πλημμύριζαν! Κρατούσα στα χέρια μου την ευτυχία της αδελφής μου. Θα έλεγα σ' εκείνον που αγαπούσε πόσο υπέφερε και πόσο θα την έκανε ευτυχισμένη αν την παντρευόταν. Μα αν δεν ήθελε, αν ήταν άμεμπτος, θα του φώναζα κατά πρόσωπο:

—Αφαιρέ την τότε! Μην καταστρέφεις την ευτυχία μας!...

Εγώ τότε άρπαξα το γράμμα από το χέρι της κι' έφυγα σαν τρελλός. Στο δρόμο κατόπι διάβασα τη διεύθυνση: «Κύριον Λουί Ζεράρ, δδός Λουξεμβούργου 15».

Τι παράξενα συναισθήματα που με πλημμύριζαν! Κρατούσα στα χέρια μου την ευτυχία της αδελφής μου. Θα έλεγα σ' εκείνον που αγαπούσε πόσο υπέφερε και πόσο θα την έκανε ευτυχισμένη αν την παντρευόταν. Μα αν δεν ήθελε, αν ήταν άμεμπτος, θα του φώναζα κατά πρόσωπο:

—Αφαιρέ την τότε! Μην καταστρέφεις την ευτυχία μας!...

Εγώ τότε άρπαξα το γράμμα από το χέρι της κι' έφυγα σαν τρελλός. Στο δρόμο κατόπι διάβασα τη διεύθυνση: «Κύριον Λουί Ζεράρ, δδός Λουξεμβούργου 15».

Τι παράξενα συναισθήματα που με πλημμύριζαν! Κρατούσα στα χέρια μου την ευτυχία της αδελφής μου. Θα έλεγα σ' εκείνον που αγαπούσε πόσο υπέφερε και πόσο θα την έκανε ευτυχισμένη αν την παντρευόταν. Μα αν δεν ήθελε, αν ήταν άμεμπτος, θα του φώναζα κατά πρόσωπο:

—Αφαιρέ την τότε! Μην καταστρέφεις την ευτυχία μας!...

Εγώ τότε άρπαξα το γράμμα από το χέρι της κι' έφυγα σαν τρελλός. Στο δρόμο κατόπι διάβασα τη διεύθυνση: «Κύριον Λουί Ζεράρ, δδός Λουξεμβούργου 15».

Τι παράξενα συναισθήματα που με πλημμύριζαν! Κρατούσα στα χέρια μου την ευτυχία της αδελφής μου. Θα έλεγα σ' εκείνον που αγαπούσε πόσο υπέφερε και πόσο θα την έκανε ευτυχισμένη αν την παντρευόταν. Μα αν δεν ήθελε, αν ήταν άμεμπτος, θα του φώναζα κατά πρόσωπο:

—Αφαιρέ την τότε! Μην καταστρέφεις την ευτυχία μας!...

Εγώ τότε άρπαξα το γράμμα από το χέρι της κι' έφυγα σαν τρελλός. Στο δρόμο κατόπι διάβασα τη διεύθυνση: «Κύριον Λουί Ζεράρ, δδός Λουξεμβούργου 15».

Τι παράξενα συναισθήματα που με πλημμύριζαν! Κρατούσα στα χέρια μου την ευτυχία της αδελφής μου. Θα έλεγα σ' εκείνον που αγαπούσε πόσο υπέφερε και πόσο θα την έκανε ευτυχισμένη αν την παντρευόταν. Μα αν δεν ήθελε, αν ήταν άμεμπτος, θα του φώναζα κατά πρόσωπο:

—Αφαιρέ την τότε! Μην καταστρέφεις την ευτυχία μας!...

Εγώ τότε άρπαξα το γράμμα από το χέρι της κι' έφυγα σαν τρελλός. Στο δρόμο κατόπι διάβασα τη διεύθυνση: «Κύριον Λουί Ζεράρ, δδός Λουξεμβούργου 15».

Τι παράξενα συναισθήματα που με πλημμύριζαν! Κρατούσα στα χέρια μου την ευτυχία της αδελφής μου. Θα έλεγα σ' εκείνον που αγαπούσε πόσο υπέφερε και πόσο θα την έκανε ευτυχισμένη αν την παντρευόταν. Μα αν δεν ήθελε, αν ήταν άμεμπτος, θα του φώναζα κατά πρόσωπο:

—Αφαιρέ την τότε! Μην καταστρέφεις την ευτυχία μας!...

Εγώ τότε άρπαξα το γράμμα από το χέρι της κι' έφυγα σαν τρελλός. Στο δρόμο κατόπι διάβασα τη διεύθυνση: «Κύριον Λουί Ζεράρ, δδός Λουξεμβούργου 15».

Τι παράξενα συναισθήματα που με πλημμύριζαν! Κρατούσα στα χέρια μου την ευτυχία της αδελφής μου. Θα έλεγα σ' εκείνον που αγαπούσε πόσο υπέφερε και πόσο θα την έκανε ευτυχισμένη αν την παντρευόταν. Μα αν δεν ήθελε, αν ήταν άμεμπτος, θα του φώναζα κατά πρόσωπο:

—Αφαιρέ την τότε! Μην καταστρέφεις την ευτυχία μας!...

ΤΟΥ ΖΑΚ ΚΡΙΣΤΟΦ

δρομο.

—Θέλετε απάντησι; με ρώτησε, όταν του έδωσα το γράμμα.

—Μάλιστα... του απάντησα μηχανικά, ταραγμένος.

Και μπήκαμε κι' οι δυο μέσα στο δωμάτιο.

Το πρόσωπο του Λουί Ζεράρ ήταν σκληρό και τα μάτια του είχαν μια κρύα λάμψη.

—Είσατε ο αδελφός της; με ρώτησε, όταν διάβασε το γράμμα.

Κούνησα καταφατικά το κεφάλι μου.

—Πόσων χρόνων είσατε;

—Δεκαέξη.

Χαμογέλασε εφρωνικά και ύστερα έγραψε δυο λόγια και τα έβαλε σε ένα φάκελλο. Εγώ άπλωσα το χέρι μου.

—Όχι, είτε απότομα. Θα το στείλω ταχυδρομικώς.

Εγώ τότε κατάλαβα την απάντησή του. Κατάλαβα πως έκανε για πάντα δυστυχισμένη τη Σιμόνη και χίμηλα πάνω του σαν τρελλός. Ήταν πάλι δυνατός από μένα, μα εγώ ήμουν άσυνεργος από τη λύσσα μου. Ο Λουί Ζεράρ έχασε την ισορροπία του και πέφτοντας, χτύπησε το κεφάλι του στη γωνιά του τραπεζιού. Όταν έσκυψα από πάνω του για να τον πνίξω με τα χέρια μου, είδα ότι ήταν νεκρός!...

Ωρμησα τότε έξω από το δωμάτιο, τρομοκρατημένος, και γύρισα στο σπίτι, κατάχλωμος.

Η Κλαίρη περνούσε κείνη τη στιγμή από το διάδρομο.

—Πάει πειά!... γλυτώσαμε!... της είπα. Τον σκοτώσα!...

Εκείνη έβγαλε μια κραυγή τρόμου.

—Τρελλάθηκες; μου φώναξε. Δεν είναι αλήθεια, Άντρι, πές μου ότι δεν είναι αλήθεια!...

Κι' έτρεμε σύγχυση.

Η Σιμόνη άκουσε τις φωνές μας κι' έτρεξε κοντά μου.

—Τον είδες; Τι σου είπε; με ρώτησε.

—Σιμόνη... Αδελφούλα μου, ψιθύρισα, και χαμήλωσα τα μάτια.

Εκείνη μάντεψε τότε τι είχα κάνει, μα δεν ήθελε να το πιστέψει.

—Πες μου τι σου είπε... έκανε άρηχητη. Πές μου!

Κι' έπειτα ξέσπασε σ' ένα γοερό κλάμμα.

—Θέ μου!... Πέθανε!... Πέθανε!... στέναξε, καθώς πνιγόταν από τους λυγμούς.

Αυτά ήταν τα τελευταία της λόγια. Έπειτα λιποθύμησε. Η Σιμόνη πέθανε ύστερα από λίγους μήνες σ' ένα σανατόριο. Εγώ διατάχτηκα και κλείστηκα στη φυλακή πέντε διόκληρα χρόνια. Όταν αναγκάστηκα έδω πέρα, δεν βρήκα κανένα. Οι γονείς μου είχαν πεθάνει.

Η Κλαίρη είχε φύγει με τον αδελφό μου για την Αμερική. Έδω και λίγο καιρό έμαθα πως πέθαναν κι' αυτοί εκεί κάτω...

Κι' ο Άντρι Βερνέ έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του.

—Να γιατί κλαίω, πρόσθεσε, κάθε φορά που συλλογίζομαι, φίλε μου, τα περασμένα. Από τότε δεν ξέρω πια τι θα πει χαρά και ευτυχία.

ΖΑΚ ΚΡΙΣΤΟΦ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Τι μου τον θυμίζεις διαρκώς, αυτόν τον Άθλιο Ζάν Πώλ;... Είνα ένας έλκενός, ο άποιος δημιούργησε εις βάρος μου την πιο δεινή μηχανορραφία... Γυδός ενός πτωχού άρχιστηματίου της Σκωτίας, μεγάλωσε κι' ανατράφηκε καλά, χάρις στη γενναιοδωρία του πατέρα μας... Γενναίος όμως ο πατέρας, τέλειος τύπος εταστών και στην ηθική άσχημη, πήρε τον Ζάν Πώλ μαζί του και τον έφερε ως έμπιστο βοηθό του έδω στον πάγο μας!...

Και ο άρχιστος αυτός πατέρας, χωρίς να σεβαστεί την δόξα μας από μητέρα, και βλέποντας μας άμύητους από κόσμο και χωρίς δδγηγό στη ζωή μας, καταστράφηκε την άδυναμία μας αυτή!...

Ναί, έπαινε τη δική μου νεανική άσχημηση, και μ' έκανε να τον αγαπάω τρελλά!...

Εγώ ή κόρη του λαμπρότερου από τους εταστές της Ιρλανδίας, έπεσα θύμα έρωτα ενός άξεστου χωρικού, ενός άρχιστου Ζάν Πώλ!...

...Ναί, Αιμιλία!... Έγινε έρωμένη του σιγά - σιγά!... Είχα άλλωστε το κακό παράδειγμα, μπροστά μου. Έσ' έρωτευμένη με τον Σιμόντεν, μοιδίνες δόλιες συμβουλές ν' αγαπάω και να δεχθώ την άσχημη του Ζάν - Πώλ!...

Στο δικό σου άμύημα, Αιμιλία, ήθελες να έχω κι' έμένα συνένοχο σου και δικαιοσύνη, για να μη ντρέεσαι να με κοιτάξεις!...

Έγινε έρωμένη του Ζάν Πώλ, μια φεγγαρόλουπη νύχτα!... Ω πόσο έκλαμα τότε πεσμένη στη σκάλα της κλιμάδας του δάσους!...

Εκείνος έπαισε να με παρηγορήσει. Και μ' έκανε κατόπι όργανο των φιλοδόξων σκοπών του!... Θιμάσαι, όταν ο πατέρας μας - ύστερα από τη φρενιτή καταστροφή του Λαμερζιού - γύριζε τυρλός και νυντηγμένος από σπύλιο σε σπίτι μας!...

Ε, ο Ζάν Πώλ τότε, ο άποιος του χρησίμευε ως οδηγός και ως προστάτης, δεν δίνασε να κάνει πάλιν κάτι το άνανδρο...

Τι θέλεις να πής, αδελφή μου; τη δέκαρη ζωρά ή δεσποινίς Αιμιλία. Είνα δυνατός ποτέ, να διέπραξε άνανδούς ο μεγαλόφυχτος και ευγενικός αυτός άνθρωπος;

Κι' όμως έκανε μια άνανδρία! φώναζε πιο έντονα η κυρία Άρβέλ. Ναί, δεν λυτήθηκε καθόλου τις δυστυχίες του πτωχού μας πατέρα, αλλά προσέλαβε στην αδελφή της το διαπρεσμένο και ψηφικό βλέμμα των δυο μικρών ματιών της. Έπειτα, ω ένα χαμόγελο σαρκασμού και άλλόκοιτος ήμα Αιμιλία.

Ναί, αλλά του άποκάλησε συγγενώς ότι είχα γίνει δική του πειά, και ότι θα γινόμουν μητέρα σε λίγο!... Έξακολούθησε με παρηγόρηση η κυρία Άρβέλ. Ναί, σφίχθηκε στα πόδια του πτωχού και έτοιμοθάνατου πατέρα μας, και έμεταλλεύτηκε την άδυναμία του να μάς καταρασθή!...

Σας συγχώρησε όμως ο πατέρας μας!... Ξανάπε ή δεσποινίς Αιμιλία. Σας εύλογησε, και έσένα και έμενον, σε κάλεσε κοντά του, και έβαλε το χέρι σου στο χέρι του Ζάν Πώλ όνουάζοντάς σας παιδιά του!

Ναί, και έτσι ο άρχιστος Ζάν Πώλ θιμάβεισε!... Έξαφάνισε με λύσσα έντονητερη ή κυρία Άρβέλ. Κατόρθωσε το άσημο κι' έφανε άλλα και έλεεινó αυτό χωροπόλο να γίνει γαμβρός ενός ντε Σαιν Έρηνά, του λαμπρότερου δηλαδή εταστού της Ιρλανδίας, σπώνοντας έμένα γυναικά του!...

Αλλά έγώ τον μισούσα πειά και τον συγχώνιζα, γιατί είχα αντίληψη τους φιλοδόξους και πρόστους σου!...

Και τότε πέρασε η Αιμιλία. Καίτοι πειά ο πατέρας μας, φρόντισα και έξετέλισα τον άρχιστο σύγγυό μου, τον γιό αυτόν ενός δούλου χωρικού, άπατώντας τον πρώτα και διώχνοντάς του έπειτα!...

Και τότε, ελεύθερη πειά και υπαρκτά από τη δεινή συζυγική έξουσία του, έξακολούθη να μισώ τόσο αυτόν όσο και τον καρπό του άτιμου έρωτός του!...

Ναί, τώρα μισώ και τον Ζάν Πώλ και την Κατή Δόβ!

—Άχ, ανέλαψε και φλογερή αδελφή μου Μερυλί!... Είτε τότε με γαλήνιος σαρκασμός ή Αιμιλία. Με πόση ειλικρία μιλάς για τις άτιμιές των άλλων, ξεχνώντας τις δικές σου!... Σεχνός τη νύχτα έκείνη της 17 Μαρτίου 1763!...

Έκανες μια τόσο καταχνόνα δολιότητα τότε, όστε ή μόνον ο Θεός, αλλά κι' ο διάβολος άκούη θ' ανατράχιασαν, μάλιστα την είδαν!

Κι' όμως έκανε μια άνανδρία! φώναζε πιο έντονα η κυρία Άρβέλ. Ναί, δεν λυτήθηκε καθόλου τις δυστυχίες του πτωχού μας πατέρα, αλλά προσέλαβε στην αδελφή της το διαπρεσμένο και ψηφικό βλέμμα των δυο μικρών ματιών της. Έπειτα, ω ένα χαμόγελο σαρκασμού και άλλόκοιτος ήμα Αιμιλία.

Ναί, αλλά του άποκάλησε συγγενώς ότι είχα γίνει δική του πειά, και ότι θα γινόμουν μητέρα σε λίγο!... Έξακολούθησε με παρηγόρηση η κυρία Άρβέλ. Ναί, σφίχθηκε στα πόδια του πτωχού και έτοιμοθάνατου πατέρα μας, και έμεταλλεύτηκε την άδυναμία του να μάς καταρασθή!...

Σας συγχώρησε όμως ο πατέρας μας!... Ξανάπε ή δεσποινίς Αιμιλία. Σας εύλογησε, και έσένα και έμενον, σε κάλεσε κοντά του, και έβαλε το χέρι σου στο χέρι του Ζάν Πώλ όνουάζοντάς σας παιδιά του!

Ναί, και έτσι ο άρχιστος Ζάν Πώλ θιμάβεισε!... Έξαφάνισε με λύσσα έντονητερη ή κυρία Άρβέλ. Κατόρθωσε το άσημο κι' έφανε άλλα και έλεεινó αυτό χωροπόλο να γίνει γαμβρός ενός ντε Σαιν Έρηνά, του λαμπρότερου δηλαδή εταστού της Ιρλανδίας, σπώνοντας έμένα γυναικά του!...

Αλλά έγώ τον μισούσα πειά και τον συγχώνιζα, γιατί είχα αντίληψη τους φιλοδόξους και πρόστους σου!...

Και τότε πέρασε η Αιμιλία. Καίτοι πειά ο πατέρας μας, φρόντισα και έξετέλισα τον άρχιστο σύγγυό μου, τον γιό αυτόν ενός δούλου χωρικού, άπατώντας τον πρώτα και διώχνοντάς του έπειτα!...

Και τότε, ελεύθερη πειά και υπαρκτά από τη δεινή συζυγική έξουσία του, έξακολούθη να μισώ τόσο αυτόν όσο και τον καρπό του άτιμου έρωτός του!...

Ναί, τώρα μισώ και τον Ζάν Πώλ και την Κατή Δόβ!

—Άχ, ανέλαψε και φλογερή αδελφή μου Μερυλί!... Είτε τότε με γαλήνιος σαρκασμός ή Αιμιλία. Με πόση ειλικρία μιλάς για τις άτιμιές των άλλων, ξεχνώντας τις δικές σου!... Σεχνός τη νύχτα έκείνη της 17 Μαρτίου 1763!...

Έκανες μια τόσο καταχνόνα δολιότητα τότε, όστε ή μόνον ο Θεός, αλλά κι' ο διάβολος άκούη θ' ανατράχιασαν, μάλιστα την είδαν!

Κι' όμως έκανε μια άνανδρία! φώναζε πιο έντονα η κυρία Άρβέλ. Ναί, δεν λυτήθηκε καθόλου τις δυστυχίες του πτωχού μας πατέρα, αλλά προσέλαβε στην αδελφή της το διαπρεσμένο και ψηφικό βλέμμα των δυο μικρών ματιών της. Έπειτα, ω ένα χαμόγελο σαρκασμού και άλλόκοιτος ήμα Αιμιλία.

Ναί, αλλά του άποκάλησε συγγενώς ότι είχα γίνει δική του πειά, και ότι θα γινόμουν μητέρα σε λίγο!... Έξακολούθησε με παρηγόρηση η κυρία Άρβέλ. Ναί, σφίχθηκε στα πόδια του πτωχού και έτοιμοθάνατου πατέρα μας, και έμεταλλεύτηκε την άδυναμία του να μάς καταρασθή!...

Σας συγχώρησε όμως ο πατέρας μας!... Ξανάπε ή δεσποινίς Αιμιλία. Σας εύλογησε, και έσένα και έμενον, σε κάλεσε κοντά του, και έβαλε το χέρι σου στο χέρι του Ζάν Πώλ όνουάζοντάς σας παιδιά του!

Ναί, και έτσι ο άρχιστος Ζάν Πώλ θιμάβεισε!... Έξαφάνισε με λύσσα έντονητερη ή κυρία Άρβέλ. Κατόρθωσε το άσημο κι' έφανε άλλα και έλεεινó αυτό χωροπόλο να γίνει γαμβρός ενός ντε Σαιν Έρηνά, του λαμπρότερου δηλαδή εταστού της Ιρλανδίας, σπώνοντας έμένα γυναικά του!...

ρών ! Είπε με καταθρόνη χαμόγελο ή Μερυλίν. Σκοτώθηκε σε μια ναυμαχία, ή όποια έγινε υπό Ιρλανδικό στενό του Αγίου Γεωργίου !... Βλέπετε λοιπόν, ότι έχω σύμμαχο στα σχέδιά μου τον ίδιο τον σάτανα ;... Ποτέ άλλοτε δεν ήμουν τόσο ανεξάρτητη και δυνατή, όσο είμαι τώρα !... Μονάχα ένας άνδρας μπορούσε, είχε τη δύναμη ν' αναταξίει στα σχέδιά μου, και να τα μεταβάλει... Κι' αυτός ο άνδρας, αυτός ο Ζαν Πάολ, έγινε νεκρός τώρα !... "Αχ, Αιμιλία !... Πολλό σύντομα θα δής, πόσο ψηλά θα με ανεβάσει — στην δύναμη και στην αίγλη των ανωτάτων θέσεων — ή επιτυχία των σχεδίων μου αυτών !

— Μα καλά, έχωξας τον καινούργιο σύζυγό σου ;... Ποσ θα τον δάλης, αυτόν τον απέναντο επιπαρόν που παντρεύτηκες ;... Τι θα τον κάνεις ;... Τι θα σ' κάνει ;... "Όσο κι' αν σ' είνι ο Γάλλος βασιλεύς, όσο και αν είσαι στενωπότης φίλη της βασιλικής, όσο και αν δες τρέμει ο παρίσχυρος παροφισχυρός Μωρεπά, κι' όσο και αν άνεθής ακόμη πιο ψηλά στην κοινωνία — με τα καινούργια σχέδιά σου — τί διάβολο θα τον κάνεις αυτόν τον νεαρό σύζυγό σου ;

— Η κυρία ντ' Αρθέσλ άναστρώσε περιφρονητικά τους όμους της, και ήσαν έτοιμη ν' άποκριθή. "Αλλά τη στιγμή εκείνη, άνοιξε διάπλατα ή μεγάλη δίφυλλη πόρτα του καλονισ, και ο Κόμπερνιν ανήγαγε με έκπληξη φωνή :

— "Ο μιλόδοος μαρκήσιος Κλίνδαλ !... "Ο μαρκήσιος κόμης Κλίσφορντ !... "Ο έντιμότατος σέρ "Εδγαν Ράμσαυ !

— "Αμέσως ύστερα, οι τρεις αϊτοί άπεσταλμένοι του πρωθυπουργού της "Αγγλίας λόδοι Νόρθ μπήκαν στο σαλόνι και ύποκλινθηκαν με άδρότητα μπρος στις δυό άριστοκράτιδες γυναίκες...

XXII.

Η ΑΤΙΜΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Στη μεγάλη τυμπική αθήουσα του πύργου Σαιν "Εριγάλ, μισή ώρα άργότερα, βρισκότουσαν τέσσερα πρόσωπα : Η κυρία Μερυλίν ντ' Αρθέσλ, και οι τρεις "Αγγλοι άπεσταλμένοι.

"Ο μαρκήσιος Κλίνδαλ, πιο έμπιστος του "Αγγλου πρωθυπουργού Νόρθ, και γνωρίζοντας καλύτερα τις μυστικές σκέψεις της έξοχότητός του, ήσαν ο πρόεδρος της έμπιστευτικής αυτής συσκέψεως. "Εδωσε, λοιπόν, τον λόγον στην κυρία "Αρθέσλ, με την έξής βαρυσήμαντη δήλωσι :

— Κυρία μου, γνωρίζω ότι δεν λέγεστε πειά κόρησσαι ντ' "Αρμάγ... Πληροφόρηθα ένκαλως τα μυστικά σχέδια της ηγευαλής αυτής άλλεπής, ή όποια λέγεται... αποφασιστικός της Γαλλίας Μωρεπά !... Διηγήθηκε μας λοιπόν τας ένοργείας σας και τα σχέδιά σας !

— Η κυρία Μερυλίν ντ' Αρθέσλ, άποκρίθηκε — πονηρή και έξέοντας δι' άπεινώνεται σε πανούργους — ως έξής :

— Μιλόδοε, έχετε πόσες δυσκολίες δοσάμισα στην άογή — έκει κάτω στην Αίλη των Βερσαλλιών — όσο να πείσω τους Γάλ-

λους διπλωμάτας, ότι είμαι μια άφωσιωμένη "Ιρλανδή !... "Ετσι, μπόρεσα σιγά σιγά να μάθω όλα τα σχετικά μυστικά σχέδια της Γαλλίας και της "Αμερικής, ένάντιον της "Αγγλίας !... "Ο Μωρεπά λοιπόν, με έστειλε έδώ με συστατικές έπιστολές προς τους έπασημοτέρους "Ιρλανδούς άρχηγούς των "Εδρινών Καρδιών, για να κανονίσουμε τα της επαναστάσεως της "Ιρλανδίας ένάντιον των "Αγγλων !... "Ερθα έδώ από τριών τεσσάρων ημερών, έμαθα τα όνόματά τους, έμαθα τα σχέδιά τους, και... κατόρθωσα, τέλος να πείσω τους περιφημότερους και ισχυρότερους από τους "Ιρλανδούς αϊτούς άρχηγούς, ναρθούν άπάντη τη νύχτα στον πύργο έδώ, δίπθεν για μυστική σύσκεψη !...

...Σκεφθήτε όμως, κύριοι, για μια στιγμή, πόσους κινδύνους διατρέχει ή "Αγγλία σας, κατά μέτρον και από τα πλάγια : Τρεις λυσσαλέοι άντίπαλοι — "Αμερική, Γαλλία και επαναστατημένη "Ιρ-

"Ω, πόσο έκλαμα τότε, πεσμένη μισόγυμνη στη σκάλα της καλύδας του δάουσι !

λανδία — θα την χτυπήσουν άμείλιχτα !... Πριν περάσει κίν "νας μήνας, τριάντα χιλιάδες Γάλλοι θάρθουν και θα έννοούν με τους "Ιρλανδούς και θα χτυπήσουν την "Αγγλία, μέσα στην καρδιά της... "Ο Γαλλικός στόλος του κόμητος ντ' "Εσταίγκ θα καταλάβη τη Μάγχη και θα πολιορκήση το Πόρτομουθ... Και ο ναύαρχος Γκράς, θα μεταφέρει στην επαναστημένη "Αμερική άλλους είκοσιπέντε χιλιάδες Γάλλους και στόλο πεινήτα πολεμικών πλοίων !... Πώς θα άντιμετωπίση ή πατρίδα σας ή "Αγγλία, πους κινδύνους αυτών ;

— Βέβαια, πρόκειται περί κρισίμου καταστάσεως ! μουρμούρισε ο μαρκήσιος Κλίνδαλ. "Εχετε να μάς ύποδείξετε άρα γε κανένα μέσον, ώστε ν' άποκρουσθούν οι κινδύνοι αυτοί ;

— "Εχω τα μέσα και γι' αϊτό σ'ας έκάλεσα στη μυστική αϊτή συνέντευξί ! είπε με φλόγα ή Μερυλίν ντ' Αρθέσλ.

— Ποιά εινε αυτά τα μέσα ;... "Εχουμε την έντολή από την Κυβέρνησί μας, να ξυγίσουμε και

να δούμε επίσης τί θα μάς κοστίσουν ! Ξανάτε ο μαρκήσιος Κλίνδαλ, με ψυχρότητα και έπιφύλαξι διπλωματική.

— "Ακούστε τους δρους μου, πρώτα ! μουμύρισε έντονα ή άποφασιστική εκείνη γυναίκα. "Αν παράλυσω τη Γαλλία, αν συντρέψω στην έκκόλαφι της άκόμη την επανάστασι των "Ιρλανδών "Εδρινών Καρδιών, κι' αν έμυθδενίσω τον "Αμερικανικό στρατό, θα σωθή ή "Αγγλία σας για πολλούς αιώνες ή όχι ;

— "Ασφαλώς ! είπαν και οι τρεις "Αγγλοι άπεσταλμένοι με κρυφή λαχτάρα.

Και σε λίγες στιγμές, ο έπιφυλακτικός Κλίνδαλ διάστριψε να προσθέσι :

— Πρόκειται όμως να μάθουμε προηγουμένως, τί πρόκειται να μάς κοστίσουν αϊτά τα πράγματα !

— Θα σ'ας κοστίσουν πιο λίγο, από όσο θα σ'ας κόστιζε ή έθνική καταστροφή σας ! είπε με ψυχρό χαμόγελο ή Μερυλίν ντ' Αρθέσλ.

ματηρά και ευκατέστησε όλη την άταραξία και την ένεργητικότητά της...

— Η δεσποινίς Αιμιλία ντ' Σαιν "Εριγάλ, ή όποια είχε μισή ήδη στην αθήουσα αϊτή και καθόταν σιωπηλή πλάι στην άδελφή της, άόργανε κι' αϊτή τα άφρα χείλη της με λεπτόν σαρκασμό...

— Η κυρία ντ' Αρθέσλ, τέλος, δεν άργησε πάλι να ξανάβη την ήρεμία της. Και με άμνηστια είλικρινή άποκρίθηκε :

— Βλέπω, κύριοι, ότι ή διπλωματική άδρότης παραμερίστηκε άπότη από τη συνδιάλεξι μάς αϊτή !... "Ετσι, κύριοι !... "Ας μιλήσουμε λοιπόν άνοιχτά : "Ο άσπόνδυτος και ο έκπαιδνωδότερος για την πατρίδα σας έχθρός, ο Βασίλειος, δ'εν θ'ά πεθάνη από μαχαίρι δολοφόνου !... Είστε ικανοποιημένοι, τώρα ;... Κι' άφου σ'ας το δηλώνω αϊτό, σ'ας ρωτάω τώρα : Τι σ'ας ένδιαφέρει ο τρόπος, με τον όποιο θα πεθάνη ο άρχιστράτηγος των "Αμερικανών έπαναστατών, ο Βάσιγκτον αϊτός ;

— Οι τρεις "Αγγλοι άνατρίχασαν... Και μόλις λείπει ο Βάσιγκτον, ένας μονάχα σ' όλόκληρη την "Αμερική εινε άξιος να τον άνατρίχαση ! μουμύρισε σφισχικά σαν έχθρα, ή τρομερή αϊτή γυναίκα. Και ο άντάξιος αϊτός άνατρίχωντός του, μού εινε άφωσιωμένος τυφλά, σαν δούλος, σαν πούλλος !... Πέστε μου τότε, τί θέλετε να τον κάνω τον άνθρωπο αϊτόν, και θα γίνη μόλις το θέλσω !...

— Είπατε τόσο βέβαια, για την έπαρσή σας άπάντα στον ύποψήριό αϊτόν άρχιστράτηγο των "Αμερικανών ; ρώτησε ύποπτα ο Κλίνδαλ.

— Ναί, είμαι !... Με άγαπάει, με λατρεύει τυφλά και θα κάνει πάντα ό,τι θα του ύποδεικνώ ! είπε με τόνο άπερίγραπτης γοητείας, αλλά και βεβαιότητος, ή Μερυλίν.

— Τότε... τότε θα πρόκειται άσφαλώς περί του στρατηγού "Αρνολδ, κυρία μου ! έπιθύρισε με β-πουλό τόνο φωνής ο Κλίνδαλ. "Εται ;... "Εχουμε, βλέπετε, και έμείς τους κατασκόπους μας, οι έ-ποιοί μάς πληροφορούν για όλα τα ένδιαφέροντα γεγονότα.

— Η Μερυλίν, παίχτρια δεινή και μηχανορράφος σατανική, δεν φάνηκε καθόλου να παραξενεύεται άπ' τη συγκλονιστική άποκάλυψη του πανούργου "Αγγλου διπλωμάτου. Συμμετέχτηκε σαν φειδί έτοιμο να δεικνύη και είπε ξερά και άποφασιστικά :

— Κύριοι, άς τελειώνουμε !... "Ιδού οι όροι μου : "Ο "Αρνολδ, και οι γύρω του δυσारेστημένοι, μισούν τον Βάσιγκτον... Μόλις λείπει από τη μέση ο Βάσιγκτον, ο "Αρνολδ γίνεται άμέσως δικτάτωρ στην "Αμερική !... "Ο τρομερός Ζαν Πάολ εινε νεκρός άϊτό, όπως έμαθα από όλίγον άδων... Οι "Αμερικανοί λοιπόν χωρίς τον Βάσιγκτον και τον Ζαν Πάολ, θα άπογοητευθούν και θα καταστύνουν τα δίπτα... "Ο "Αρνολδ θα διαλύση τότε, σαν άρχιστράτηγος και δικτάτωρ, τον Κογκρέσο καί...

— Και ; ρώτησε λαχανιασμένος

ο Κλίνδαλ.

— Τους "Ιρλανδούς άρχηγούς, με

ο Κλίνδαλ.

—...και, ή θα κρούξη την δημοκρατία στην "Αμερική με πρόεδρο τον αϊτό του, ή... ή θα την παραδωθή πάλι στην "Αγγλία σας ! είπε έντονα ή Μερυλίν. "Αλλά για να γίνη αϊτό το τελευταίο, γράψτε στο βασίλειό μου και να δέσουν τους άνυπόπτους "Ιρλανδούς, τους έποίους κάλεσα έδώ άπάντη — για μυστική δ'ήθεν συνέντευξι — όπως σ'ας είπα πριν !... "Αν όμως δεν συμφωνήσουμε στους δρους υας, και σεις οι τρεις και οι έκατο άνδρες σας θα συλληφθήτε και θα σπαγίτη άμείλιχτα !...

— Κυρία !... Με πιστεύετε άρα γε τόσο άφελή, ώστε να σ'ας άφήσω ζωντανούς ύστερα από τ'ι τρομερά μυστικά που μάβατε για μένα ; έξεκαλούσθη με καταθρόνιο ύφος ή Μερυλίν ντ' Αρθέσλ.

— Επτάς, αν συμφωνήσουμε και γίνετε συνένοχοί μου, γράφοντας τον διορισμό του "Αρνολδ στο λευκό αϊτό διάταγμα !...

— Κυρία ! ξαναείπαν και οι

Κλίνδαλ.

— Μιλόδοι, περιττές ή έξαφνεις ! έξεκαλούσθη παγερά ή Μερυλίν ντ' Αρθέσλ. Δεν είπαμε από την άρχή, ότι θα μιλήσουμε έξέω από τα δόντιας, χωρίς επιφύλαξεις και προσποιήσεις ;

— Κι' άπεις ή ίδια, τί άμειβή ζητάτε για όλα αϊτά ; ξανάτε πάλι ο Κλίνδαλ.

Κι' εκείνη, με τόνο φωνής έπίσημο βροντοφώνου :

— "Εγώ ;... ΤΙΠΟΤΕ !

— "Ηταν άπερίγραπτο αϊτό το «Τι-ποτέ» ! "Ηταν σωστό άριστοφύνημα διπλωματικής βεβαιότητος !... Αϊτό το «Τιποτέ» !... Ισοδυναμώσε με το «Με λατρεύει τυφλά ο μιλόδοος "Αντισβασίλης της "Αμερικής στρατηγός "Αρνολδ», και ή άμειβή της θα προσέρχεται από τη λατρεία κοριθιάς αϊτή του πανισχύρου πειά άγαπημένου της !

— Οι τρεις "Αγγλοι άπεσταλμένοι, λοξοκοιτάζαν με κρυφά θαυμασμό τη δαιμονία αϊτή γυναίκα. Και ο Κλίνδαλ ύπνιόθηκε :

— Έτσι !... Και ή Γαλλία ;... Η "Ιρλανδία ;... Τι θα κάνουν αϊτές ή δυό έχθρές υας ;

— Την "Ιρλανδία μπορού να σ'ς την παραδώσω σιδεροδεμένη, μέσα σε μια ώρα, παραδίνοντάς σας σιδεροδεμένους τους σπουδαιότερους άρχηγούς της !... Ναί, όλοι οι τρομεροί άρχηγοί της συνομηλικής δογανώσεως των «Εδρινών Καρδιών», θα σ'ας παραδωθούν δεμένοι σε μια ώρα !... "Όσο για τη Γαλλία, έχετε βέβαια ότι είμαι ή έμπιστη του πρωθυπουργού της Μωρεπά !... Λοιπόν, έβροντας τα σχέδιά του, σ'ας πληροφορώ, ότι μόλις λείπει ο Βάσιγκτον και μόλις συνταχθή ή επαναστατική "Ιρλανδία, ή Γαλλία δεν θα ταλινύση να κινήθ' ένάντιόν σας !

Τα έπιγεοήματα αϊτά, ήσαν πισσιμότητα για τους τρεις "Αγγλους διπλωμάτας. Και ο μαρκήσιος Κλίνδαλ ρώτησε και πάλι :

— Τους "Ιρλανδούς άρχηγούς, με

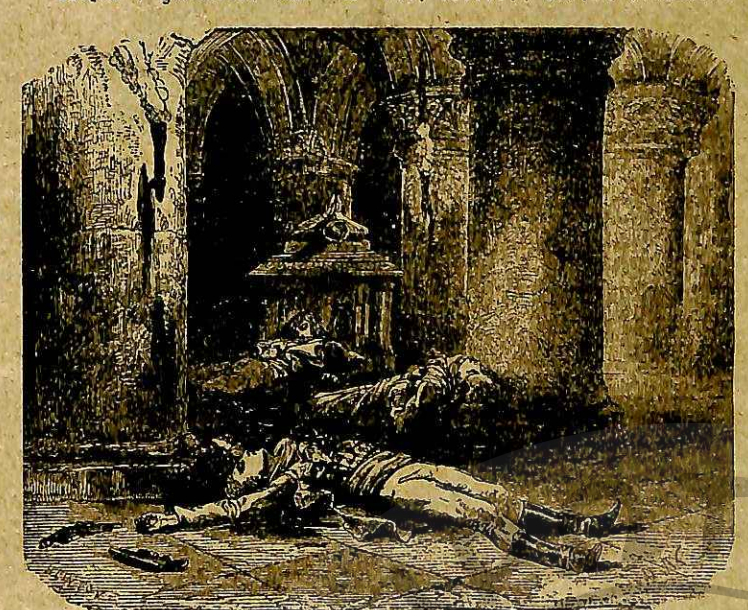
τί τρόπο θα μάς τους παραδώσετε ;

— Κατόρθωσα να μπάσω έδώ στον πύργο άπαρητηρήτους, όλους τους άνδρες που μού στείλατε ! είπε ψυχρά ή Μερυλίν. Είνε έκατο, κι' ένοπλοι όλοι τους... Φτάνουν, για να συλλάβουν και να δέσουν τους άνυπόπτους "Ιρλανδούς, τους έποίους κάλεσα έδώ άπάντη — για μυστική δ'ήθεν συνέντευξι — όπως σ'ας είπα πριν !... "Αν όμως δεν συμφωνήσουμε στους δρους υας, και σεις οι τρεις και οι έκατο άνδρες σας θα συλληφθήτε και θα σπαγίτη άμείλιχτα !...

— Κυρία !...

— Ναί !... Με πιστεύετε άρα γε τόσο άφελή, ώστε να σ'ας άφήσω ζωντανούς ύστερα από τ'ι τρομερά μυστικά που μάβατε για μένα ; έξεκαλούσθη με καταθρόνιο ύφος ή Μερυλίν ντ' Αρθέσλ. "Επτάς, αν συμφωνήσουμε και γίνετε συνένοχοί μου, γράφοντας τον διορισμό του "Αρνολδ στο λευκό αϊτό διάταγμα !...

— Κυρία ! ξαναείπαν και οι

— "Εγινες αϊτία να δολοφονηθούν μέσα σ' ένα ναό τόσο πατριώται !...

— Τρεις αϊσθητά, άγγίζοντας τις λαβές των σπαθίων τους.

— Ψυχραμία, μιλόδοε ! σάγκασε άτάραχη, ή Μερυλίν. Ξέρετε καλά ;... Συμφώνησα με τους "Ιρλανδούς άρχηγούς — οι όποιοι ριζοραδοθή από τον ίδιο στους "Αγγλους, πατριώτες του.

Και τότε, από την κορυφή του έσοφοει πύργου του Σαιν "Εριγάλ, ρίχτηκαν ψηλά στον ουρανό ρουκέτες, ή όποιες — σάξαντας κατόπιν — σχημάτιζαν ένα λαμπερό ίστέρι μέσα στο σκοτάδι της νύχτας !

Λακτορείς τέτοιες ρουκέτες — δεκάτριά παρόμοια άστέρια — έλαμψαν και έβρησαν σε πέντε λεπτά της ώρας. "Ηταν το σύνθημα το καλό, το καθήκονιστικό, για τους άτυγχε άρχηγούς των συνομηττών "Ιρλανδών !

Και πραγματικά, σε μισή ώρα φάνηκαν οι έξη "Ιρλανδοί ήγέται να κατευθύνωνται έσοβα στον πύργο του Σαιν "Εριγάλ, δίχως καν φρουρά ή συνοδεία.

— Μα λησμονείτε, κυρία, ότι ή ζωή σας βολιπεται στα χέρια μας αϊτή τη στιγμή ; ξεφώνισε βραχνά ο μαρκήσιος Κλίνδαλ, βγάζοντας

το σπαθί του.

— Η Μερυλίν ντ' Αρθέσλ ζευριε έντελώς άτάραχη, και είπε παγερά :

— Η ζωή μου ;... Λίγο μ'ένδιαφέρει ή ζωή μου, αν δεν συμφωνήσουμε !... Μιλόδοι, άγαπάω τον άνδρα έκείνον τρελλά, άφάνταστα... Τον θέλω "Αντισβασίλη, για να γίνω κι' εγώ άντισβασίσα... "Η θα γίνη πραγματικότης αϊτό το όνειρό μου, ή άς πεθάνω αν σήση !... Τι να την κάνω τη ζωή, τότε ;

— Σταμάτησε να μιλά, κι' ένα ύ-πέροχο δσο κι' άγέροχο χαμόγελο άνθισε στα φλογερά της χείλη. Οι "Αγγλοι την κυττούσαν βουβά και μαρμαρωμένους.

Και ή λευκόμαλη σχεδόν άδελφή της, την καίρωσε με ζήλοτυπη κατ'απλήξι : Η μαθήτρια είχε ξεπεράσει κατά πολύ τη διδασκαλία της παιδικής της ηλικίας... Η Μερυλίν είχε γίνη άρχιστάννα, χωρίς εις διδαχές της γερουτοκόρης άδελφής της !...

— Κυρία ! ξαναείπαν και οι

λεχτικώς στα χέρια άπ' τους ένεδρομένους "Αγγλους ένόλους και δόφθηκαν στερεά. "Επειτα, γεμάτοι από πόνο και πικρή κατ'απλήξι, ρήτηκαν σ' ένα σιδερόφραστο σκοτεινό κελλί του ύπογείου !

"Ο πάργος του Σαιν "Εριγάλ, ο άγέροχος ως τότε εκπαιδευτής της φιλοπατρίας και της έλευθερίας, είχε γίνη — κατά τη νύχτα εκείνη — πεδίο δράσεως της άτιμίας και της προδοσίας...

XXIII.

Ο ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Δείττω μεγάλο και έορταστικό, έπιταλούθησε τη σύλληψη των "Ιρλανδών άρχηγών, μέσα στον πύργο του Σαιν "Εριγάλ. Η ίδια έ-κείνη τυμπική αθήουσα του πύργου, ή όποια χρησιμοποιεί πριν από λίγη ώρα για αϊδούσα της άτιμης συνδασκέψεως, χρησιμοποιεί τώρα ως τραπέζια...

Η δεσποινίς Αιμιλία και ή κυρία ντ' Αρθέσλ, καθόντας στην τιμητική θέσι του τραπέζιου, σαν οικείοποινες που εινε. Γύρω τους, καθόντας οι άλλοι όμοτράτεροι : "Ο μαρκήσιος Κλίνδαλ, ο κόμης Κλίσφορντ, ο σέρ "Εδγαν Ράμσαυ και μερικοί αξιωματικοί, οι όποιοι ήσαν έπισημολογίτες του άποστατήματος που μπήρε κρυφά στον πύργο.

Έκλεκτά κρασιά της Γαλλίας και της "Ισπανίας, σκορπούν την εύθυμία στους συνδατυμμένους. Το οίκοςμο των κομητών ντ' Σαιν "Εριγάλ, στολίζει τα κρυστάλλινα ποτήρια.

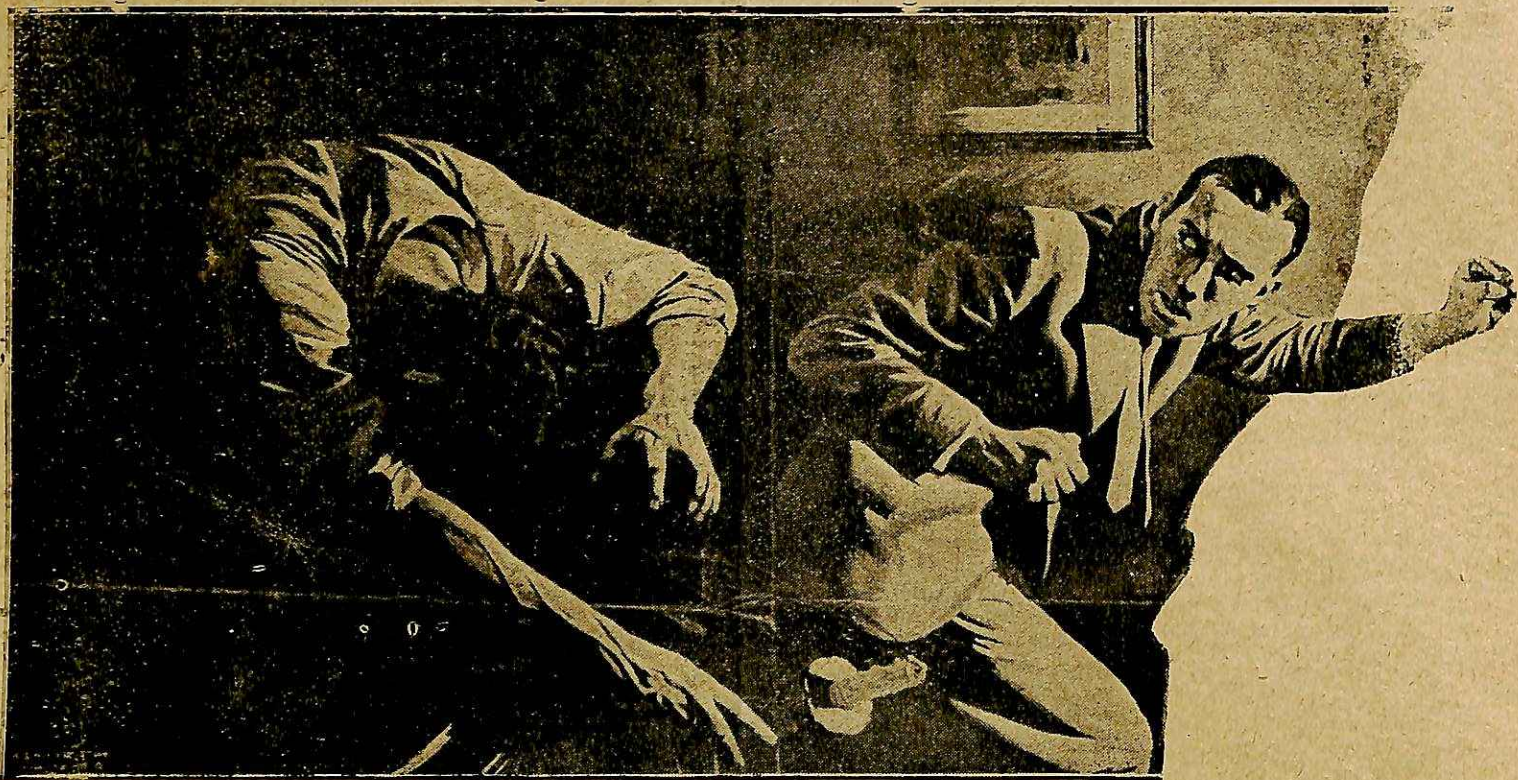
Η Μερυλίν ντ' Αρθέσλ θαμψώνεται με την καλλονή της. Τα μαγνητικά μάτια της έμψυχωμένα και από την ύπερηφάνεια του θράμβου, έχουν μια ύπερφυσική λάμψη. Και στο λείο μετώπό της, το άριστουγεννατικό και άντάξιο ένός Φαίδιου — για να το άπαθανασίση — περνούν φειγαλές ή λάμψεις του ύπερόχου όνειρού της, το όποιο άρχίζει να γίνεται πραγματικότης.

Η Αιμιλία, ή γερουτοκόρη Αιμιλία, ή όποια από το φθινόπωρο άκόμη της ζωής της άρχισε να σκεπάζεται από τα χιόνια του χειμώτος της ηλικίας, λάμπει από χαρά... από χαρά φοιχή, όμως. Η άδελφή της Μερυλίν, με το ά-τίμο αϊτό άναστροφισμό της, κατιώσθη επί τέλους να γίνη ίση με αϊτή !... Ναί, έγινε προδότης και ή Μερυλίν, όπως ύπνιόθε άλλοτε και ή Αιμιλία !

Ναί, γι' αϊτόν το λόγο άκριβώς σάπασε ή γροαλέα δεσποινίς Αιμιλία πτε Σαιν "Εριγάλ... Γι' αϊτόν τον λόγο, άφρησε να διατρανή — κατά τη νύχτα εκείνη — ή άτιμη προδοσία ή όποια χτύπησε κατ'εξοχή την «Πατρίδα» — "Ιρλανδία με φαρισκικό μαχαίρι !... Και μέσα στο λευκόμαλλο κρανίο της, στοιρογνίζεις τις έξέτις αινιγματικές σκέψεις με μοχθηρή χαυρεκάσι :

— "Ας μου μιλάει λοιπόν και ή άδελφή μου, κάπως !... "Ας γίνω κι' αϊτή μια άχρεία προδότης της πατρίδος, για να μην έχω μόνη έγω αϊτό το στήνι !...

(Ακολουθεί)

Ο Ιταλός σκόνταψε και σωριάστηκε χάρω...

ΤΟΥ G. A. ARLINGTON

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΡΟΝΝΗ ΣΙΜΚΟΞ

Ο Ίβορ κ' εγώ, άμέσως μετά τόν γάμο τού φίλου μας Ρόννη Σίμκοξ, σπών-όποιο είμαστε καλεσμένοι, φύγαμε γιατί βαρύνμαστέ τη δεξίωσι που θα έπακολουθούσε. Καί ενώ επιστρέφουμε στο σπίτι μου, άφου έξαντλήσαμε όσα είχαμε να πούμε για τις έντιμότητες μας από τώ γάμο, ο Ίβορ είπε ξαφνικά:

— Θά ξέρετε, θέβαια, ότι ο Ρόννη έχει γράψει ένα ενδιαφέρον διβόλι για τή δολοφονία του Έργα τού μεσαώνος. Άπό τώ πάθος του μάστιγα δ' έπισκέπτεται τή παλιά φρούρια τών εδωφοπαίων πόλεων. Έπαθε εκείνο τώ μασκαράδω στη Ρόδο...

— Μπα! Δέν έτυχε ποτέ νά μού διηγηθώ αυτό τώ περιστατικό! Άπα...

— Φυσικά! Άποφύγει νά τώ θυμάται! Ωστόσο, άν θέλετε, μπορώ νά σάς τώ διηγηθώ, γιατί έτυχε τότε νά συνταξιδεύουμε ός τών Πειραιά, όπου ένώ αποβιβάστηκα, ενώ εκείνος έξακολουθούσε τώ ταξείδι του ός τή Ρόδο. Άπό τούς άλλους επιβάτες έμαθα κατά πιν όλες τίς λεπτομέρειες τού έπεισοδίου...

— Είμαι περίεργος νά τώ άκούω!

— Όπως σάς, έλα, ο Ρόννη έχει μιά μονομανία, τή μάλιστα τών Ιστορικών φρουρίων τού Μεσαώνος. Καί όπως μού είπαν, ή Ρόδος έχει τή καλύτερα μεσαιωνική φρούρια καί από τής Ραγούσας τής Αίγης - Μόστ, τού Καρασσών καί άλλων πόλεων...

— Όταν λοιπόν ο Ρόννη αποβιβάστηκε στη Ρόδο, πήρε μαζί του τώ

μεσημεριανό γεύμα του καί ξεκίνησε εύτυχής, γιατί θά είχε μιά δολοφονία μέρα, για νά περιεργασθώ με τήν ήσυχία του, τή περιήγηση πολλή δολοφονία. Τώ πλοίο του έπορεύετο νά φτά τώ βράδυ, στις δέκα... Τώ μεσημέρι, ο Ρόννη κάθισε στην σκά ενός δέντρου, γειμάτισε με τώ πρόχειρο φαγητό που είχε πάρει από τώ πλοίο, καί κατόπιν, κουρασμένος καί χαλασμένος όπως ήταν από τών καφετέρω ήλιο, έσπώθηκε καί κοιμήθηκε. Δέν είχε υπολογίσει όμως ότι άπο κοιμήσαν τόσο βαθειά!...

— Όταν ξύπνησε, ξεκίνησε άμέσως, τήν πρόθεση νά έξακολουθήσει τήν περιήγησί του, γιατί είχε άκρια πολλά ενδιαφέροντα νά δώ καί έπρεπε νά κάνει γρήγορα. Ωστόσο έσχάστηκε φαίνεται, καί όταν οι άλλοι περιηγητά έφταναν από τώ φρούριο, εκείνος βρισκόταν άκρια, κάτω, στά κατάβηθα τού κτιρίου, έξετάζοντας τήν πυριτιδαποθήκη. Όταν τέλος άνέβηκε άπάνω στις έπάλξεις, άντελήφθη πώς είχε νά χτύσει καί ότι οι άλλοι περιηγητά είχαν φύγει. Έσπευσε άμέσως προς τήν έξοδο, καί βρήκε τή βαρική πόρτα κλειστή, χωρίς νά άπορή κανείς κανείς τού γύρω. Άναγκάστηκε τότε νά γυρίσει πίσω, με τήν πρόθεση νά βγώ από εκεί που είχε μπει τώ πρωί, καί άποστάσει ός τήν άλλη είσοδο τού φρουρίου είνε σημαντική — περισσότερο από ένα χιλιόμετρο — καί όταν έφθασε εκεί πέρα, είδε με άπάνωσι πώς καί αυτή ή πόρτα ήταν άποκλεισμένη, καί ότι μολις άντανή δέν φαινόταν πούθενά. Βοήθησε λοιπόν, άκούσιως φιλανθρωπός, τριγυρισμέ-

νος από πελώρια τείχη σφάντα ποδών ύψους. Άπό τίς επάλξεις έβλεπε όλόγυρα τή πυκνή, κατάστρα σπύτια καί πέρα, μακριά στο λιμάνι διέκρινε τώ πλοίο του. Κάτω στο δρόμο, περνούσαν άγριοι διοδάρη, τών όσών μάτια προσάπτησε νά τραβήξει τήν προσοχή. Μερικοί πού τών είδαν γέλασαν άπλάως, καί οι περισσότεροι ότε τών πρόσεξαν καν...

Έλχε άρχισει πιά νά σκοτεινιάζει καί όπως φαντάζεσθε, ο καίμμένος ο Ρόννη, άρχισε ν' άπελπίσεται. Τότε στην άπάνωσί του, άπεφάσισε νά έπαυρήσει καί τολμήσώ. Θά προσπαθούσε νά πιασθώ από τή κλιμάκρια μιάς σκουμορέας, ή όποια βρισκόταν σχετικώς κοντά στο τείχος καί κατόπιν άν τώ κατάβηκε, θά τού ήταν εύκολο από εκεί νά γλιστρήσει ός κάτω στο έδαφος. Κι' αυτό έκανε! Άποφασιστικά όίχτηκε άπάνω στο δένδρο, αλλά ο κλώνος φαίνεται, δέν άνθεξε στο βάρος του, έσπασε με έσοδό κρότο καί έπεσε μαζί με τώ φορτίο του, έπίνω στο δίημα τού γειτονικού σπιτιού...

Με τώ επικίνδυνο αυτό πήδημα τώ άφρογα, άσπρο φανελλένιο πανταλόνι του έπαθε ένα φοβερό σπλάχνισμα από πάνω ός κάτω. Όποσδήποτε όμως, ο Ρόννη ήταν εύτυχός, γιατί είχε κατασώσει νά βγώ από τώ φρούριο! Στην ταράτσα τού σπιτιού, όπου είνε, αποβιβάσθην, δέν έπρεπε καμιά πόρτα παρμό μονάχα δύο χαμηλά παράθυρα, σκοτεινά καί τώ δύο. Στη μιά άκρη τής ταράτσας είδε ότι ύπoχε ένα λούκι πού κατέβαινε ός τώ έδαφος. Έπειδή όμως τώ λούκι δέν

τού φάνηκε στερεό, ο Ρόννη πρότίμησε νά άνοίξει ένα από τή παράθυρα. Έτοιμάζονταν νά μπει από εκεί, μέσα στο σπίτι, με τήν κρυφή έλπίδα πώς θά εύρισκε τρόπο νά ξεφύγην άπαράτητος, όταν ξαφνικά, κάποιος σκούλλ, τώ όποιο βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο, χτύπησε γαντζώντας έναντιόν του! Ο Ρόννη έλειψε γρήγορα τώ παράθυρο καί δοκίμασε νά μπει από τώ δεύτερο παράθυρο. Έλχε μπη κιάλας στο δωμάτιο, όταν ή άγριος φοβισμένος φωνές τριών μικρών παιδιών, τή όποια κοιμόνταν εκεί μέσα, καί είχαν ξυπνήσει τρώοκατημένα, τών έκαναν νά βγώ πάλι στην ταράτσα. Δέν τού έμεινε πια άλλο μέσον φυγής παρά τώ λούκι.

Χωρίς νά διστάσει, άγκάλιασε τώ λούκι καί άφένθηκε νά γλιστρήσει ός τώ έδαφος. Φυσικά, τώ τελευταίο αυτό έπιχειρήμα άποτελείωσε τώ πανταλόνι του! Όποσδήποτε όμως βρισκόταν άσφαλώς στο έδαφος!

— Όταν προσγειώθηκε, βρέθηκε σέ μιά μικρή αλλη με έναν ψηλό τοίχο όλόγυρα. Μπροστά του, ύπoχε μιά άνοιχτή πόρτα ενός δωματίου σ' ένα τραπέζι τού όποιου έπρεπε ένα έτοιμάζονταν νά άνοίξει. Ο Ρόννη μπίρε τώ δωμάτιο, καί κανείς δέν ήταν μέσα. Ύψθεσε πώς βποιος καί άν βρισκόταν εκεί μέσα, όταν άκουσε τίς φωνές τών παιδιών καί τώ γάργαρο τού σκούλλ, θά έσπευδε ν' άνέβη σπών άπάνω έδαφος για νά δώ τί συνέβη. Ο φίλος μας τότε, θέλησε νά έπωφεληθώ καί νά τώ σκάσει, χωρίς περιττές έξηγήσεις. Έτσι, πατώντας στις μύτες τών ποδιών, προχώρη-

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

— Όπως σάς ύποσχεθήκαμε, τώ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καί ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν τήν διανομήν εις τούς άναγνώστας τών σειράς περιφημών άριστουργημάτων τής ξένης φιλολογίας. Τά πρώτα βιβλία, τά όποια διανέμονται ήδη στους άναγνώστας τών περιοδικών μας, είνε τώ ύπεροχον άισθηματικών άριστουργήμα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Καί τώ άριστούργημα τού ρωμαντισμού

“ Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ ”

Τού ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιοθ, τού όποιου ή διανομή ήρχισε κατ' αυτάς.

— Όπως σάς είχαμε είδοποιήσει, για ν' άποκτήσετε τά άριστουργήματα μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από τώ «Μπουκέτο» ή την «Οικογενεια» 4 έκ τών δημοσιευομένων εις τήν 3ην σελίδα τού έξωφύλλου δελτίων καί νά τά φερετε εις τή Γραφεία μας, κατατετοντες συγχρόνως καί 8 δραχμάς.

Έτσι, μ' ένα ελάχιστον ποσόν, με τώ έν πεμπτον τής τιμής τού βιβλίου, άποκτατε βιβλία κομψά, έκ 300 περίπου σελίδων έκαστον, άποκτατε τά «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ», όπως δικαίως ώνομάσθησαν τά έργα πού σάς χαρίζομεν.

Οι έν τας έπαρχιας άναγνώσται-μας θά προσκομίζουν τά 4 δελτία καί τας 8 δραχμάς εις τή Υποπρακτορεία τών Έφημερίδων καί θά λαμβάνουν τά βιβλία των.

Άπό τής 15ης Άπριλίου θ' άρχισή ή διανομή τού άριστουργήματος τού ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

„ Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ ”

Θά έκδοθών άμέσως κατόπιν

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Τού ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ, κλπ. κλπ.

Η εύκαιρία δηλαδή είνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οι έν τας Έξωτερικώς άναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει νά στέλνουν, μαζί με τά δελτία καί τας 8 δραχμάς, καί τά έξοδα άποστολής τών βιβλίων, καί τούτο, διότι θά ήτο λίαν άπείρημα διά τώ Γραφείον μας μιά τσάπη επιδράσεις. Είς τας πόλεις τού Έξωτερικού όπου ύπάρχουν Υποπρακτορεία τού Κεντρικού Πρακτορείου Άθηνών, οι άναγνώσται μας θά παραλάβουν τά βιβλία των από τούς κ. κ. υποπράκτορας.

Τά δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα τού έξωφύλλου.

Ιταλός άξιωματικός, τώ όποιος με περιέργεια κύταζε τώ άλλωστο ξεγυμνώ καί έτσι ότε ο Ρόννη, ότε ο Γούκας μπορούσαν νά έξηγηθούν στους άλλους...

— Αμπεράλλο, φίλε μου! Άπάντρω εξαορισμένος στα γέλια...

Πού παραξενεμένος ακόμα, φάνηκε ο λοταριός τού πλοίου, όταν ο Ρόννη τού έδειξε τώ εισιτήριο του! Φυσικά, σ' όλο τώ διάστημα τού ταξιδίου, οι φίλοι τού Ρόννη, τών πείσσαν για τήν περιπέτειά του καί τώ έβγαζαν χίλια-δύο καινούρια παρατσούκλια. Δέν γλίτωσε ούτε ο Γούκας από τά παρατσούκλια τούς!...

— Τί λέτε, ο Ρόννη θά διηγηθώ τάχα τώ έπεισόδιό του στή γυναικά του; ρώτησε ο Ίβορ τελεώνοντας τή διήγησί του.

— Αμπεράλλο, φίλε μου! Άπάντρω εξαορισμένος στα γέλια...

σε στή γυναικά! από εκεί στην έξω-πορτα για νά βγώ στο δρόμο. Η πόρτα έτυχε νάναι κλειδωμένη καί τώ κλειδί στή κλειδαριά. Μά τή στιγμή πού έτοιμάζονταν νά άνοίξει άκουσε διαστρικά θήματα πού κατέβαιναν τίς σκάλες. Για νά κερδίσει καιρό, ο Ρόννη έσπρωξε γρήγορα ένα τραπέζι μπροστά στο τελευταίο σκαλοπάτι, καί τήν ίδια στιγμή άπάνω στο κεφάλόσκαλο φάνηκε ένας πελώριος Ιταλός, ο όποιος κρατούσε ένα κερλ στο χέρι του. Βιαστικός όπως ήταν, θέβαιος πώς θά έβρισκε τόν λαποδότη, δέν άντελήφθη τώ τραπέζι πού τού έφραζε τώ δρόμο, σκόνταψε καί σωριάστηκε χάρω. Ο Ρόννη έπωφεληθώ, πετάχτηκε έξω καί είχε μάλιστα, τήν έτοιμότητα νά κλειδώσει τήν πόρτα άπ' έξω. Έτσι κέρδισε ένα - δύο λεπτά, καί όταν ο Ιταλός άρχισε βιαστημένως νά τόν κυνηγά στους ήσυχους δρόμους ο Ρόννη βρισκόταν κιάλας μακριά με τώ κουρελιασμένο πανταλόνι του.

Για νά μπερδέψει τούς διώκτας που — είχαν μαζευτή καί άλλοι στις φωνές τού Ιταλού — έσπρωξε στο πρώτο στενό πού βρήκε, καί άμέσως κατόπιν, σέ άλλο σκαλί. Έκεί, έπεσε άπάνω σ' έναν μικροκαμωμένο Έλληνα, τώ όποιος καθόταν μπροστά στο μαγαζί του.

— Βιαστικός είσαι, βλέπω! Είσε ο Ρωμής. Άν σέ κυνηγούν οι Ιταλοί έλα μέσα στο μαγαζί μου!

— Καί ή ίδια ή μάνα σου, δέν θά σέ γνωρίση! πρόσθεσε ένδρα-συντικά ο πονόμχος Έλληνας. Φυσικά, τού Ρόννη δέν τού καλόχεσε αυτή ή μεταμάρτυς, καί τί μπορούσε νά κάνει; Εύχαρίστηκε λοιπόν τόν Έλληνα σωτήρα του, μάζεψε όπως μπόρεσε καλύτερα, τή φρούτα τού φορέματός που καί ξεκίνησε.

Θαυρετά, ο Ρόννη μας, προχώρησε στην προκυμαία, όπου συνάντησε άρκετους άστυνομικούς, οι όποιοι — έτσι τού φάνηκε τούλάχιστον — τόν κύταζαν με καχύποπτα βλέμματα. Αυτός, για νά δρσκεται μέσα στο ρόλο του, έπανελάμβανε στους διαβάτες, τή μοναδική λέξη πού ήξερε:

— Μπαζής (Έλεμωσύνη!)

Αυτό τώ έκανε, γιατί όταν άποβιβάστηκε τώ πρωί είχε συναντήσει μερικές ζητιάνες, ή όποιες τού είχαν επαναλάβει επιμόνως αυτή τή λέξη. Καί έτσι για νά μη κινήσει τήν περιέργεια τών διαδωτών, προσποιήθηκε πώς ήταν ζητιάνη. Τά χρεάστηκε μονάχα μιά στιγμή, πού κάποιος Άμερικανός περιηγητής τού ζήτησε με νοήματα νά σταθώ για νά τόν φωτογραφήσω. Δέν μπόρεσε νά άρνηθώ καί όχι μόνο στάθηκε, αλλά άναγκάστηκε νά δώχθω μερικώς δεικνύς πού τού έδω-σε ως άμοιρή! Έτσι από εκεί καί πέρα ο Ρόννη προτίμησε νά πάλει νά προσποιηθεί τή ζητιάνη...

— Έγώ, έξηγησε, δέν αγαπώ τούς Ιταλούς γιατί είμαι Έλληνας! Αυτός ο ύψηλός πού σέ κυνηγούσε είνε ένας Γουόλφινγκ, δηλαδή ένας Πόλκερμαν, όπως τούς όνομάζετε έσεις οι Έγγλέζοι. Είνε πολύ θυμωμένος καί λέει πως κάποιος Έγγλέζος λαποδότης μπίρε στο σπίτι του. Πήρε πάρα νά φωνάξει όλους άστυνομικούς...

Η θύσις τού Ρόννη ήταν έξαιρετικά δυσάρεστη, γιατί τώ πλοίο του θά σπλώριζε μετά μιά ώρα καί στα χίλια πού βρισκόταν, δέν ήταν δυνατόν νά παρουσιασθώ στην προκυμαία, όπου ατήν τήν ώρα ύπoχε πολλός κόσμος!

— Γιατί πρέπει νά ξέρετε πως εκεί γίνεται ο θραυνός περίπατος τών Ροβίν, ενώ παίζει ή στρατιωτική μουσική... Ο Ρόννη διηγήθηκε τήν περιπέτειά του σπών Έλληνα καί εκείνος άφου έμεινε λίγο συλλογισμένος, τού είπε:

— Άν σέ πιάσουν, άσφαλώς θά βρης τόν μπαλά σου! Θά σέ ρίξουν στή φυλακή καί δικασία θά άποδείξει τήν άδωότητά σου! Θά άναστατέουν καί τόν ίδιο τόν Μουσαλίνα καί όσους γλιτώσεις θά περάσει καιρός...

Στενογρομμένος ο Ρόννη ρώτησε τόν Ρωμής τί μπορούσε νά κάνει για νά τούς ξεφύγην;

— Στάσου, άπάντησε ο άλλος. Έχω μιά ιδέα! Περιμένε καί θά ίδης!

Ο Έλληνας πήγε στο βάθος τού μαγαζιού του καί σέ λίγο γύρισε με μιά γυναικεία, τούρκικη ένδυμασία, με ένα πελώριο μαύρο κάλυμμα, όπως φορούν ακόμα μερικές φανατικές γριές τούρκισες στα μέρη αυτά τής Άνατολής.

Ο καταστηματοάρχης, δοήθηκε τόν Ρόννη νά γυθώ μ' αυτό τώ παράξενο μασκάρεμα καί τού είπε νά τραβήξει ίσα καί άφοβα στο λιμάνι.

— Καί ή ίδια ή μάνα σου, δέν θά σέ γνωρίση! πρόσθεσε ένδρα-συντικά ο πονόμχος Έλληνας. Φυσικά, τού Ρόννη δέν τού καλόχεσε αυτή ή μεταμάρτυς, καί τί μπορούσε νά κάνει; Εύχαρίστηκε λοιπόν τόν Έλληνα σωτήρα του, μάζεψε όπως μπόρεσε καλύτερα, τή φρούτα τού φορέματός που καί ξεκίνησε.

Θαυρετά, ο Ρόννη μας, προχώρησε στην προκυμαία, όπου συνάντησε άρκετους άστυνομικούς, οι όποιοι — έτσι τού φάνηκε τούλάχιστον — τόν κύταζαν με καχύποπτα βλέμματα. Αυτός, για νά δρσκεται μέσα στο ρόλο του, έπανελάμβανε στους διαβάτες, τή μοναδική λέξη πού ήξερε:

— Μπαζής (Έλεμωσύνη!)

Αυτό τώ έκανε, γιατί όταν άποβιβάστηκε τώ πρωί είχε συναντήσει μερικές ζητιάνες, ή όποιες τού είχαν επαναλάβει επιμόνως αυτή τή λέξη. Καί έτσι για νά μη κινήσει τήν περιέργεια τών διαδωτών, προσποιήθηκε πώς ήταν ζητιάνη. Τά χρεάστηκε μονάχα μιά στιγμή, πού κάποιος Άμερικανός περιηγητής τού ζήτησε με νοήματα νά σταθώ για νά τόν φωτογραφήσω. Δέν μπόρεσε νά άρνηθώ καί όχι μόνο στάθηκε, αλλά άναγκάστηκε νά δώχθω μερικώς δεικνύς πού τού έδω-σε ως άμοιρή! Έτσι από εκεί καί πέρα ο Ρόννη προτίμησε νά πάλει νά προσποιηθεί τή ζητιάνη...

— Έγώ, έξηγησε, δέν αγαπώ τούς Ιταλούς γιατί είμαι Έλληνας! Αυτός ο ύψηλός πού σέ κυνηγούσε είνε ένας Γουόλφινγκ, δηλαδή ένας Πόλκερμαν, όπως τούς όνομάζετε έσεις οι Έγγλέζοι. Είνε πολύ θυμωμένος καί λέει πως κάποιος Έγγλέζος λαποδότης μπίρε στο σπίτι του. Πήρε πάρα νά φωνάξει όλους άστυνομικούς...

Η θύσις τού Ρόννη ήταν έξαιρετικά δυσάρεστη, γιατί τώ πλοίο του θά σπλώριζε μετά μιά ώρα καί στα χίλια πού βρισκόταν, δέν ήταν δυνατόν νά παρουσιασθώ στην προκυμαία, όπου ατήν τήν ώρα ύπoχε πολλός κόσμος!

— Γιατί πρέπει νά ξέρετε πως εκεί γίνεται ο θραυνός περίπατος τών Ροβίν, ενώ παίζει ή στρατιωτική μουσική... Ο Ρόννη διηγήθηκε τήν περιπέτειά του σπών Έλληνα καί εκείνος άφου έμεινε λίγο συλλογισμένος, τού είπε:

— Άν σέ πιάσουν, άσφαλώς θά βρης τόν μπαλά σου! Θά σέ ρίξουν στή φυλακή καί δικασία θά άποδείξει τήν άδωότητά σου! Θά άναστατέουν καί τόν ίδιο τόν Μουσαλίνα καί όσους γλιτώσεις θά περάσει καιρός...

Στενογρομμένος ο Ρόννη ρώτησε τόν Ρωμής τί μπορούσε νά κάνει για νά τούς ξεφύγην;

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΙ

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Αληθινή Ιστορία)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο μαρκήσιος Μπλάς ντ'ε Καμπανίλ κι' η Άντιόχα κυττάχτηκαν για μία στιγμή κατάματα, ζητώντας κι' οι δύο κάποια άπομεινάδια του παρελθόντος στα πρόσωπά τους κάτ' απ' τις μάσκες της ηλικίας. Η Άντιόχα ήταν άλλοτε όραση, όπως είνε πολλές φορές οι ωραιοί κι' η κόρη της φυλής της, όραση ως το σημείο να θαυμάων.

Εκείνοι που έπιζοσαν άκομη, θυμίνονταν τη νεότητα του Μπλάς, του λαμπρότερου ιππότη της αυλής του Καρόλου ΙΙΙ.

Ο μαρκήσιος Μπλάς χαμήλωνε τα μάτια του πρώτος. Λίγο αΐμα είχε χρωματίσει τη χλωμάδα του προσώπου του.

Πλούσιε "Ανθρώπε, είπε η Άντιόχα με φωνή άογη και συγκατακλιμένη, μ' άσυνάρισες;

Ο μαρκήσιος Μπλάς έβαλε τη λάampa στο τραπέζι.

Δέν υπάρνει έδω κάτω καμιά συνείδηση χωρίς τύψεις, ψιθύρισε. Σκέπτηκα σ'ένα κτι θα σε ξανάβλεπα όταν θα ζύγωνε η τελευταία μου ώρα.

Και ξανακάθισε. Η Άντιόχα κάρφωσε επάνω του το βλέμμα της κι' η περιφάνεια θριάμβευε μέσ' στα μάτια της.

Ο ντόν Μπλάς είπε πάλι:

Ερχεσαι να μου άναγγείλεις το τέλος μου. Είμαι έτοιμος. Μήπως ο λαός διψάει το αίμα μου; Μήπως η Άγγλία που φοβάται το μίσος μου; Η μήπως η Ισπανική δικαιοσύνη διεκδικεί το δικαίωμα να με δολοφονήσει;

Δέν έχεις, παρά μία ζωή γι' αυτές τις τρείς άπειλές του θανάτου, Μπλάς ντ'ε Καμπανίλ! άπάντησε η Ύψηλή Γυναίκα μ' ένα παγωμένο γέλιο.

Επειτα έκανε ένα βήμα μπροστά κι' επρόσθεσε:

Κύτταξέ με!

Τα μάτια του γέρου έμειναν χαμηλωμένα.

Κύτταξέ με! ξανάπε εκείνης, χτυπώντας την πλάκα με τη βακτηρία της. Κύτταξέ με και θα καταλάβεις από την άψι μου πώς έκδικήθηκα: Δέν σέ μισώ πια.

Εγώ, σέ μισώ, γυναίκα! φώναξε ο ντόν Μπλάς. Ο γυιός μου Άγγελος, ήταν η καρδιά μου κι' άγαπούσα την Ιωάννα ντ'ε Σαμπανίλ, τη γυναίκα μου, πιο τρυφερά από τις ίδιες μου τις κόρες.

Γι' αυτό ακριβώς το μίσος μου έσθισε, Πλούσιε "Ανθρώπε, πρόφερε η Ύψηλή Γυναίκα. Σου ξεριζώνωα την καρδιά σου.

Μιά σκοτεινή άστραπή έξφυγε από τα μάτια του γέρου. Η Άντιόχα έξακολούθησε:

Η πρώτη σου γυναίκα σ' άγαπούσε. Τη νύχτα που εκείνη πέθανε, το άχνάρι του ποδιού μου βρέθηκε κάτ' από το παράθυρό της. Σου άφησα τη Μέντοια, η όποια δέν σ' άγαπά. Είνε όραση να ρουφά κανείς την έκδική σου, ποτέ μου όμως δέν μεθάω από αυτήν... Ντόν Μπλάς, έχω τώρα άλλα μίσση καινούργια, που σκεπάζουν τα παλιά. Ήρθα έδω για να σου φέρω την ειρήνη.

Σ'ου παραχωρώ την ειρήνη που ζητάς, άπάντησε ο μαρκήσιος. "Εχω κι' εγώ άλλα μίσση, πιο μεγάλα από το δικό σου. Φύγε κι' άς είμαστε πια περασμένοι ο ένας για τον άλλον.

Οι όροι αυτής της ειρήνης, ντόν Μπλάς, άπάντησε η Ύψηλή Γυναίκα, δέν είνε στην έκλογή σου, άλλα στη δική μου. Μου χρειάζεται κάτι παραπάνω από την ειρήνη, μου χρειάζεται η άσυναμχία μας. Όχι μόνο δέν επιθυτώ το θάνατό σου, μα έχω ανάγκη να ζήσης. Άκου με.

Άφησε να γλυστρήσουν τα ξερά χέρια της στο μακρος της λευκής βακτηρίας και κάθησε απάνω στην πλάκα, στη στάσι που συνήιζε πάντοτε να κάθεται. Ο μαρκήσιος τράβηξε την καρέκλα του και σταύρωσε τα χέρια του απάνω στο στήθος του.

Εκείνη χαμογέλασε, σίγουρη για το χτύπημα που θα έδινε.

Άκου με, ξανάπε. Οι Άγγλοι έφωρασαν ένα μέρος του λαού έκασαν τις σκιές μας και λεηλάτησαν τον πλούτο μας. Θέλω να έκδικηθώ τους Άγγλους!

Το βλέμμα του ντόν Μπλάς γλύστρησε μέσ' από τις μισάνοιχτες

βλεφαρίδες του.

Υπάρχει ένα μεγάλο σχέδιο, κάτω από αυτό το μέτωπό! έξακολούθησε εκείνη, δείχνοντας με το μυτερό και μακρύ δάχτυλό της το κεφάλι του Καμπανίλ. Αυτό το σχέδιο θ' χρειαστεί για την έκδική σου. Για να μπορέσης να έκτελέσης το σχέδιό σου, Πλούσιε "Ανθρώπε, θα σε έλευθερώσω.

Η Άντιόχα περίμενε μία άπάντηση αυτή τη φορά, μα ο μαρκήσιος Μπλάς έμεινε άφωνος. Φοβήθηκε πώς έπεσε έξω από το σκοπό της. Έβαλε τότε δλη την δύναμη της μέσ' στα μάτια της και κύτταξε τόσο διαπεραστικά το μαρκήσιο, ώστε η άστραπή της φάνηκε σαν να διασχίζει το σάρκινο περικάλυμμα και να χάνεται μέσα στην ίδια τη σκέψη του. Τότε άντελήφθη πώς είχε πετύχει εκείνο που ήθελε.

Οι κρόταφοι του γέρου άσλευαν κι' είχε σκεπαστεί από μία φυγαλαία κοκκινάδα. Τα χείλη του έτρεμαν χωρίς να βγάσουν τον πασαμικρό ήχο.

Όταν εκείνος έξανάνοιξε τα μάτια του, μία σπιθα έξφυγε από αυτά. Και είπε με φωνή άογη:

Γυναίκα, δέν είσαι το όργανο που θα δίνα αλεγα εγώ για να πραγματοποιήσω την έκδική σου, μα η Θεία Πρόνοια δέν μπορεί να μάς δίνει λογική και να μάς δίνει λογική.

Είνε καιρός. Είμαι έτοιμος, το παθαίμα άδράμασε: Μόλα! Έχω, σ' αλήθεια, μεγάλα σχέδια κι' η πραγματοποίησή τους θα έκδικηση όλους εκείνους που χτυπήθηκαν από τη δύναμη και την άδικία της Άγγλίας.

Η Άντιόχα συγκράτησε μία θριαμβευτική άνάσα. Πού ήθελε να ξεφύγει από το στήθος της. Φαινομενικά διαπραόβει την παγωμένη της γαλήνη.

Ελάδες όλα τα μέτρα σου, Πλούσιε "Ανθρώπε; ρώτησε. Είπα: βέβαιος ότι θα

μπορέσης να γκρεμίσης το Γιβραλτάρ, αυτό τον άσάλευτο όγκο;

Τα μάτια του Μπλάς άνοιξαν διάπλατα και το ψηλό του ανάστημα φάνηκε σαν να μεγαλώνει. Μία δυνατή άσπνηση φούσκωσε τα ρουθούνια του. Πήρε ένα ποτήρι γεμάτο καθαρό νερό, που ήταν απάνω στο τραπέζι και το κράτησε στην άκρη του τεντωμένου χεριού του.

Όσο είμαι βέβαιος ότι θα υπάσσω αυτό, άν θελήσω! είπε. "Επειτα με μία έκρηξη ένθουςισμο, έφώναξε:

Ο Άρχιμής δέν ζητούσε, παρά ένα στήριγμα για να σηκώσει όλόκληρη τη γη. Είχε το μαχλό. Έγώ, για να γκρεμίσω το Γιβραλτάρ, έχω τον κεραυνό, δέν ζητώ παρά τη σπιθα που θα τον άνάψω.

Η σπιθα αυτή είνε η έλευθερία μου, γυναίκα. Άν μου φέρνης την έλευθερία μου, θ' άκούσης το χτύπημα του κεραυνού, που θα πη στην τρομαγμένη Ευρώπη: "Μην άγγίζετε την Ισπανία!"

Η Άντιόχα διπλασίασε την ψυχρότητά της μπρος σ' αυτή την όρμη του και είπε:

Πού είνε ο κεραυνός σου; Ο νόμος ήταν: Μην άγγίζετε τη βασίλισσα, έξακολούθησε ο γέρος, αντί ν' άπαντήση, ούτε και για να τη σώσεις! Ο νόμος ήταν ακόμα: Μην άγγίζετε την Ίερη Πύλη, ούτε για να την ύποστηρίξετε!

Η Ισπανία είνε η βασίλισσα των Εθνών, η Ισπανία είνε η Ίερη Πύλη των άρχαίων πόντων και της ευγενούς θρησκείας των προγόνων. Μην άγγίζετε την Ισπανία, ούτε για να την ύποστηρίξετε. Άγγλοι καταραμένοι, αίρετικοί, άποστάτες του Θεού, δήμιοι βασιλέων και λαών, μην άγγίζετε την Ισπανία!

Πού είνε ο κεραυνός σου; ρώτησε για δεύτερη φορά η Άντιόχα! Λίγο μ' ενδιαφέρουν η Ισπανία σου, οι βασιλείς σου και ο Θεός σου. Θέλω την έκδική σου! Άς μιλήσουμε σοβαρά και καθαρά. Ξέρεις ότι δέν άναψω τίποτα από δσα άφοροδν τον όίκο σου. Μήπως είνε ο θησαυρός των Καμπανίλ έκείνος που τον λές κεραυνό σου;

Η φλόγα που ήταν μέσα στα μάτια του γέρου έσθισε. Το πρόσωπό του πήρε άσφαι έκφραση έπιφυλακτική. Η Άντιόχα έκανε ένα περιφρονητικό κίνημα.

Δέν σοι ζητώ την έμπιστοσύνη σου, Πλούσιε "Ανθρώπε, το είπα. Σ' έρωτώ μονάχα γιατι

χρειάζομαι να ξέρω. Δέν σε άναγκάζω άν υπάρχει ο θις άσφυς των καμπανίλ και τα μικρά παιδια ζερών την ισχυρία του. Σε μωιά μοναχά άν είναι ρεαλισς ότι αυτή η άσφυς είνε ακόμα κυριός του θις άσφυς;

Ο ντόν Μπλάς χαμογέλασε περιφάνια και χωρίς να σκεψί, έφερε το ρεμμά του προς τη γυναίκα της φυλής, όπου ήταν κρυμμένα ο μανούας του, το εφως του και το καπέλο του, μα και το ρεμμά της Άντιόχας, γρηγορώ σαν τη σκέψη, άκούσθηκε άσφο το ρεμμά. Αυτό ήταν ύποψοι ενος ουε-ρολεπιτου.

Δέν ζερεις ίσως τί έγινε κατά το οιαστήμα της άπουσίας σου;

Ξέρω, άπάντησε ο Μπλάς, είχα ειρησεις.

Ισιε;

Ισιε τριών ήμερών.

Ισιε πραγματικά τρεχουν γρήγορα σημερα... Ο Σαμουελτα Κόστα άρχισε τις άνασκαφές του την περασμένη νύχτα.

Μπορεί να ψάχνω.

Φαντάζεσαι ότι δέν μπορεί να βρη τίποτε;

Ούτε αυτός, ούτε κανείς άλλος.

Δέν έχεις πη το μυστικό του θησαυρού στη ντόνα Μέντοια;

Ο Άγγελος μονάχα μετά το θάνατό μου θα το μάθαινε. Αυτό ήταν όλο;...

Σήμερα ο πύργος των Καμπανίλ λεηλατήθηκε...

Ποιός τον έλεηλάτησε; Οι Άγγλοι ή οι Γάλλοι;

Οι Ισπανοί.

Η Ισπανία έχει παραφρονήσει... Μήπως έπαθαν τίποτε η σενιόρες;

Η σενιόρες είχαν γεννάους ύπερασπιστές και σώθηκαν.

Από τους πιστούς μου ύπηρετες;

Οι πιστοί ύπηρετες σου έφώναξαν: "Θάνατος στους Καμπανίλ!"

Ποιός τις έσωσε τότε;

Ενας άξιωματικός του Άγγλικού στρατού.

Τόνομά του για να τον θυμθώ;

Έχει δυο όνόματα: Τό ένα τοό το άγόρασες εσύ, το άλλο τοό το έδωσα εγώ. Λέγεται Μπρούνο, λόρδος τοό Κόμιν και λέγεται Φαρές.

Τα φρούδια του γέρου μαζεύτηκαν άγρια, μα δέν μιλήσε διόλου. Η Άντιόχα ρώτησε:

Δέν φοβάσαι τίποτα από αυτή τη λεηλασία, Πλούσιε "Ανθρώπε;

Τίποτε... δέν θα λυπόμουν, παρά για τούς τοίχους του πύργου, άν μπορούσαν να τους γκρεμίσουν.

Γιατί δέν σοβάσαι τίποτε; Μένεις σιωπηλός... Δέν θυάσαι ότι και άλλοτε προσπάθησε να μου κούψης τη σκέψη σου; Μονάχα το κομψό γέρας σέ μένα. Η σκέψη μου είνε πάντοτε νέα. Βλέπω μέσα σου σαν να ήταν κομμένη η ψυχή σου πίσω από ένα υαλί.

Δέν σοβάσαι τίποτε. Πλούσιε "Ανθρώπε, γιατί οσαντάεσαι το θησαυρό σου άσφαλισμένο

στο βάθος του άδιεξόδου λάδου-ρινσου του, από τη σισερνία πόρτα, που η κλεισωνιά της είνε άσφατη...

Άπτον Μπλάς, άνατριχιά-ζεις!... Δέν φοβάσαι, γιατί θα χρειάζοταν με άφανταστή τύχη ή ένα σχείο χαράγμενο από ε-σένα τον ίσιο, για να βρη κανείς το ορομο που χανείται τρεις φορές σε διαφορά βάση της γής.

Γυναίκα, φώναξε ο μαρκήσιος, του οποίου το χέλι έίρε-με, μιλάς στην τύχη;

Μιλάω όπως βλέπω... Δέν φοβάσαι τίποτε, γιατί, και το όρομο να βρουν, θα έπρεπε να μασούν το μυστικό που κρύβει η κλεισωνιά, μα και την κλεισωνία ν' άνακαλύψουν, θα τους λείπει το κλειδί της, το μοναχικό κλειδί της, που τραβάει τους δέκα σιδερένιους της σύρτες... Δέν φοβάσαι τίποτε;

Ό,τι έκαναν οι παλαιοί, ήταν καλά καμωμένο; Ο θησαυρός σου είνε κρυμμένος και άσφαλισμένος.

Ισιό σχέδιο τουο τριπλό ύπο-γέλου είνε μέσα στο κεφάλι σου και το κλειδί χωρίς άλλο κρέ-μεται στο λαμόυ σου, μεταξύ τουο πουκαμίου και της σάρκας σου... Έ, λοιπόν! Κάποιος ά-νεκάλυψε το μυστικό σου, κά-ποιος είδε το σιδερένιο χέρι μέσα στο βαθύ του κοφωμά, τη στήλη στο βάθος της και την πλάκα τη σηματοδεμένη μ' ένα σταυρό...

Κάποιος σήκωσε το σιδερέ-νιο κάλυμμα, που κρύβει το θη-σαυρό...

Η Άντιόχα έπαψε να μι-

λάη. Όλη αυτή η έξερευνητι-κη ούναμι που είνε η μαχία των μαγισσών, δούλευε μέσα της με μια άπελπιστική ένταση. Κάτω από την παγωμένη της ψυχρότητα, όλες η αισθησεις της, όλη η άντιληψη της ήσαν σε κίνηση.

Παρακολούθωσε με πάθος, άλλα και με σκέψη, το άποτε-λεσμα κάθε λέξεως που έλεγε. Στην παραγμένη φυσιογνω-μία του γέρου, εοιάθαζε καλύ-τερα από ένα βίολο.

Όταν εκείνη τον ρώτησε:

Είσαι βέβαιος πως είσαι ακό-μα κυριός του θησαυρού σου;

Ο ρεμμά του μαρκήσιου Μπλάς γυρίσε για μια στιγμή προς τη γυναίκα της φυλής, ο-που ήταν κρεμασμένα ο μανού-ας του, το καπέλο του και το σταθι του.

Όταν εκείνη είπε αυτές τις λέξεις: "Και το κλειδί χωρίς άλλο κρέμεται στο λαμόυ σου", το μάτι του μαρκήσιου Μπλάς έκανε μία ένστικτική κίνηση για να πάρη τον ίδιο όρομο, μα με μία όλοφάνερη προσπάθεια της θελήσεως του το έρριξε αλλού.

Άποτελείωσε! έτραύλισε ο μαρκήσιος Μπλάς, στού οποίου τους κροτάφους έτρεχαν στα-γόνες ιδρώτος.

Η Άντιόχα ζητούσε τώρα έ-να τρόπο για να πλησιάση το μανούα, το καπέλλο και το ζι-φος:

Θ' άποτελειώσω, είπε, Πλού-σιε "Ανθρώπε, γιατί πρέπει να μάθεις τα νέα... κάποιος έπέρα-σε το άπρροσπεραστο σκαλοπά-τι... κάποιος είδε το θησαυρό των Καμπανίλ.

Γιατί δέν μπορέσες να το δής αυτό;

Γιατί έπρεπε να είσαι μπρο-στά και σύ.

Νά με! είπε ο Μπλάς, που σήκωσε το κεφάλι του.

Η Άντιόχα χαμογέλασε περιφάνια και ψιθύρισε:

Όλα λοιπόν όσα είχα πη έγιναν, Πλούσιε "Ανθρώπε, γι-ατί έχεις ακόμα τόσο έμπιστο-σύνη σε μένα;

Όλα! άπάντησε ο Πλού-σιος "Ανθρώπος, χωρίς να δι-στάση.

Επρόσθεσε:

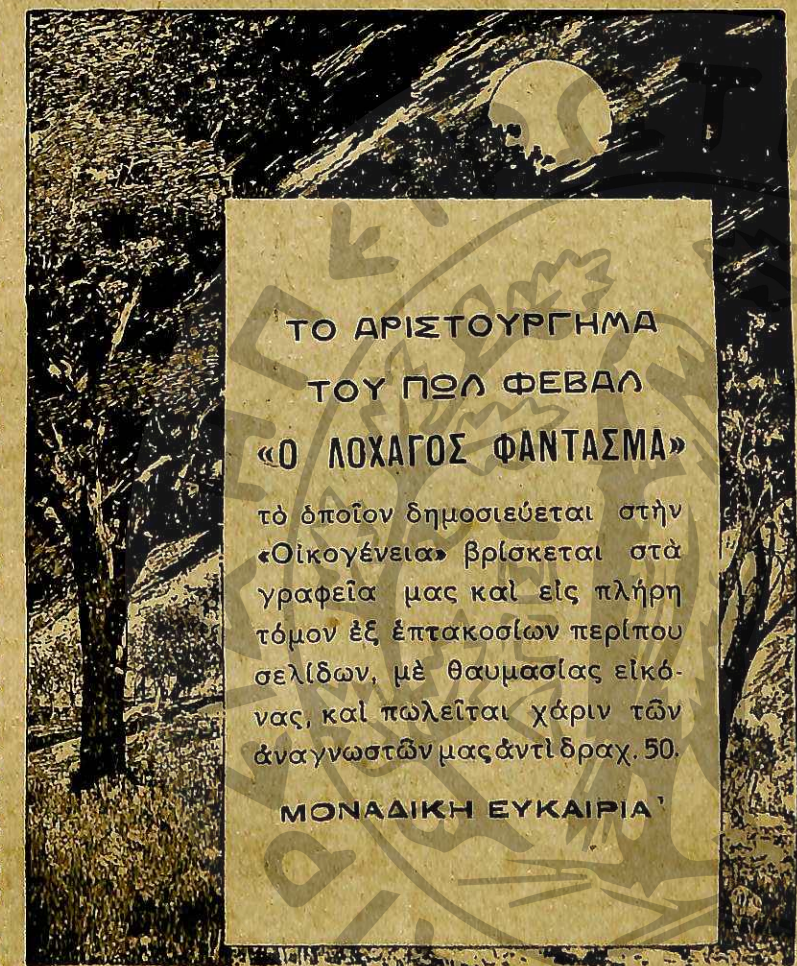
Γυναίκα, δέν θα σε ρωτή-σω για τη ζωή μου και το θά-νατό μου, γιατί λίγο μ' ενδια-φέρει. Σε ρωτώ μόνο για την έκδική σου. Θέλω να μάθω.

Η Ύψηλή Γυναίκα δέν είχα μαζί της ούτε το πουλί της, ούτε το βάζο, ούτε το μολύβι. Έπρεπε να βρεθούν άλλα άντι-κείμενα για να έργαστη εκείνη προφητικά.

Η Άντιόχα τότε σηκώθηκε, συγκεντρωμένη στον έαυτό της σαν μία έρευνα κι' έβαλε τα χέ-ρια της απάνω στο γέρο άρ-χοντα, ο οποίος της άφηνε χού-ρις να πη λέει.

Η Άντιόχα, από την άρχή της συνουσίας, έβάδιζε προς το σκοπό της με βήμα άργό, άλλα σίγουρο. Είχε ρθή έδω για να κλέψη το κλειδί της σι-δερένιας πόρτας και ήταν τώρα βέβαιη πως ότι αυτό το κλειδί βρισκόταν μέσα στη φυλακή.

(Άκολουθεί)

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΙ

«Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

το όποιο δημοσιεύεται στην «Οικογένεια» βρίσκεται στα γραφεία μας και εις πλήρη τόμον έξ έπτακοσίων περίπου σελίδων, με θαυμασίας εικό-νας, και πωλείται χάριν των άναγνωστών μας άντι δραχ. 50.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ LANDALESCOTT

ΕΡΩΣ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ

Τρέιμς Σούλιβαν ήταν σκεπτικός. Ούτε γιατί δεν ήξερε τί δώρο έπρεπε να κάνει στην έξοδό του, την Χίλντα, για το γάμο της. Μόλις τώρα κίτταζε τις προθήκες των καταστημάτων χωρίς να βρούμε τίποτε που να του άρεση. Και να ξαφνικά, έβρισκε στο γραφείο του, είδε σε μία βιτρίνα κάτι που τον τράβηξε άμεσως: Ήταν ένα κομμάτι για σιγάρα από οκαλιστό πολιτικό ξύλο, ένα αληθινό κομμοτεχνήματα και όχι ποιο άλλο.

Ο Τρέιμς αποφάσισε να μη στο κατάστημα και να το αγοράσει, αλλά την ίδια στιγμή κλοντούθηκε, γιατί μια χαριτωμένη νέα στάθηκε και έδειξε μπροστά στη βιτρίνα, κίτταζε το ίδιο κομμάτι κι άμεσως μπήκε στο μαγαζί. Ο Τρέιμς την ακολουθούσε.

Πιθανόν να υπάρχουν μερικοί, οι οποίοι πιστεύουν ότι ο κεραυνόβολος έρωας είναι ένα παρωπύθι. Ή, αυτοί που πιστεύουν έξω. Αποδείξεις ο Τρέιμς Σούλιβαν. Μόλις είδε τη νέα που κίτταζε την βιτρίνα, άμεσως κατάλαβε, πως αυτή η άγνωστη κοπέλλα ήταν το κορίτσι των όνειρων του!

Όταν οι δυο μπήκαν στο κατάστημα, δυο υπάλληλοι έσπευσαν να τους προσφέρουν τις υπηρεσίες τους. Ο Τρέιμς έζηρε να αγοράσει το κομμάτι που είχε δει στη βιτρίνα. Μα το ίδιο έζηρε και η νέα. Τότε συνέβη ένα μικρό επεισόδιο. Οι δυο υπάλληλοι μέλλοσαν γιατί ο καθένας ήθελε να πάρει το κομμάτι που ήταν μοναδικό για τον δικό του πελάτη.

Τότε ο Τρέιμς μ' ευγένεια παρακάλεσε τη νέα να το πάρει εκείνη, γιατί αυτός μπορούσε να αγοράσει κάτι άλλο, εφόσον το ήθελε για δώρο.

Κατά σύμπτωση και εγώ ήθελα να το δωρίσω, — είπε η νέα. «Ω, με αν σας άρεσει τόσο πολύ, θα με υποχρεώσετε, κύριε, να το πάρωτε σεις!»

Στο διάστημα αυτής της συζητήσεως, έζηρε να μη στο κατάστημα ένας τρίτος πελάτης, ο οποίος είδε το κομμάτι και του άρεσε, το πληρώσε λοιπόν το πήρε και έφυγε. Έτσι, όταν οι δυο νέοι συμφώνησαν, ανέστησαν και ήταν άρρηκτα, γιατί το κομμάτι είχε πουληθεί.

Ο Τρέιμς, ο οποίος δεν έβλεπε πια παρά μονάχα την όμορφη νέα, της πρότεινε να πάνε εκεί κοντά, σε ένα άλλο κατάστημα, στο οποίο πουλούσαν παρόμοια αντικείμενα.

Έτσι, οι δυο νέοι βγήκαν από το κατάστημα μαζί και καθώς περπατούσαν, κουβεντάζαν ευθυσία. Είχαν ξεχάσει εντελώς ότι ήταν ξένοι ο ένας προς τον άλλον.

— Θέλετε να δεινίσουμε απόψε μαζί; πρότεινε πέλος ο Τρέιμς.

— Τι λέτε, κύριε; φώναξε η νέα χαριτωμένα.

— «Ω! μη με παρεξηγείτε, δεσποινίς!...» Αν η πρότασή μου σας φαίνεται τολμηρή...

— Η πρότασή σας είναι προφανώς πολύ τολμηρή, κύριε! Πάντως και αν ήθελα δεν θα μπορούσα να τη δεχθώ, γιατί πρόκειται αμύητο να φύγω για ένα μήνα, και έτσι άποψη, αναγκαστικά, πρέπει να μείνω με την οικογένειά μου... Μα πού ειναι, λοιπόν, το μαγαζί που είπατε;

— Μα νομίζω πως το προσπεράσαμε! Είπε ο νέος.

Γύρισαν πάλι πίσω, και ο Τρέιμς την πήρε, στην τύχη σε ένα μαγαζί που βρέθηκε μπροστά τους και όπου δεν βρήκαν εκείνο που ήθελαν. Τότε η νέα είπε ότι διαβόταν να φύγει γιατί είχε πολλά φωνία να κάνει, και αποχωρήσε τον Τρέιμς.

— Αν ήθελατε τουλάχιστον, να παίρναμε απόψε το κομμάτι μας μαζί, σε καμιά κτή - ρομύ είπε ο νέος παρακλητικά. Κάνετε μου αυτή τη χάρη!

— Έ, και να το ήξερε ο μπαμπάς! Είπε η νέα γελώντας. «Ας ειναι, έλατε στις πέντε κειθώς να με συναντήσετε στην κτή - ρομύ του Χάρντς.

Σαν μέσα σ' ένα όνειρο, ο Τρέιμς έσπευσε να πάει στο γραφείο της Ασφαλιστικής Έταιρείας των κ. κ. Τρέσσοι και Μιλν, όπου εργα-

ζόταν ως υπάλληλος. Στην είσοδο, στεκόταν ο Μίστερ Τρέσσοι με το ρολόι στο χέρι.

— Έχετε καθυστέρηση είκοσι λεπτόν, Μίστερ Σούλιβαν, είπε ο προϊστάμενος αυστηρά.

— Α! Ναι, τραύλισε ο Τρέιμς σαστισμένος ακόμα από την επίταχά του. Ξέρετε, δεν είμαι τόσο καλά... Στο δρόμο που έρχομαι μου ήθε μιά ζάλη... και τώρα... νοιώθω μιά τρεμούλα στα χέρια και στα πόδια...

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, ο Τρέιμς προχώρησε και πήρε από το γραφείο του μιά σταβή έγγραφον για να το μεταφέρει στο διπλανό γραφείο. Προσπορεύθηκε όμως πως ζαλιώθηκε και τ' άφησε να πέσουν από το χέρι του. Ανησυχός ο Μίστερ Τρέσσοι, φώναξε:

— Ακούστε, Μίστερ Σούλιβαν, αν είσατε άρρωστος, ειναι περιττόν να μείνετε στο γραφείο. Προτιμώ να πάτε άμεσως στο σπίτι σας, και αμύητο αν είσατε εντελώς καλά, τότε μονάχα νάρθητε. Δεν επιθυμώ να μ'ας φέρετε καμιά νύχτα στο γραφείο και να κρεδατωθούν έξω απ'ας σας βλαιο οι άλλοι υπάλληλοί μου!... Πηγαίνετε!...

Έτσι, ο Τρέιμς έξασφάλισε την ελευθερία του για το απόγευμα και στις πέντε παρά τέταρτο βρισκόταν καθισμένος στην κτή - ρομύ και με αντιπροσωπία περίμενε τη νέα. Αλλά και αυτή φάνηκε συνέπιπτε στο ραντεβού της. Ήσαν, το κομμάτι τους και έμειναν άρεστη ώρα, μαζί φλυαρώντας ευθυσία και ξενειωστικά. Πέλος η νέα έκοιξε μιά ματιά στο ρολόι της και βλέποντας πως η ώρα ήταν περασμένη, έσπευσε να σηκωθεί για να φύγει. Ο

Τρέιμς έμεινε στην ίδια θέση και σκεπτικός άναψε ένα σιγάρο. Το όνειρό του τώρα ήταν να ξαναδεί τη νέα...

Ξαφνικά όμως πετάχτηκε δρόμος! Είχε ξεχάσει να ζητήσει τη διεύθυνσή της! Αλλά τη στιγμή που θέλησε και αυτός να φύγει, είδε ότι η νέα φεύγοντας είχε ξεχάσει το πορτοφολί της, το οποίο είχε πάρει, φαίνεται, από την τσάντα της. Ο Τρέιμς το άνοιξε με την έλπιδα μήπως βρή σημειωμένη καμιά διεύθυνση, που θα τον διευκόλυνε να ξαναβρή τη νέα, της οποίας άγνωστος κι αυτό το όνομα...

Εκτός από μερικά χαρτιά και ένα κλειδάκι, μέσα στο πορτοφολί υπήρχε και ένας μισοσχιμένος ατάκελλος, στη μια πλευρά του οποίου η νέα είχε σημειώσει τα φωνία που ήθελε να κάνει και στην άλλη ήταν η έξης διεύθυνση:

«Μέλισγκαμ — Σκούερ» 46, Κένσιγκτον.

Βγαίνοντας από την κτή - ρομύ ο Τρέιμς πήρε την απόφαση να πάει στο σπίτι της διεύθυνσεως αυτής και το μισήρα, να ζητήσει τη νέα για να της παραδώσει το πορτοφολί της. Είχε φθάσει σχεδόν στο Κένσιγκτον, όταν άφηρημένος όπως ήταν, σκόνταψε άπάνω σε μιά μεσάστη κυρία.

— Ω! συγγνώμη! Είπε ο νέος. Έλπιζω να μη σας χτύπησα.

Η κυρία βλέποντας το στενοχωρημένο ύφος του νέου, χαμογέλασε με καλωσύνη και έξεκαλούθησε το δρόμο της. Αλλά τη στιγμή της συγκρούσεως, χωρίς να το αντιληφθεί, της είχε πέσει ένα διλλίο που κρατούσε μόνι μ' άλλα όρματα. Ο νέος το σήκωσε και διάβασε τον τίτλο του: «Η γυναίκα του Σείχη», κατόπιν ταχύνοντας το όρμα του, πρόσφερε την κυρία και της το επέστρεψε. Εκείνη τον ευχαρίστησε και στενοχωρημένη κάπως, είπε, σαν να ήθελε να δικαιολογηθεί:

— Μ' άρεσει, έχετε να διαβάσω ρομάντισ! Ίσως να μην ταίριαζει πολύ στην ηλικία μου και να ειναι γελοίο, αλλά μ' ευχαρίστησε ότι ειναι ρομαντικό...

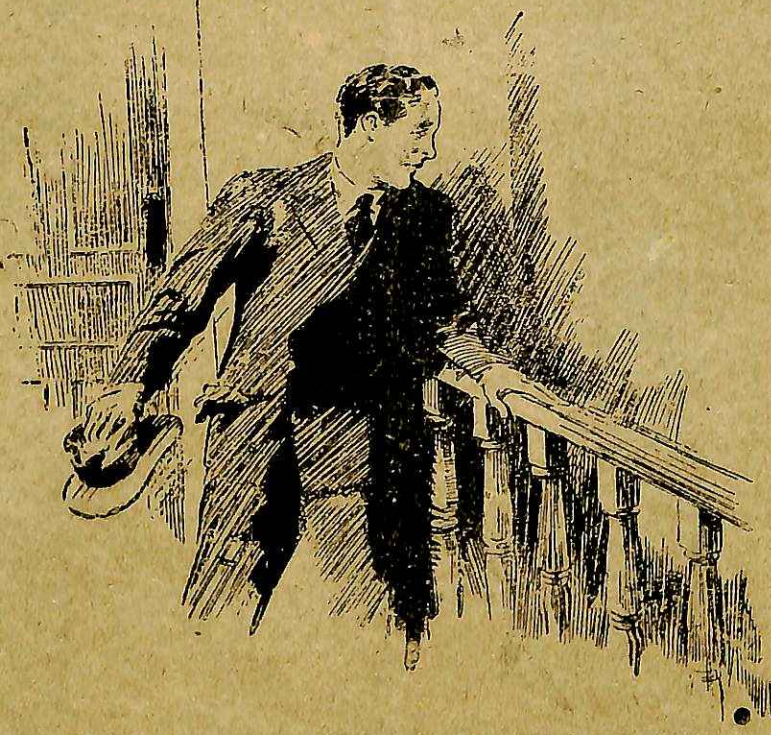
Δεν βλέπω τίποτε το γελοίο σ' αυτό! Απάντησε ο νέος μ' ευγένεια, και άμεσως χαρίστηκε και απομακρύνθηκε.

Ο Τρέιμς είχε φθάσει τώρα στην πλατεία Μέλισγκαμ και προσπαθούσε να βρή τον αριθμό 46. Τέλος τον βρήκε. Ανέβηκε γρήγορα τα σκαλοπάτια και έτοιμαζόταν να χτυπήσει το κουδούνι, όταν αντίληφθη πως ένα αντικείμενο είχε σταματήσει ακριβώς στην ίδια πόρτα. Με φρίκη ο Τρέιμς αναγνώρισε τότε τον Μίστερ Τρέσσοι, τον προϊστάμενό του!

Διόδοι! σκέφθηκε. Αυτό λοιπόν ειναι το σπίτι του Μίστερ Τρέσσοι και η χαριτωμένη νέα με την οποία πήρα μαζί το κομμάτι ειναι χωρίς άλλο η κόρη του.

Η θέσις του Τρέιμς ήταν τρομερά δύσκολη! Αν ο Μίστερ (Η συνέχεια εις την 655)

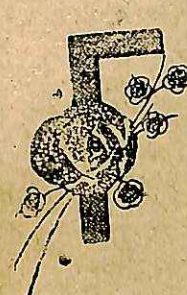
Ο νέος έσκυψε και κίτταξε πάνω από το κάγκελλο της σκάλας...

ΕΒΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN BARANCY

ΟΙ ΔΥΟ ΓΙΑΝΝΗΔΕΣ!

ΙΑΝΝΗΣ Μπουρτζάς λεγόταν ο ένας, Γιάννης Μπουρτζάς κι' ο άλλος, χωρίς ωστόσο να έχουν καμιά συγγένεια. Συνβαίνουν καμιά φορά τέτοιες παράξενες συμπτώσεις. Κατοικούσαν στο ίδιο χωριό, στο Καντιλί,

λίαν, ένα χαριτωμένο χωριό, που το διασχίζει ένα όμορφο ποταμάκι και το τρυφούν καταπράσινοι λόφοι.

Επειδή ήταν δύσκολο να ξεχωρίσουν τους δυο Γιάννηδες, όταν μιλούσαν γι' αυτούς, έλεγαν ο Γιάννης ο Πλούσιος κι' ο Γιάννης ο Φτωχός.

Ο πλούσιος Γιάννης είχε ένα θαυμάσιο ύστατικό, στην άκρη του χωριού, ένα άμαξάκι με όλογο, κι' ένα ξεγυάρι βόδιον για να οδηγούν τα χωράφια του, τα οποία βρισκότανσαν σε απόσταση δυο χιλιοστών από το ύστατικό του.

Ήταν τρομερά φιλάργυρος, σωστός εξηταβελόνος, άφηνε σχεδόν ηρσιτικούς τους υπηρέτες του κι' ο ίδιος φαινόταν σαν ξεπιδνός.

Ο φτωχός Γιάννης ήταν φιλοκόπος και κατωκυός σε μιά καλύβα, στην άκρη του δάσους. Ήταν χήρος από χρόνια κι' ως μόνη οι κογένεια είχε έναν έγγονό, φιλοκόπο κι' αυτόν, που έκανε τορσο τη θητεία του στο στρατό. Ο Γιάννης ο Φτωχός ήταν αγαθός, πρόθυμος πάντοτε να βοηθήσει τον γείτονά του, κι' επειδή έζησε σε δι' αρχή έτακτονία με τη γύση, είχε αποκτήσει, χωρίς να το αντιληφθεί κι' ο ίδιος, ιδέες ποιητικές μ' αλυσήματα λεπτά.

Οι δυο Γιάννηδες γνωρίζονταν από τα παλιά τους χρόνια κι' άλλοτε μάλιστα έκαναν καλή συντροφιά μαζί. Αλλά, όσο μεγάλωνε η περιουσία του πλουσιού Γιάννη, τόσο απομακρύνονταν από το φίλο του, κι' έτσι, στην εποχή που συνέβη η ιστορία μας, δεν βλέποντουσαν παρά σπάνια, γιατί η σκέψις τους ήσαν τόσο διαφορετικές, ώστε ήταν αδύνατον να ευχαριστηθώ ο ένας με τη συντροφία του άλλου.

Όστόσο, ήθε μιά μέρα, που ο Γιάννης ο Φτωχός χρειάστηκε μισό μισός, κι' αποφάσισε να παρακαλέσει τον άλλοτε φίλο του, να του δανείσει. Αν αποφάσισε να καταφύγει σ' αυτόν, το έκανε γιατί κάποτε που ο πλούσιος Γιάννης κινδύνευσε να πνιγεί στο ποτάμι και τον έσωσε ο φτωχός, ο πρώτος του είχε πει για να του δείξη την ευγνωμοσύνη του:

— Αν ποτέ χρειασθής τίποτε, Γιάννη, έλα σε μένα!...

Τώρα λοιπόν, που βρισκόταν σε ανάγκη, ο Γιάννης ο Φτωχός, ο οποίος είχε την αφέλεια να πιστεύει στα λόγια αυτά, έξεκίνησε και πήγε

να του το υπενθυμίσει.

— Ο έγγονός μου ειναι άρρωστος, στο νοσοκομείο, του είπε, και σε λίγες μέρες πρόκειται να βγή. Μου γράφει και μου ζητάει να του στείλω λίγα χρήματα. Μπορείς να μου δανείσεις δέκα φράγκα; Θα σου τα επιστρέψω σ' ένα μήνα και θα με υποχρεώσης πολύ!

— Χι!... Πιθανόν!... Έκανε ο πλούσιος Γιάννης, μα το κακό ειναι που δεν μου περισσεύουν χρήματα γι' αυτό! Είπε δύσκολοι οι καιροί, βλέπεις!...

Ο φιλοκόπος ανασήκωσε τους ώμους του.

— Δεν θα μου πής πως εσύ δεν έχεις χρήματα! Είπε. Έλα, δείξου γενναίος! Είρες πολύ καλά, πως δεν έχεις να χάσεις τίποτε μαζύ μου. Στην πρώτη του μηνός θα σου τα επιστρέψω!...

— Σου επαναλαμβάνω πως ειναι αδύνατον!... Δεν μπορώ!...

— Πες καλύτερα πως δεν θέλεις. Ξέχασες λοιπόν ότι μου είπες κάποτε ότι εάν ποτέ βρεθής σε ανάγκη, έλα σε μένα!...

— Θιμάσαι, βλέπω, πολύ παλιές κουβέντες!... τον διέκοψε ο πλούσιος.

— Παλιές ή όχι, το γεγονός ειναι ότι κάποτε σ' έσωσα με κίνδυνο της

ζωής μου. Δεν θα σου άναφωνα ποτέ αυτό το παρακατά, αν δεν έπρόκειτο για τον μικρούλη μου, που ειναι άρρωστος... Τέλος πάντων, δεν νομίζεις πως έχεις κάποια υποχρέωση απέναντί μου;... Σκέψου!...

— Χι!... Δεν λέω!... μουμύρισε ο πλούσιος Γιάννης, αλλά όταν δανείσει κανείς το χρήμα του, κινδυνεύει να το χάσει!...

Έτσι, στάθηκε άμεταπειστος ως το τέλος και δεν δάνεσε το φτωχό Γιάννη...

Για πρώτη φορά στη ζωή του, ο φιλοκόπος ένοιωσε στην καρδιά του ένα αίσθημα που έμοιαζε πολύ με μίσος, κι' αποφάσισε να εκδικηθεί.

«Οχι βέβαια πως ήθελε να τον δανείσει! Ήταν καρδιά που ήταν πολύ αγαθή, για να κάνει τέτοια σκέψη. Ήθελε όμως να δώσει στο συνονόματό του ένα μάθημα. Βρήκε λοιπόν έναν τρόπο να τον διδάξει, και έτσι, ένα βράδυ, που το διάγυρο φγγαλά φούτις τον τόσο σαν γάτον ή αλγή, ο φτωχός Γιάννης ξεκίνησε από την καλύβα του και διευδύνθηκε σ' ένα από τα χωράφια του Γιάννη του Πλουσιού.

Ήταν Μάρτης και τα σπαρτά είχαν αρχίσει να φυτρώνουν. Μ' ένα υπαρκτόνι χάραξε άναμεσα στο σιτάρι που φασίνιζ, ελαφρές σειρές, με σχήματα παράξενα κι' ακανόνιστα, έκοιξε κάτι στα λεπτά αυτά αυλάκια και τα σκέπασε πάλι ελαφρά με χώμα. Απ' εκεί πήγε σε άλλο χωράφι, κατόπιν σε άλλο και σε άλλο. Στο καθένα επαναλάμβανε την ίδια εργασία κι' όταν τελείωνε πάλι, είχε ημερώσει. Έπείσσερε τότε στην καλύβα του και άρχισε την ταπεινή δουλειά του μέσα στο δάσος, όπου τα πεύκα έχτιζαν τις φωλιές τους κι' ευθυσία τρεφίζαν, προαναγγέλλοντας την άνοιξη!...

Πέρασαν μερικοί μήνες. Ο καιρός ήταν ευνοϊκός και τα καλαμπόκια, η βρώμη και το σιτάρι είχαν προκόψει. Είχε φτάσει πια το καλοκαίρι, ξαφνικά, από το πρωί ως το βράδυ, σερπές ατέλειωτες από περιέργους άρχισαν να στέκωνται μπροστά στα σπαρμένα χωράφια του πλουσιού Γιάννη κι' έκστατοι κι' κινημένοι από καταπληκτικό, το όποιο ο ίδιος, επειδή ήταν άρρωστος από αρκετό καιρό, δεν μπορούσε ούτε να το υποπτευθεί.

Π' αυτό και η κατάπληξις του

— Αλλά πως; Τι να κάνω; Θεέ μου, λατύνου με!... Θα το λάβω! Πές μου έσύ, Γιάννη, που είσαι φίλος μου, συμβούλευέ με τι πρέπει να κάνω!...

Ο πλούσιος Γιάννης ήταν τρομερά δεισιδαίμων και πίστευε στους δαιμόνες.

— Ω! εγώ στη θέση σου ήθερα τι έγραφε να κάνω!...

— Τι θα έκανες, Γιάννη, πές μου και σου δείξω, πως θ' άκούω!

— Να σου πω, μιά που ισχυρίσεσαι πως δεν είσαι φιλάργυρος, εγώ αν ήμουν στη θέση σου θα χάριζα τη φετιμή σοδεία από τα γεννημάτά μου στους φτωχούς της Κοινότητας!

— Α! όχι! «Όλα κι' όλα! Αυτό δεν θα γίνει ποτέ!... Πές μου τίποτε άλλο!...

Ο φτωχός Γιάννης δεν του άπάντησε, αλλά του γύρισε χαμογελώντας την πλάτη.

Στο χωριό εκεί οι κάτοικοι σχολάζαν το παρόξενο περστικό και την ανέλπιστη γρηναιοδωρία του γέροχου, γιατί πραγματικά ο πλούσιος Γιάννης χάρισε στο τέλος τα ελαιοκάλα των της χρονιάς στους φτωχούς. Αλλά ο πονηρός φιλοκόπος μπορούσε να τους εξηγήσει, αν ήθελε, το πρωτοφανές φαινόμενο!...

Αυτός μόνο, ο οποίος τις φεγγαρόλουπες νύχτες του Μάρτη πήγαινε κι' έκοιπε στα χωράφια του σιτάρι, χαρούμενος από τον σπόρο που σπέρνει, και χωρίς να τον άκουσε άλλος κανείς, έκοιπε σ' αυτόν, για να επιστρέψει στο σπίτι το τριτόνιο!...

14

ἐρώτημά σας ἐπε-
ρι ἰδανικῆς συν-
ου. Ὁμιλοῦ-
μένους τὸ ἐρώτη-
μά σας εἰς σπου-
δατον γι' αὐτὸ
καὶ πρέπει νὰ σὰς
συχχαρῶ, διότι
ὡς ἔκαμε νὰ σπε-
φύνητε λιγαὶ κα-
λότερα καὶ δεδο-
μένης συγχύσεως νὰ ἔξορουμε, τί π-
τει νὰ συγκεντρώνη ἡ μέλλουσα
ἐξουσία μας γὰ ν' εἶνε ἰδανικῇ.
Ἡ συγχύσις ὅμως ἡ μεταπολεμικὴ
ῥιόδοσις ἐπέφερε μεγάλην ἀλλαγ-
ὴν τῶν χαρακτήρων τῶν ἀτόμων
μάλιστα τῶν γυναικῶν, καὶ γι'
τὸ εἶνε πολλὸ δύσκολον νὰ εἶσθαι
σύντροφοι πού νὰ ἔχη τόσα, ὅ-
χειρίζονται γὰ ν' εἶνε ἰδανικῆς
ἐξουσίας. Καὶ συγκεκομμένος προ-
μεινὸν νὰ νημερεύῃ ἐπιθυμῶ νὰ π-
ρω γυναικαὶ πού νὰ ἔχη πολλήν
φωταίσαν σὲ μέγα, ὅπως καὶ ἐγὼ
ἐκείνην καὶ τούτο διότι τότε μόν-
ον ὑπάρχει ἀνωβαλὸν ἐμπιστοσύνη.
Νὰ εἶνε ὑπεστάτη, νὰ ἔχη ἐξ-
γεννημένην ψυχὴν, δηλαδὴ νὰ ἴ-
δρῃ τὸ ὅρατό, τὸ καλὸ, τὸ

νισό, διότι μὴ ἀρεσκούν
Νά ἀνάη καὶ τὴ ἀφού πρωτόστις
ἐξητάσῃ ἀδεια ἀπὸ τὴν συνείδησιν.
Τῆς. Νά εἴνε νομοκράτη, διότι τὸ
μόνον εἶνε δυνατόν νά παραμενε
ἀλόγητος τῆ οικονομικῆ κατὰ
αὐτὴ τῆς οικονομίας τῆ κατ. ἐν
κατὰ τῶν, χαλαροῦ, πάλι
τῆς νομοκρατορίας νομῶν πῶς
πορεῖ νά ἀνορθωθῇ. Ὡς πρὸς
ἐξήταση τῆς θεωρητικῆς, δι
πορεῖ νά ἀδιαφοροῦ, δι
ρατικῆς εἶνε ἕνα γαυροῦ με
τὴν ἰδανικὴ σέβειν, τὸ ὅσοι
πάρῃδον χρόνον ἐξελίνοι, ἐν τ
τοῦ κατώτα αὐτῶ μῶς
τοὺς τοὺς νόους νά τὴν θέλει
ἀν ὅλ. θεωρητικῇ, ἀλλὰ τοῦ
συν. συντακτικῇ. Ὅλῃν ὑφ

σις γὰρ τὴν ἀνατολήν τῶν πα-
μας καὶ ἔχει περισσοτέρον μορ-
φὴν ἀπὸ ἐμένα, γιὰτὶ δὲ ἐνε-
κε τῆς γῆς ἐγοίστρια. Γιὰ τὴν οἰ-
κονομικὴν κατὰστασιν ἀδιαφο-
ροῦ διὰ τὴν ἰσχυρὰ καὶ ἡμεροδ-
ξισμὸν οἰκογενείαν. Αὐτὰ νομίζω,
ἐπεὶ διεκτινάζω, πολλὰ ἀρετὰ, ὅτι
τὰ ἔχει ἡ μέλλουσα σύζυγός μου
γιὰ νὰ ἐνεῖδανται, καὶ κατὰ
νέπειον δὲ θεὸς μάς δά ἐνεῖ μετὰ
τέλους ἀρμονικῶς. Δ. Α.»

Ὁ Ζ. ΦΩΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΑΝ
μὲς γράφει ἐμυήτως:

Ἡ ΕΚΛΟΓΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Σχέφθηκα πρὶν ἀρήσω τὸν πᾶν
(κόσμον τοῦτον)
ἐμὲ τὴν οἰσητήν του δόξα μετὰ
(φθαρτὸν τοῦ πλῆτους)
ἐνὰ πάρο μὴ γυναῖκα καὶ ἐγὼ
(ἡνυπότακτος)
μαζὺν μ' αὐτήν νὰ ἔξω καὶ νὰ
(καλογερῶσθαι)
Μὰ ἔλα, ποὺ σὺν θέλω τὴν
(ζωντὰ στήν ἄλλη)
ἐξωὺν ποῖα νὰ πάρο καὶ σπῆν
(τὴ κεφάλι).

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and creases, characteristic of old paper. The left edge of the page shows the binding structure, including what appears to be a vertical strip of material and some stitching or staples. The overall tone is warm and off-white.

ἰηφεαῖς. Τάκης Βλάχος.

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor creases and discoloration, particularly along the edges. The left edge of the page is bound, showing the stitching and the inner cover material. The overall tone is a warm, off-white or light beige.

The image shows the front cover of an old book. The cover is made of a light brown, textured material, possibly paper or cloth, which shows signs of age, including yellowing, foxing, and some darker staining. There is no text or any other markings on the cover. The book is positioned against a dark, solid background.

πανησις.

'Ο κ. ΝΙΚ. ΕΜΜ. ΚΑΡΙΑΝΑ-
 ΚΗΣ (Χανιά — Κρήτης), μάς
 γράφει:
 «Αξιότιμοι κ. κ. Ἡ ἱδανική σύ-
 ζυγος γιὰ μένα εἶνε ὁ ἀθλητισμός
 καὶ μόνο ὁ ἀθλητισμός. Κατὰ τὴν
 ἀντίληψί μου, ἡ γνῶμί μου αὐτὴ
 εἶνε ὀρθή, σπουδαία καὶ λεγὴ, ἀλλὰ
 δὲν ξέρω ἂν θὰ τὴν κρατήσω εἰς
 τὸ ὕψος τηρ. Διατελὼ μεθ' ὑπολή-
 ψεως. Νικ. Ἐμμ. Καρινάκης»
 ...
 'Ο κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΟΥΝ-
 ΤΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ (Κων)πόλεις),
 μάς γράφει:
 ...
 Ἡ ΕΡΕΥΝΑ
 Ὅπως σὰς ὑποσχ.
 ἀπὸ τοῦ φύλλου τῶν
 δημοσιευσιν τῶν ἀπα-
 ρητῶν ἀναγνοστών ἡ
 ματος:
 «Ποιά εἶνε ἡ ἱδαν.
 ποιὶς ὁ πιδ εὐτυχ.
 Αἱ ἀπαντήσεις ἐπὶ
 τοῦ ζητήματος θὰ δι-
 σεύω τοὺς. Γράφετε
 γνωστά καὶ ἐπὶ τῆς
 χάριτος. Σημειώσετε
 τίς λέξεις: «Ἰδαν.
 Στὶς πένητες ἐξαιρέ-
 τὰ δοθεὶς στὸ τέλος
 σμα δῶρα:
 Στὴν 1η ἀπάντησι
 ΓΙΟΝ ΧΕΙΡΟΣ ΑΝ.
 Στὴ 2η ἀπάντησι
 ΠΟΛΗΜΑΤΩΝ ΑΝ.
 Στὴν 3η ΜΙΑ ΓΡΑ.
 Στὴν 4η ἐν ΖΕΥΤΟΣ
 Καὶ στὴν 5η 25 Δ.
 Δεσποινίδες, διαβά-
 νεις τίς ἀπαντήσεις.
 Νεῦροι κύριοι, δια-
 κέτος τίς ἀπαντήσεις.
 Ἐτοί θὰ κατατορῶ
 καλύτερα, θὰ συνεννοῶ
 θὰ βοηθεῖ, πασιμένω
 εὐτυχία τοῦ γάμου.
 ...
 «Πρὸ πολλοῦ ἀπευθύνετε διὰ τῆς
 «Οὐραγενείας» τὴν ἐρώτησιν: Ποία
 εἶνε ἡ ἱδανική σύζυγος; Κατὰ τὴν
 γνῶμί μου, ἡ ἱδανική σύζυγος
 πρέπει νὰ ἔχη τ' ἀκόλουθα χαρί-
 σματα. Νὰ εἶνε ὕμνη. Νὰ εἶνε εὐ-
 γενής. Νὰ εἶνε εὐσεβής. Νὰ ἀγα-
 πᾷ τὸν σύζυγόν της. Νὰ ἴπην εἶνε
 ἐγωίστρια. Νὰ μὴ ἀγαπᾷ τὴν πο-
 λυτέλεια. Νὰ εἶνε νοικοκυρὰ καὶ
 νὰ ἀποκτήσῃ 12 τέκνα. Ἰδοὺ ἡ
 ἱδανική σύζυγος καὶ ὁ πιδ εὐτυ-
 χισμένος γάμος.
 Ἀθαν. Κουντουροπούλος»
 ...
 Παρακολουθεῖτε στὸ «ΜΓ»
 τῶν δεσποινίδων γιὰ

Ο Χ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΡΕΝΤΖΙΟΣ (Μανδύλι - Μακεδονίας),
μᾶς γράφει:

«Κύριε Διευθυντά, Είμαι τακτικὸς ἀναγνώστης τῆς «Οἰκογενείας» καὶ παρακολουθῶ μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν κοινωνικὴν σας ἔρευναν, τὴν ἀναφερομένην στὴν ἰδιαιτὴ σύζυγο. Ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια», σὺ ἐρώτημά σας σὰς ἀπαντῶ: Γιὰ μὲν λοιπὸν ἰδιαιτὸν σύζυγον θὰ εἶνε ἐκείνη ἡ ὁποία θὰ εἶνε προικισμένη μὲ τὰ ἑξῆς προσόντα.

1) Νὰ εἶνε μετριώρως ὥραια. 2) Εὐχαρῖς. 3) Μοντέρνα. 4) Ποῦ

ΝΑ ΜΑΣ

ἐθέλωμε, ἀρχίσωμε
Χριστουγεννιάων τὴν
τήθειαν τῶν ἀγα-
πῶν ἐλπί τοῦ ἐρωτή-

ΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ ΚΑΙ
ΣΜΕΝΟΣ ΓΑΜΟΣ ;»
τοῦ πλέγοντος αὐ-
τομοσιεύοντα μὲ τὴ
καθαρά, εὐανά-
μιας πλευράς τοῦ
σὺ στο φάκελλό σας
ΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ.»

Περὶ αὐτῆς ἀπαντήσεις
τὰ ἑξῆς πάντες χερί-

ΕΝΑ ΩΡΟΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
ΣΣ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣΣ ὑψολοισαίν.
Ἔχετε στὴν «Οἰκογένει-
άν» νέων.
Βάζετε στὸ «Μπου-
νὸν» δασκάλους.
Ἐστέ, θ' ἀμύνεσθε
ἀθήτως καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
ΣΣ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣΣ ὑψολοισαίν.
Ἔχετε στὴν «Οἰκογένει-
άν» νέων.
Βάζετε στὸ «Μπου-
νὸν» δασκάλους.
Ἐστέ, θ' ἀμύνεσθε
ἀθήτως καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
ΣΣ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣΣ ὑψολοισαίν.
Ἔχετε στὴν «Οἰκογένει-
άν» νέων.
Βάζετε στὸ «Μπου-
νὸν» δασκάλους.
Ἐστέ, θ' ἀμύνεσθε
ἀθήτως καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
ΣΣ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣΣ ὑψολοισαίν.
Ἔχετε στὴν «Οἰκογένει-
άν» νέων.
Βάζετε στὸ «Μπου-
νὸν» δασκάλους.
Ἐστέ, θ' ἀμύνεσθε
ἀθήτως καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
ΣΣ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣΣ ὑψολοισαίν.
Ἔχετε στὴν «Οἰκογένει-
άν» νέων.
Βάζετε στὸ «Μπου-
νὸν» δασκάλους.
Ἐστέ, θ' ἀμύνεσθε
ἀθήτως καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
ΣΣ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣΣ ὑψολοισαίν.
Ἔχετε στὴν «Οἰκογένει-
άν» νέων.
Βάζετε στὸ «Μπου-
νὸν» δασκάλους.
Ἐστέ, θ' ἀμύνεσθε
ἀθήτως καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
ΣΣ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣΣ ὑψολοισαίν.
Ἔχετε στὴν «Οἰκογένει-
άν» νέων.
Βάζετε στὸ «Μπου-
νὸν» δασκάλους.
Ἐστέ, θ' ἀμύνεσθε
ἀθήτως καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
ΣΣ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣΣ ὑψολοισαίν.
Ἔχετε στὴν «Οἰκογένει-
άν» νέων.
Βάζετε στὸ «Μπου-
νὸν» δασκάλους.
Ἐστέ, θ' ἀμύνεσθε
ἀθήτως καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
ΣΣ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣΣ ὑψολοισαίν.
Ἔχετε στὴν «Οἰκογένει-
άν» νέων.
Βάζετε στὸ «Μπου-
νὸν» δασκάλους.
Ἐστέ, θ' ἀμύνεσθε
ἀθήτως καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
ΣΣ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣΣ ὑψολοισαίν.
Ἔχετε στὴν «Οἰκογένει-
άν» νέων.
Βάζετε στὸ «Μπου-
νὸν» δασκάλους.
Ἐστέ, θ' ἀμύνεσθε
ἀθήτως καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
ΣΣ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣΣ ὑψολοισαίν.
Ἔχετε στὴν «Οἰκογένει-
άν» νέων.
Βάζετε στὸ «Μπου-
νὸν» δασκάλους.
Ἐστέ, θ' ἀμύνεσθε
ἀθήτως καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
ΣΣ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣΣ ὑψολοισαίν.
Ἔχετε στὴν «Οἰκογένει-
άν» νέων.
Βάζετε στὸ «Μπου-
νὸν» δασκάλους.
Ἐστέ, θ' ἀμύνεσθε
ἀθήτως καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
ΣΣ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣΣ ὑψολοισαίν.
Ἔχετε στὴν «Οἰκογένει-
άν» νέων.
Βάζετε στὸ «Μπου-
νὸν» δασκάλους.
Ἐστέ, θ' ἀμύνεσθε
ἀθήτως καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
ΣΣ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣΣ ὑψολοισαίν.
Ἔχετε στὴν «Οἰκογένει-
άν» νέων.
Βάζετε στὸ «Μπου-
νὸν» δασκάλους.
Ἐστέ, θ' ἀμύνεσθε
ἀθήτως καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
ΣΣ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣΣ ὑψολοισαίν.
Ἔχετε στὴν «Οἰκογένει-
άν» νέων.
Βάζετε στὸ «Μπου-
νὸν» δασκάλους.
Ἐστέ, θ' ἀμύνεσθε
ἀθήτως καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
ΣΣ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣΣ ὑψολοισαίν.
Ἔχετε στὴν «Οἰκογένει-
άν» νέων.
Βάζετε στὸ «Μπου-
νὸν» δασκάλους.
Ἐστέ, θ' ἀμύνεσθε
ἀθήτως καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
ΣΣ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣΣ ὑψολοισαίν.
Ἔχετε στὴν «Οἰκογένει-
άν» νέων.
Βάζετε στὸ «Μπου-
ν

«Κύριε διευθυντά, μετά μεγάλης μου χαράς διάβασα καὶ ἐγὼ σὴν ἀγαπητὴν «Οικογένεια» τὴν μὴ γυλῶν σας κοινωνικὴν ἐξέταση, τὴ σχετικὴν μὲ τὴν ἰδανικὴν σύζυγον. Ἀφοῦ λοιπὸν ἦλθε καὶ ἡ σειρά μου νὰ ἐκφράσωμαι ἐλευθερά τὴν γνώμην μας, σπεύδω καὶ ἐγὼ — ἂν καὶ κάπως ἀργά — νὰ σας ἀπαντήσω μετὰ προθυμίας μὲ τὰ διόγνα αὐτῶν λόγων:

Ἰδανικὴ σύζυγος ἂν εἴη εἴνε ξανθὰ καὶ λεπτὴ ἐκείνη νέα, περὶ τῆς ὁποίας λησδεῖς λόγος περὶ ἐπαινοῦ ἢ ψόγου γίνεται ἐν τῇ ἀγορᾷ.

Μὲ ἀγάπην

Ἐνα Βοστανιανόπουλος

Ὁ κ. Ι. ΒΙΓ. (Θεσσαλονίκη)

μὰς γράφετε:

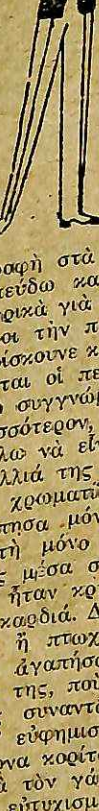
«Ἀγαπητὴ «Οικογένεια», ἀντιχρῶσα-στὶς σελίδες σου τὸ ἀράχνημα ποὺ θέτεις στοὺς νέους καὶ δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ σὺν πειρασμῷ, νὰ μὴ ἀντιπαρα-σταθῶ καὶ ἐγὼ διὰ ἐκείνην ποὺ λέγεται μὰς ἡ γυναικὲς στὸ «Μπο-λντο». Κι' ὁ καλύτερος τρέφει μου φανταίνεται εἶνε νὰ διαλέξω καὶ ἐγὼ τὴν γυναικίαν τὴν ὀνειρο-ποιοῦ. Δοιπὸν, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἡ ἰδανικὴ σύζυγος εἶνε αὕτη: Ἐκτός τοῦ διὲν πρέπει νὰ εἶνε χειροδύναμη καὶ μακρο-χόρος, ὥστε νὰ μὲ δάξῃ κάτω ὅτε τὸ ἐνα χέρι καὶ νὰ ποῦ τίς βο-ρῆς καὶ νὰ ἄλλο, πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἕνα ἄλλο προσόν, τὸ σπου-δαϊότερον ὅμως. Ἀλλὰ καὶ πρέπει νὰ εἶναι μετρία διὰ τὰ δῶρα ποὺ πε-σε ἀπὸ τὴ φύσιν. Νὰ μὴ εἶνε μὴ γὰρ ὑπερκόσμος, νὰ μὴ εἶνε μὴ γὰρ συγγαφεύς καὶ μὲ κατὰ-φύσιν περὶ φροσύνης πάντοτε, λέγον-τας: «Ἐσὺ δὲν καταλαβαίνεις τὴ μεγαλοφυΐάν μου, ἀφῆς μὲ ἦσ-χι καὶ...» Οὕτως νὰ εἶνε πολὺ κο-μικτικὴ, ὥστε νὰ ξεχνιέται διὰ τὴ μέρα στὸ παράθυρον ἀφήνον-τὸ φαῖ νὰ καίγεται τὸν φωτι-Μετρούσις, τὰ πάντα μετρούσις. Ἄλλοιόμοιο στὸν ἄνδρα, ἂν ἡ γυναικὴ σου γράφῃ ἕνα ρομάντικὸν τὴν ἑβδομάδα σ' ἕνα ἄσχημο πρῶτο, ἢ ἀνοίγῃ ἐκείνην ζωὴν περὶς καὶ φορὰ τὸ χρέος... Βε-βαιὰ πρέπει νὰ δίνῃ καὶ ἕνα ἄ-λλο θελγτικὸν στὴ ζωὴν μου ἢ γυναικὴν ποὺ θὰ πάρω: Νὰ μὴ ληθῇ ἐνα δυὸ γλυκὴ λόγια, κα-τανῶνται στὸ σπῆτι, καὶ νὰ μὴ με θεωρῇ κατώτερον ἀπὸ τὸ σπῆ-τι. Μὰ ποὺ θέτῃ τὴν ὀργάνωσιν μου. Ἄλλα λόγια νὰ πᾶσω πρὸς ἐγὼ ἕνα διαμερίσμα στὴν καρδι-τὴς πρὶν ἐκείνην καταλάβῃ δι-ακρίσει τὸ σπῆτι μου... Ἀπὸ τῆς ἑλπίδος λόγια, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶνε ἡ ἰδανικὴ σύζυγος. Θὰ χρε-άζονταν κεφάλαια διόλου καὶ γυναι-κὴν ἐκείνην καὶ δώσω τοὺς πο-νοὺς, ποὺ εἶναι γὰρ τὴ γυναικὴν πο-θὰ ἐννοσθῇ τὴ ζωὴν του μὲς τῆς ζωῆς μου.

Ι. Βιγ.

Μὲ ἐκτίμησιν.

Ὁ κ. ΑΓΑΜ. ΚΕΧΑΓΙΑΣ (Ἰ-θύναι) μὰς ἀπαντᾷ: ...

«Ἀγαπητὴ «Οικογένεια» Κατὰ τὴ γνώμην μου μὰ γυναικὴν γὰρ ἡ ἰδανικὴ σύζυγος πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀνιδιόδοξα χαρίσματα: Νὰ εἶναι οικονομὸς στὰ ἔξοδα τῆς οἰκο-γενίας, καὶ ὁρσία. Νὰ προέχειται ἐν ἑαυτῇ τὴν ἀνταγωνιστικὴν τάξιν. Νὰ θεωρῇ τὸν ἄνδρα τῆς ὡς ἐπὶ τοῦ καὶ νὰ δίδῃ σὺν ταῖς παιδίαν τῆς ἀνταγορᾷ. Ἀγαμ. Κεχαγια-ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἄλλες πονηρίαι.

Ω

Ο κ. Ι. Π. Μ.
(Έφτασαν Κό-
μα) (Παιρνού-
μας γράφει:
«Αγαπητή μου
«Οικογένειαν,
«Επειδή είσαι
μαζύ με τὸ «Μπο-
κέτος» ἡ καλύτερῃ
μου πνευματικῇ
τροπῇ στὰ ταξείδια μου, γι' αὐτὸ
σπεύδω καὶ ἐγὼ νὰ σοὺ γράψω
μερικά γιὰ τὴν ἰδαντικὴ σύζυγο, ποὺ
δίδει τὴν ποθοῦνη, ἀλλὰ λίγην τὴν
βρῆσκουνη καὶ γι' αὐτὸ δὲν παντρεύ-
ονται οἱ περισσότεροί καὶ σὰς ἤη-
τοι συγγενῶν ἐν ἐπεξετάσῃ πε-
ρισσότερον, χωρὶς νὰ γράφω πὺς
θέλω νὰ εἶνε τὰ φρονιά της ἢ τὰ
μαλλιά της ποὺ κάθε μὴν σήμερα
τὰ χροματίζει ὅπως τὸ θέλει. Ἀ-
γάπησα μόνον μὴ γυναῖκα γιατί
αὐτὴ μόνον μπόρεσε νὰ διακριθῇ
πρὸς μέσῃ σὲ διω-τρία παληόρου-
χα ἦταν χωριζομένη μὴ ἀγνὴ χυ-
σὶ καρδιά. Δὲν ξέρω ἂν εἶνε πλού-
σια ἢ πτωχὴ μ' ἔκανε ὅμως νὰ
τὴν ἀγαθίσω τὸ σεμνὸ ἐκείνου ὅ-
πως της, ποὺ δύσκολα σήμερον κα-
λεῖται συναντᾶ καὶ μάλιστα στὰ
κατ' εὐφημισμὸν ἀποκαλούμενα υ-
περβὰ κορίτσια. Τώρα ἔλατε στὸν
μετὰ τὸν γάμον βίον μας. Ζοῦμε
μὴ εὐτυχισμένη ζωή. Δὲν τὴν ἐν-
διαφέρει τὸ παρελθόν μου — ποὺ
δυστυχῶς εἶνε λευκόν — καὶ τὸ ὁ-
ποῖον ἐλπιούμην καὶ εἶμαι ἕνας
πραγματικὸς σύζυγος. Εἶνε ποὺ
εὐτυχισμένη, γιατί βλέπει καὶ γι'
αὐτὴν εἶμαι πατέρας, δίκαιος, ἰ-
σχυρὸς σύζυγος, τέλος ἕνας πραγ-
ματικὸς φίλος. Ἄν καὶ ὡς ναυτι-
κὸς βρῆσκονα μακριὰ της καὶ χα-
ροπαλίζω μὲ τὸν θάνατον, ὅμως εἶ-
μαι εὐτυχισμένος, διότι ὁ μισθὸς
δὲν ἀπέχεται σὲ μὴ γυναῖκα ποὺ
δεν ἀτιμάζει τὸν ἄνδρα της (ἐφ'
ἔσον εἶμαι μακριὰ της, ὅχι διότι
φροβέται, ἀλλὰ διότι εἶνε ὑπερ-
φανή γυναῖκα καὶ γνωρίζει ὅτι ἡ
πὺς μεγάλῃ ἀχαριστία της γνω-
στὸς εἶνε ἡ σύζυγός ἀπᾶν. Καὶ
πράγματι τί φοβερὸν ποὺ εἶνε ὁ
ἄνδρας νὰ θυμώζεται γιὰ μὴ γυ-
ναῖκα καὶ αὐτὴ νὰ τὸν ἀπατᾷ ...
Βλέπεται εἶνε γυναῖκα ποὺ δὲν τὴν
θαυμάζει ἢ φοβᾷται τὸν τυρόντος
δανδῆ, ποὺ δὲν τὴν εἰσφέρει τὸ χο-
ρεῖται, ἀλλὰ τὴν ἀπογαχνῶν τὸ
τηνῶδες ἐκείνου ἡδονικὸ ἀσθημα
γιὰ νὰ πέσῃ θύμα τῆς θωαύτητος
τοῦ χοφύματος καὶ τῆς ἡδονῆς. Ἐί-
πὺς λοιπὸν νὰ μὴ σ' ἐνθαρρύνῃ
στὸν δύσκολο ἀγῶνα τῆς ζωῆς μὴ
έτοιμα γυναῖκα ; Δὲν τὴν θεωρᾷ
κατωτέρω μου, ἀλλὰ ἴσῃ διότι
ἐννεα ἀπὸ τῆς γυναῖκες ποὺ ἔσον
ἐννεα καὶ ἀντὶ τῆς ὁπως δὲν θά σὲ
αβαλίσῃ. Εἶνε γυναῖκα ποὺ σοὺ
μυμήσει σεβασμὸν καὶ δὲν σ' ἀ-
γαχνάει, χωρὶς βῆβαι νὰ τὸ θέ-
σει, νὰ ἐξευχθῇς στὴν πλὴν καὶ
τὴν πνευματικὴν γιὰ ν' ἀναδειχθῇς
τὸ τέλος νικητῆς μὲ διατητὴ τὸν
πρόσωπον γιὰ νὰ πᾶσιν τὸ μετάλ-
λον τῆς ἀπελευθερώσεως, ποὺ λῆ-
γον διαβύθιον. Δὲν λησμονᾷ ὅς
ἐξυγὸς ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ περὶ γυ-

ναῖκα τοῦ κόσμου ἡ Εὐα ἡπά-
τον ἄνδρα της. Ἐ! φαντάζομαι
ὅργανα μποροῦσε νὰ κἀν αὐτὴ
ζούσε στὴν σημερινὴ μεταπο-
λεὶ καὶ διατυχῶς καὶ οἱ ἄν-
τρες φαρὲς νὰ εἶνε ἡ γυν-
αὶς μοντέρνα, καὶ ἡ κοινωνία
μὲν καὶ ἡθικὴ νέα καὶ μοντέρ-
νῳ κατόχο βλὼν τῶν χορῶν, ὁ
λαϊκὸς φιλανδρὸν καὶ πο-
καὶ δὲν τὴν ἐνδιαφέρει τί εἶ-
σεν σὰν πραγματικὰ σημασία
ταῦτα ποὺ εἶνε πάντα κλεισμένα
σταὶ τους, σὰν χαϊνόμενες πρὸ
μαλίκης ἐποχῆς, ἀλλὰ σ' αὐτὰ
γυρᾶνε πάντα στοὺς δρόμους
κομματιασμένη τὴν καρδιά καὶ
γορᾶν σὲ κάθε κομμάτι. Νά,
εἶνε ἡ σημερινὴ νοοτροπία της
νανίας καὶ σύμφωνα μ' αὐτὴν
φοιτοῦμεν καὶ χοροδιδασκὲς
οὐ ποτὲ νὰ κατορθώσωμεν ἡ-
γαπήσωμεν καὶ ν' ἀγαπηθῶμε πρὸς
ματιὰ. Μ' ἐκτίμησιν.

Ι. Η. Μ. (Ἐορτινὸν Κῦμα)

Ὁ κ. ΜΑΝΩΛΗΣ ΛΑΜΠΑ

ΚΗΣ (Καλὴς Χαϊνὸν) μᾶς
φει:

«Κόριε διενθυντά, Εἰμαι ρο-
μτικὸς καὶ στὴν περὶ τῶν αὐτῶν
σὺς ἀπαντήσω ρομантиκάτα.
πόν ! Στὴν πὸ ψυχὴ κορφὴ
βοῦν, θὰ τίσω μὰ καλὴν.
γὰ ὁ ἴδιος θὰ κόρω τὰ καλὰ
ἀπὸ τὴν ἀκοροστία καὶ θὰ
φτιάξω τότῃ, ποὺ νὰ χωρὶ ἐμ-
καὶ τὴν πεντάμορφη βοσκο-
μου. Γελᾶσατε γιὰτὶ θάνα βο-
ποῦλα ; Γιατὶ ; Ἐτσι μ' ἀρέ-
Γνώρισα χαριτωμένες μελαχρό-
κι' ὀλῶξαντες κοπέλλες. Καὶ ε-
πὼς σὰ χεῖλι ποὺ ἀντίθε ἄλλ-
ἡ γλυκάδα καὶ τὸ χαμόγε-
λο καταστάλλει ἀργότερα τὸ ψ-
μα καὶ ἡ ὑποκρισία. Τὰ ἴδια χε-
ποὺ ἀνοιμπόισα τὰ χεῖλι μου
ροφούσα τὸ νύκταρ τῆς ἡδονῆς
ἤθε μὰ μέρα, ποὺ ἐξοτόμισαν
γὰ ἀνοστὰ, λόγια συκαμερὰ
ἀπορητῇ. Ἐτσι λοιπὸν τὰ παληο-
ριτσα παίζουν ἔ; Ὅχι !.. Ἐγὼ
τὰ παῖθω... Μισὸ θλα τὰ κοῦτῃ
καὶ τὴν ζωὴ τῆς πόλεως. Θέ-
γὰ γυνάσκα μου νὰ κοπέλλα
βοῦν. Τὴν θέλω γάμω βοσκο-

16

(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ

λα. Γιατί ; Γιατί μ' άρέσει. Έτσι.
"Όλη μέρα θά βόσκουμε τά πρόβα-
τα στις πλαγιές, παίζοντας τή φλο-
γέρα, και τὸ βράδυ, μέ τή θου-
πάδα του σούρουπου και μέ τὸ ξε-
ψήμιγμα τοῦ ήλιου, θά γυρίζουμε
στὴν καλύβα μας. Ἡ ἑσπέρα νύ-
κτα, καί ἡ ἀργιότης πλεῖν θά μᾶς
κρίνῃ. Μαζὺ μέ τὸ καίριμα τῆς
σποβαντίας, θά σκουρᾷ και τὸ καί-
ριμα τῶν χειλιῶν τῆς. Ἐκεῖνη θά
κάνῃ ἄγρια ῥόδα τοῦ βοῦνου, καί
ἐγὼ θά φιλῶ δὺν μυρωμένα ῥόδα
πῶν ἀνδρῶν στὰ μάγουλά τῆς. Ὁά-
ναι ματωμένα, ἀπὸ μᾶς δὲν θά ἐνεί-
ναι, πῶν φυτρώων στὰ μάγουλα
τῶν χοιριτῶν τῆς πόλεως. Θά ζού-
με σ' ἕνα κόσμου ἀνθρώπου καί ἕ-
νῳ θά εἶμαι βασιλῆας καί σ' αὐτὴ βα-
σιλίσσα τῆς ἐσχολῆς. Πῶ εὐτυχί-
σμενοὶ ἀπὸ μᾶς δὲν θά ὑπάρχουν.
Κάποια "Ανοῖξί θά στεφανωθῶμεν.
"Όλη ἡ Φύσις θά ῥοδίσκῃ στὸ γά-
μου μας. Θά φτάσω στεφάνι ἐνα
ἀπὸνάρι ἀφραμπελῆς καί θά τὸ
στολισῶ μέ λογγῆς λογγῆς ὀρειο-
λούλουθα καί μ' ἀντὴν ῥοδοβάρης
καί μ' ἀντὴ μαργαρίτα. Ὁ "Εσθ-
λάς θά μᾶς στεφανώσῃ, καί ἡ "Α-
γάθι θά μᾶς ἐντρίχῃ ἐνὰ ἔξοσιμε
εὐτυχισμένοισι. Καί θά ἔξοσιμε !

ΔΑ.

Κι' ἔτσι μιά μέρα τὰ παιδιά μας
μαζὺ μέ τ' ἄπειρο βασίλειο τῶν ἀ-
γριολοποδιῶν, θά κληρονομήσουν
καί μιά καλύβη καλαμένα — κα-
ταστροφικὴν πεῖν — πὺν ἔζησαν
κάποτε εὐτυχισμένοι ὁ βασιλῆας
τοῦ "Ερωτα καί ἡ βασίλισσα τῆς
"Αγάθης. Αὐτὴ τῇ γυναίκα θεωρεῖ
ἐγὼ Ἰδανική. Τί τόξα σεῖς, κύριε
μου, ἔχετε διαφορετικὰ γνῶμη ;
Μανώλης Λαμπτάδης).

Ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «ΡΟΔΟΣ-
ΑΠΡΙΛΗΣ» ἀναγνώστης μας,
γράφει :

« Ἀπαντώντας στὴν ἐρώτησί σου
ἀγαπητὴ μου «Οικονόγεσσα», σὰς λέ-
γω, ὅτι ἡ Ἰδανικὴ σύζυγος γιὰ μένα
θά εἶνε ἡ γυναίκα πῶν μέσα στὴν
καρδιά τῆς θέλω — σάν καθρέ-
στη — τὰ γούστα, τίς ἀντιλήψεις
καί τίς ἰδιοτροπίες τίς δικές μου.
Μέ φιλή «Ρόδος Ἀπρίλης»

Ὁ κ. Δ. Α. (Ἀθηναί), μᾶς ἀ-
παντᾷ :

«Κύριε διευθυντά, Ὑστερὰ ἀπὸ
πολλοὺς διαταγμοὺς ἀπεφάσισα νὰ
ἀπαντήσω καί ἐγὼ εἰς τὸ σπουδαῖον

ἐρωτήματά σας ἐπε-
ρί ἰδανεύεις συν-
γουν. Ὁμοιολογου-
μένους τὸ ἐρωτή-
ματά σας εἶνε σπου-
δαίον γι' αὐτὸ
καὶ πρέπει νὰ σὰς
συγχαρῶ, διότι
μὰς ἔλαμε νὰ σπε-
φύθουμε λίγα κα-
λύτερα καὶ δεδο-
μένους στιγμῆς νὰ ἔξορουμε, τί π-
ρεῖ νὰ συγκληθῇ ἡ μέλλουσα
ἐκείνη. Συγὸς μας γὰρ νὰ εἶνε ἰδανική,
συχὸς ὅμως ἡ μετοπιστευμένη
οἰοδὸς ἐπέφερε μεγάλαν ἀλλο-
αίαν ἐπὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀτόμων
μάλιστα τῶν γυναικῶν, καὶ γι'
τὸ εἶνε πολλὸ δύσκολον νὰ εἴθῃ
σύνταρα πού νὰ ἔχῃ τόσα, ὅ-
τε χρειάζονται γὰρ νὰ εἶνε ἰδανικ-
ή. Καὶ συγκεκριμένως προ-
κρίνεται νὰ νημερεύῃ ἐπιθυμῶν νὰ π-
ρῶ γυναῖκα πού νὰ ἔχῃ τυχερὰ
φύσιν, σὲ μένα, ὅπως κ' ἐγὼ
ἐκείνην καὶ τοῦτο ἐκείνη τότε μόν-
ον ἔβλεπε ὡς ἀπὸ τοῦ ἐμψυχοῦ.
Νὰ εἶνε ὑπεστήτη, νὰ ἔχῃ ἐξ-
γεννητικὴν ψυχὴν, δηλαδή, νὰ
ἀρετὴν τὸ φῶς, τὸ καλὸ, τὸ
γαλόν, διότι μ' ἀρεσκον καὶ μέ-
να. Νὰ εἶναι κατὰ τὴν ἀρετὴν
ἐξητήσῃ ἀδεια ἀπὸ τὴν συνείδη-
σιν. Νὰ εἶνε νοικοκυρά, διότι
μόνον εἶνε δυνατὸν νὰ παραμει-
νῇ ἀπὸ τὴν ἐκείνην ἡ οἰκονομικὴ κατὰ-
στις τῆς οἰκογενείας ἡ καὶ
κατὰ τὴν, χαλάρωσιν, πάλιν
τῆς νοικοκυροσύνης νομίζω πῶς ἡ
πορεῖ νὰ ἀνορθωθῇ. Ὡς πρὸς
ἐξήγημα τῆς φαινομένης, ἂν
πρόκειτο νὰ ἀδιαφοροῦν, διότι ἡ
φαινομένη εἶνε ἕνα φαινόμενον
τῆς ἰδανικῆς σέτυν, τὸ ὅποιο με-
πάρσκει χρόνον ἐξολοί, ἐν τῷ
τοῦ κατὰ ἀπὸ μὰς κάμνει
λοῦς τοῦ νέου νὰ τὴν θέλῃ
ἂν ὄχι φαινομένη, ἀλλὰ ταῖς
στον συμπληρωθῇ. Ὀλίγη μόρφ-
σις γὰρ τὴν ἀνατορῇ τῶν παιδι-
μας καὶ ὄχι περισσοτέρου μορφ-
μῆς ἀπὸ εἶνα, γιὰ τὴν
τὴν γίνῃ ἐνοστή. Γιὰ τὴν οἰ-
κονομικὴν κατὰσταν ἀδιαφο-
διότι εἶμα ἄνδρας καὶ ἡμεῖς
ἐξῆς οἰκογενείας. Αὐτὰ νομίζω,
ρε διεφθιγὰ, πολλὸ ἀρετὰ, δι-
τὰ ἔχει ἡ μέλλουσα σὺγγυός
νὰ εἶναι ἰδανική, καὶ κατὰ
νέπειαν δ' ὅπως μὰς δὲ εἶνε μέ-
τέλους ἀρμονικός. Δ. Α. *

...
Ὁ Ν. ΦΩΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΑΔΗΣ
μὰς γράφει ἐμψυχοῦς:
Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ
Σκέφθηκα πρὶν ἀρῶσιν τὸν πᾶν
(χόσμο τοῦτο)
μὲ τὴν οἰσθητὴν τοῦ δόξα μὲ τὴν
(φθαρτὸν τοῦ πλοῦτος...
νὰ πάω μίαν γυναῖκα ἢ ἐγὼ μίαν
(ἡμεῖς)
μοῦ μ' αὐτὴν νὰ ἔξω καὶ νὰ κ-
(καλογορασθῶν)
Μὰ ἔλα, πού σὲν βλέπω τὴν μίαν
(ζωντὰ στὴν ἄλλη)
δὲν ἔξω πού νὰ πάω καὶ σπᾶν
(τὸ κεφάλι).

This image shows a blank, aged, yellowish-brown page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a textured appearance with visible creases, discoloration, and a small tear near the top center. The binding edge on the left is visible, showing stitching or thread. There is no text or other markings on the page.

Ἀρά γε θάρσῳ πατρὸς μου ταπει-
(λα κ' ἀκαμάτα
για κόρη τοῦ ἀνδρός της ποῦ θά
(παθῇ τὴ λάτρα ;
Ἄρά γε καμιά νέα νοικοκυρά θά
(τύχῃ
για θάν' ξεμωλισμένη, μὲ γλῶσ-
(σα μιὰ πήλῃ ;
Γιὰ θ' ἀγαπᾷ τὸ λούσα, τὸ θέα-
(τρα, τοὺς μαύλους
καὶ φοβερά φιλόφρον θά φαίνεται
(στοὺς ἄλλους ;
Μελαχροινή, στὸ νόμ' μου, γλυκεία
(παρθένα βάσω
μὰ κ' ἀπ' αὐτὴν φοβούμαι καὶ κου-
(φαστενάσω.
Σὰν τὴν παπὰ τὸ ράσο τὰ δ-
(λούμαρα μαλλιά της
μοῦ δέχνουν μαθεῖν νύχτα μὲ
(τὰ μυστήρια της !
Γι' αὐτὸ ἀλλάξω γνώμη κ' ἀ-
(παρῶν τὸ χέρι,
ἐπὶ διάβολο καὶ πύργο καὶ γαλ-
(λικά κ' ἄν ξεφῇ !
Κόρες ξανθὲς δὲν θέλω, φοβού-
(μαι καὶ ἀπὸ κείνες
ποῦ πλέκουν τὰ μαλλιά τοὺς μὲ
(τοῦ φίλου τῆς ὀπίτης,
ἀγγέλαι τίς δίνουν οἱ ποιηταὶ
(μας χάρι,
μὰ πάντα διαβολουῦν τὸν ἄν-
(δρα ποῦ τίς πάει !
Ἄν πῆς διὰ τὰς νέας τὰς κοκ-
(κινωμολούσας
κολάσεως καμίνους τὰς θεωρῶ
(φλεγούσας.
Καὶ προτιμῶ σὺν κόσμῳ μονά-
(χος γ' ὁπομείνω
παρὰ πητὸ στὸ φοῦρνο πρὸς χά-
(ριν τῶν νὰ γίνω !
Κ' ἡ καστομένη, νομίζω, δὲν πέ-
(φτουν παρατέρα,
τὴν ἄπονη τὴν Εἵδα δὲν ἔχου
(νε μητέρα.
Ποῦ τράταρε μὲ δόλο εἰς τὸν
(Ἄδμ' τὸ μῆλο...
κ' ἀπ' τὸν παρὰδεῖο τοὺς διω-
(χτήρας νὰ τὸ εἴλω !
Σ' ἄσπρες γερούλες πάλι προτι-
(μῶσι ἂν δώσω,
Φοβοῦμαι ἀπ' τὸ χιόν... μὴ ἔα-
(φνικά παγώσω.
Δὲν ξέρω τί νὰ κάμω, δὲν ξέρω
(τί θὰ γίνω ;
Θαρρῶ πὼς δίχως ταίρι σὺν γη-
(ρατεία θά μείνω,
κ' ἔτσι, χριπὸ τὴν κοίτηρα στὸν
(ἔνα κ' ἄλλο τοῦχο
κανένα κελεποῦνι μὴν τύχει κ'
(ἐπιτύχῃ !...
Φώτης Στεφανίδης
* * *

Ὁ κ. ΤΑΚΗΣ ΒΛΑΧΟΣ
(Περώνια, Καλλιθέας), μὰς ἀ-
παντᾷ :

« Ἀγαπητὴ τοῖς ὀικογένειάς. Δὲν
θὰ ὑπόσθῃ ἴσως καλύτερα ἐπι-
τυχία ἀπὸ τοῦ νὰ συμπέσῃ ἑκα-
στος τῶν συζύγων νὰ γνωρίζῃ
τὰς ὑποχρεώσεις του, καὶ νὰ περὶ-
ορίζεται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθ-
ήκοντων του. Τὸ νὰ συμπέσῃ ὁ
ἄνδρας νὰ γνωρίζῃ τὰ καθήκοντά
του ὑπόσθῃ μεγαλύτερα πιθανότης,
ἀλλὰ καὶ ἂν πάλιν δὲν τὰ γνωρίζῃ
μὴ καλὴ σύζυγος θὰ εἴνε ἱκανὴ
νὰ τὸν καταστολεῖ εἰς αὐτά, παρὰ
μὰ πολὺ δυσκολον νὰ ἐπιτευχθῇ εἰς
μίαν γυναῖκα, διότι ἔχει ἀποδύ-
χθῇ ὅτι ὁ ἄνδρας πλεονεκτεῖ τῆς
γυναίκας εἰς τὰ πνευματικά μαθημα-
τά, Ἐὰν λοιπὸν ὑπόσθῃ ἡ ἀρμο-
νία εἰς ὅσα ἀνωτέρω ἐνδέχεται, τότε
εἴμαι ὑπερβολικὸς ὅτι ὁ γάμος θὰ
καταστῇ εὐτυχής δι' αἰωνότατους
καὶ ἡ σύζυγος ἰδανική. Μετ' ὑπο-
λήψεις. Τάκης Βλάχος. »

'Ο κ. ΝΙΚ. ΕΜΜ. ΚΑΡΙΑΝΑ-
 ΚΗΣ (Χανιά — Κρήτης), μάς
 γράφει:
 «Αξιότιμοι κ. κ. Ἡ ἱδανική σύ-
 ζυγος γιὰ μένα εἶνε ὁ ἀθλητισμός
 καὶ μόνο ὁ ἀθλητισμός. Κατὰ τὴν
 ἀντίληψίν μου, ἡ γνῶμὴ μου αὐτὴ
 εἶνε ὀρθή, σπουδαία καὶ λογική, ἀλλὰ
 δὲν ξέρω ἂν θὰ τὴν κρατήσω εἰς
 τὸ ὕψος τῆς Διατελῆς μεθ' ὑπολή-
 ψεως. Νικ. Ἐμμ. Καρινάκης»
 ...
 'Ο κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΟΥΝ-
 ΤΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ (Κων)πόλεις),
 μάς γράφει:

 Ὅπως σὰς ὑποσχ-
 ᾶτο τοῦ φύλλου τῶν
 δημοσιευσιν τῶν ἀπα-
 ρητῶν ἀναγνωστῶν ἡ
 ματοῦς:
 «Ποιά εἶνε ἡ ἱδαν-
 ποῖς ὁ πῶς εὐτυχ-
 Αἱ ἀπαντήσεις ἐπὶ
 τοῦ ζητήματος θὰ δι-
 σεύω τοὺς. Γράφετε
 γνωστὰ καὶ ἐπὶ τῆς
 χάριτος. Σημειώσετε
 τίς λέξεις: «Ἰδαν-
 Στὶς πέντε ἐξηντὶ
 θὰ δοθοῖν στὸ τέλος
 σμα δῶρα:
 Στὴν 1η ἀπάντησι
 ΓΙΟΝ ΧΕΙΡΟΣ ΑΝ.
 Στὴ 2η ἀπάντησι
 ΠΟΛΗΜΑΤΩΝ ΑΝ.
 Στὴν 3η ΜΙΑ ΓΡΑ.
 Στὴν 4η ἐν ΖΕΥΤΟΣ
 Καὶ στὴν 5η 25 Δρ.
 Δεσποινίδες, διαβά-
 νεὶς τίς ἀπαντήσεις.
 Νεᾶροι κύριοι, δια-
 κέτω τίς ἀπαντήσεις.
 Ἐτοί θὰ κατατορῶ
 καλύτερα, θὰ συνεννοῶ
 θὰ βοηθεῖ, πασιμένον
 εὐτυχία τοῦ γάμου.
 ...
 «Πρὸ πολλοῦ ἀπευθύνετε διὰ τῆς
 «Οὐραγενείας» τὴν ἐρώτησιν: Ποία
 εἶνε ἡ ἱδανική σύζυγος; Κατὰ τὴν
 γνῶμίν μου, ἡ ἱδανική σύζυγος
 πρέπει νὰ ἔχη τ' ἀκόλουθα χαρί-
 σματα. Νὰ εἶνε ὕμνη. Νὰ εἶνε εὐ-
 γενής. Νὰ εἶνε εὐσεβής. Νὰ ἀγα-
 πᾷ τὸν σύζυγόν της. Νὰ ἰκνύει
 ἐγωῖστρον. Νὰ μὴ ἀγαπᾷ τὴν πο-
 λυτέλεια. Νὰ εἶνε νοικοκυρὰ καὶ
 νὰ ἀποκτήσῃ 12 τέκνα. Ἰδοὺ ἡ
 ἱδανική σύζυγος καὶ ὁ πῶς εὐτυ-
 χισμένος γάμος.
 Ἀθαν. Κουντουρόπουλος»

 Παρακολουθεῖτε στὸ «ΜΓ»
 τῶν δεσποινίδων γιὰ

Ο κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΡΕΝΤΖΙΟΣ (Μανδύλι - Μακεδονίας),
μᾶς γράφει:

«Κύριε Διευθυντά, Είμαι τακτικὸς ἀναγνώστης τῆς «Οἰκογενείας» καὶ παρακολουθῶ μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν κοινωνικὴν σας ἔρευναν, τὴν ἀναφερομένην στὴν ἰδιαιτὴ σύζυγο. Ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια», σὺ ἐρώτημά σας σὰς ἀπαντῶ: Γιὰ μὲν λοιπὸν ἰδιαιτὴ σύζυγο; θὰ εἶνε ἐκείνη ἡ ὁποία θὰ εἶνε προικισμένη μὲ τὰ ἑξῆς προσόντα.

1) Νὰ εἶνε μετριῶς ὥραια. 2) Εὐχαρῖς. 3) Μοντέρνα. 4) Ποῦ

ΝΑ ΜΑΣ

ἐθέλουμε, ἀρχίσουμε
Χριστουγεννιάων τὴν
εὐθύνη των ἀγα-
θῶν ἐπὶ τοῦ ἐρωτή-

ΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ ΚΑΙ
ΣΜΕΝΟΣ ΓΑΜΟΣ ;»
τοῦ πλείοντος αὐ-
τισμοσιεύονται μὲ τὴ
καθαρά, εὐανά-
μιās πλευρὰς τοῦ
σὺ στο φάκελλό σας
ΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ.»

στερες ἀπαντήσεις
τὰ ἑξῆς πάντες χερί-

ΕΝΑ ΩΡΟΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
Σ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣ ὑψοστασιοῦ.
εἰτε στὴν «Οἰκογέ-
των νέων.
βάετε στὸ «Μπου-
τών δεσποινίδων.
εἰσεθε, θ' ἀμύνεσθε
θήητε καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
Σ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣ ὑψοστασιοῦ.
εἰτε στὴν «Οἰκογέ-
των νέων.
βάετε στὸ «Μπου-
τών δεσποινίδων.
εἰσεθε, θ' ἀμύνεσθε
θήητε καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
Σ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣ ὑψοστασιοῦ.
εἰτε στὴν «Οἰκογέ-
των νέων.
βάετε στὸ «Μπου-
τών δεσποινίδων.
εἰσεθε, θ' ἀμύνεσθε
θήητε καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
Σ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣ ὑψοστασιοῦ.
εἰτε στὴν «Οἰκογέ-
των νέων.
βάετε στὸ «Μπου-
τών δεσποινίδων.
εἰσεθε, θ' ἀμύνεσθε
θήητε καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
Σ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣ ὑψοστασιοῦ.
εἰτε στὴν «Οἰκογέ-
των νέων.
βάετε στὸ «Μπου-
τών δεσποινίδων.
εἰσεθε, θ' ἀμύνεσθε
θήητε καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
Σ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣ ὑψοστασιοῦ.
εἰτε στὴν «Οἰκογέ-
των νέων.
βάετε στὸ «Μπου-
τών δεσποινίδων.
εἰσεθε, θ' ἀμύνεσθε
θήητε καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
Σ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣ ὑψοστασιοῦ.
εἰτε στὴν «Οἰκογέ-
των νέων.
βάετε στὸ «Μπου-
τών δεσποινίδων.
εἰσεθε, θ' ἀμύνεσθε
θήητε καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
Σ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣ ὑψοστασιοῦ.
εἰτε στὴν «Οἰκογέ-
των νέων.
βάετε στὸ «Μπου-
τών δεσποινίδων.
εἰσεθε, θ' ἀμύνεσθε
θήητε καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
Σ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣ ὑψοστασιοῦ.
εἰτε στὴν «Οἰκογέ-
των νέων.
βάετε στὸ «Μπου-
τών δεσποινίδων.
εἰσεθε, θ' ἀμύνεσθε
θήητε καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
Σ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣ ὑψοστασιοῦ.
εἰτε στὴν «Οἰκογέ-
των νέων.
βάετε στὸ «Μπου-
τών δεσποινίδων.
εἰσεθε, θ' ἀμύνεσθε
θήητε καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
Σ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣ ὑψοστασιοῦ.
εἰτε στὴν «Οἰκογέ-
των νέων.
βάετε στὸ «Μπου-
τών δεσποινίδων.
εἰσεθε, θ' ἀμύνεσθε
θήητε καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
Σ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣ ὑψοστασιοῦ.
εἰτε στὴν «Οἰκογέ-
των νέων.
βάετε στὸ «Μπου-
τών δεσποινίδων.
εἰσεθε, θ' ἀμύνεσθε
θήητε καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
Σ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣ ὑψοστασιοῦ.
εἰτε στὴν «Οἰκογέ-
των νέων.
βάετε στὸ «Μπου-
τών δεσποινίδων.
εἰσεθε, θ' ἀμύνεσθε
θήητε καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
Σ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣ ὑψοστασιοῦ.
εἰτε στὴν «Οἰκογέ-
των νέων.
βάετε στὸ «Μπου-
τών δεσποινίδων.
εἰσεθε, θ' ἀμύνεσθε
θήητε καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
Σ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣ ὑψοστασιοῦ.
εἰτε στὴν «Οἰκογέ-
των νέων.
βάετε στὸ «Μπου-
τών δεσποινίδων.
εἰσεθε, θ' ἀμύνεσθε
θήητε καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
Σ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣ ὑψοστασιοῦ.
εἰτε στὴν «Οἰκογέ-
των νέων.
βάετε στὸ «Μπου-
τών δεσποινίδων.
εἰσεθε, θ' ἀμύνεσθε
θήητε καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.
ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ Υ-
ΔΡΙΚΩΝ.
ΑΒΑΤΑ μεταξωτῆ-
Σ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.
ΑΜΕΣ ὑψοστασιοῦ.
εἰτε στὴν «Οἰκογέ-
των νέων.
βάετε στὸ «Μπου-
τών δεσποινίδων.
εἰσεθε, θ' ἀμύνεσθε
θήητε καλύτερα καὶ
ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν

ΕΝΑ ΒΟΥΛΟ-
ΔΡΙΚΟΝ.</

«Κύριε διευθυντά, μετά μεγάλης μου χαράς διάβασα καὶ ἐγὼ σὴν ἀγαπητὴν «Οικογένεια» τὴν μὴ γυλῶν σας κοινωνικὴν ἐξέταση, τὴν σχετικὴν μὲ τὴν ἰδανικὴν σύζυγον Ἀφροῦ λοιπὸν ἦλθε καὶ ἡ σειρά μου νὰ ἐκφράσωμαι ἐλευθερὰ τὴν γνώμην μας, σπεύδω καὶ ἐγὼ — ἂν καὶ κατὰς ἀρχὰς — νὰ σὰς ἀπαντήσω μετὰ προθυμίας μὲ τὰ διόγνα αὐτῆς λόγια:

Ἰδανικὴ σύζυγος εἶναι ἐν ἐμὲ ἐξαισθητὰ καὶ λεπτεὶς ἐκείνη νέα, περὶ τῆς ὁποίας λησδεῖς λόγος περὶ ἐπαινοῦ ἢ ψόγου γίνεται ἐν τῇ ἀγορᾷ.

Μὲ ἀγάπην

Ἐνα Βοστανιανόπουλος

Ὁ κ. Ι. ΒΙΓ. (Θεσσαλονίκη)

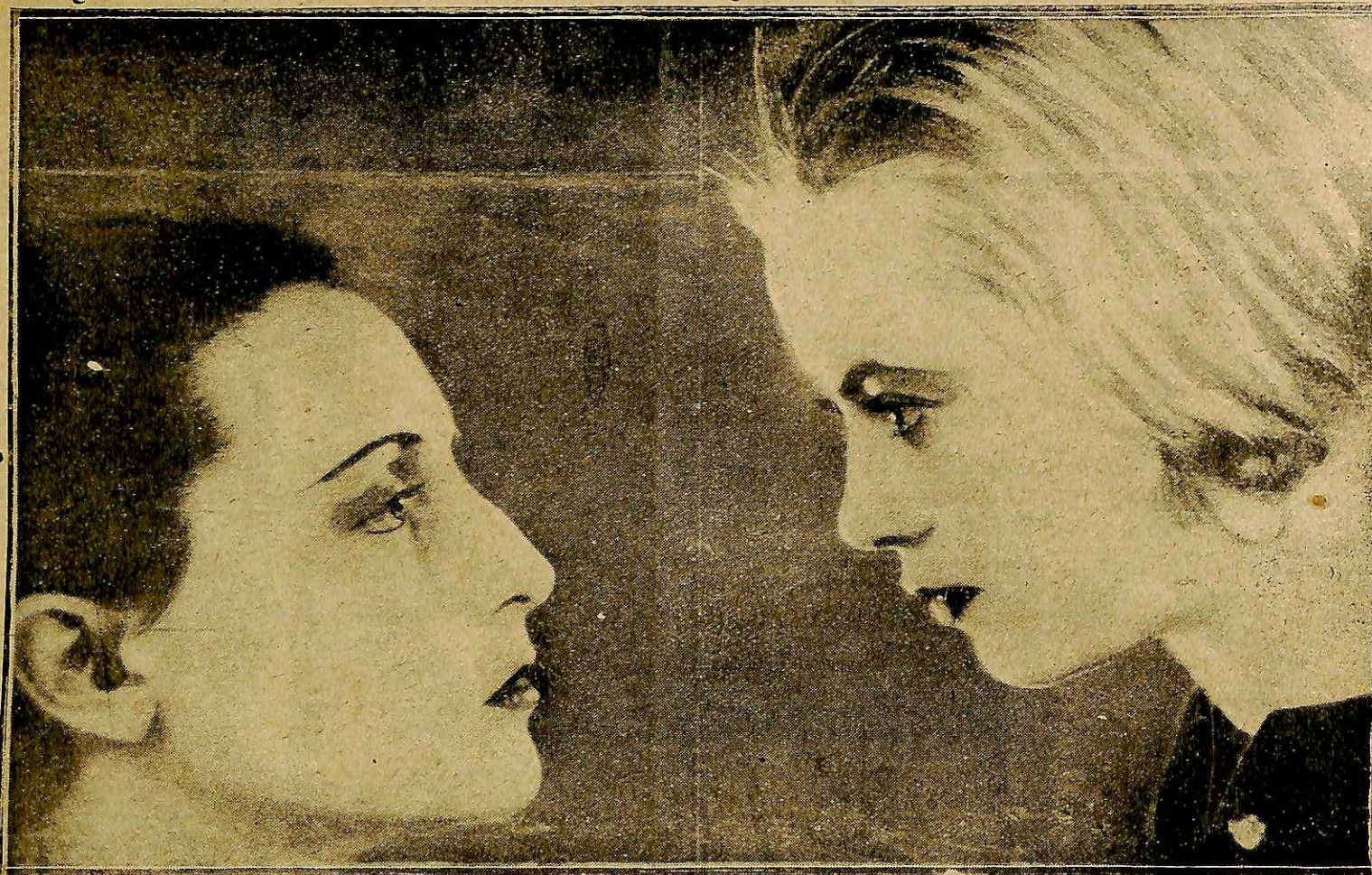
μὰς γράφετε:

«Ἀγαπητὴ «Οικογένεια», ἀντιχρῶσα-στὶς σελίδες σου τὸ ἄραρον ὀφνητὸν ποὺ θέτεις στοὺς νέους καὶ δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ σὺν πειρασμοῖς, νὰ μὴ ἀντιπαραστήσω καὶ ἐγὼ διὰ ἐκείνην ποὺ λέγεται μὰς ἡ γυναῖκες στὸ «Μπολντο». Κι' ὁ καλύτερος πρῶτος μου φράνεται εἶνε νὰ διαλέξω καὶ ἐγὼ τὴν γυναῖκα τὸν ὀνειρομαχὸν. Δοιπὸν, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἡ ἰδανικὴ σύζυγος εἶνε αὐτὴ: Ἐκτός τοῦ διὲν πρῶτον νὰ εἶνε χειροδιδασκὰ καὶ μουσικῆς, ὥστε νὰ μὲ δάσκει κατὰ τὸν ὅνα χερί καὶ νὰ ποῦ τὰς βραδυνὰς καὶ ἄλλοι, πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἕνα ἄλλο προσόν, τὸ σπουδαϊότερον ὅμως. Δηλαδὴ πρέπει νὰ εἶναι μετρία διὰ τὰ δῶρα ποὺ ποιεῖ ἀπὸ τῆ φύσιν. Νὰ μὴ εἶνε μὴ γὰρ ὑπερβολὴς, νὰ μὴ εἶνε μὴ γὰρ συγγαφεύς καὶ μὲ κατὰδὸς μὲ περιφρόνησιν πάντοτε, λέγοντας: «Εὖς δὲν καταλαβαίνεις τὴν μεγαλοφυΐάν μου, ἀπὸρὸς μὲ ἦσυχην...» Οὕτως νὰ εἶνε πολὺ ὀρεκτικὴ, ὥστε νὰ ἐκχειρίσται διὰ τὴ μέρα στὸ παράθυρον ἀφήνοντες τὸ φαῖ νὰ καίγεται τὸν φωτὸν Μετρούσης, τὰ πάντα μετρούσης. Ἀλλοίμονον σὺν ἄνδρσι, ἂν ἡ γυναῖκα τοῦ γράφει ἕνα ρομάντικόν τὴν ἑβδομάδα σ' ἕνα ἄσχημον πρῶτο, ἢ ἀνοίγει ἐκείνην ζωὴν περὶς μὴ φορὰ τὸ χρέος... Βεβαίως πρέπει νὰ δὴν καὶ ἕνα ἄλλο θελγνικὸν τὸν ἑαυτῆς μου ἢ γυναικα ποὺ θὰ πᾶρω: Νὰ μὴ ἴσῃ διὰ γυναικα λογικά, καὶ τὰν πτωχὸν στὸ σπίτι, καὶ νὰ μὴ με θεωρῇ κατώτερον ἀπὸ τὸν σκελετὸν ποὺ θέτῃ ἐπὶ τὴν ὀργάνωσιν μου. Ἄλλα λόγια νὰ πᾶσω πρὸς ἐγὼ ἕνα διαμερίσμα στὴν καρδίαν της πρὶν ἐκείνην καταλάβῃ διὰ κληρὸν τὸ σπίτι μου... Ἀπὸ τῆς ἑλπίδος λόγια, κατὰ τὴν γνώμην μου εἶνε ἡ ἰδανικὴ σύζυγος. Θὰ χρεώσωνται κεφάλαια διόλωνα γυναικα νὰ ἐκδῶσιν καλὴς θέσεως τοὺς παῖδας, ποὺ εἶναι γὰ τὴν γυναικα πρὸς ἐννοσὴν τὴν ζωὴν του μασὸν της.

Μὲ ἐκτίμησιν. I. Βιγ.»

Ὁ κ. ΑΓΑΜ. ΚΕΧΑΓΙΑΣ (Ἰθάκη) μὰς ἀπαντᾷ:

«Ἀγαπητὴ «Οικογένεια» Κατὰ τὴν γνώμην μου μὴ γυναικα γὰ τὴν ἰδανικὴν σύζυγον πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἀνιδιόρθητος χαρισματοῦς. Νὰ εἶναι ἀκονιστὴς στὰ ἔξωδα τῆς οἰκογενείας, καὶ ὁρατὰ. Νὰ προέχειται ἐν λαῶνιν ἢ ἀγαθῶν τῶν ἄλλων. Νὰ θεωρῇ τὸν ἄνδρα της ὡς ἐπὶ τῆς ζωῆς, καὶ νὰ δίδῃ σὺν παιδιὰ τὴν καλὴν ἀνατροφήν. Ἀγαμέ, Κεχαγια ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἄλλες πονηρίαι.

Η Δωροθέα Βικ και η Χέρτα Τίλε, στο φιλμ «Παρθένες με Στολή»

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΔΩΡΟΘΕΑ ΒΙΚ ΚΑΙ Η ΧΕΡΤΑ ΤΙΛΕ

(Ένα αποκαλυπτικό άρθρο του Γερμανού δημοσιογράφου Έρμαν Φράνκ για τις διάσημες ηρώιδες του περιφημού φιλμ «Κορίτσια με Στολή».)

ΜΙΑ ημέρα, οί φίλοι του κινηματογράφου έπληγαν να δουν ένα καινούργιο φιλμ, το οποίο είχε τον παράξενο τίτλο «Κορίτσια με Στολή».

Το φιλμ αυτό τους έκανε να μείνουν έκθαμβοι μπροστά σε δύο νέες πρωταγωνίστριες, σχεδόν άγνωστες ακόμη σ' όλο τον κόσμο.

Ποιά ήταν λοιπόν αυτή η παράξενη κι' αινιγματική Δωροθέα Βικ, που έπαιζε στο φιλμ αυτό το ρόλο της δασκάλας; Κι' εκείνη η τρυφερή και αισθηματική νέα, η Χέρτα Τίλε, που υπεδύετο το ρόλο μιας μαθητριάς με περίεργη ψυχολογία, από που είχε ξεφυτρώσει;

Οι δυο νέοι «αστέρες» ήταν μιά αποκαλύψις. Το φιλμ τους προεβλήθη σ' όλες τις σάλλες του κόσμου και σημείωσε παντού θριαμβευτική επιτυχία. Κι' έτσι οι δυο «άνωστοι» αστέρες, έγιναν άμεσα το είδωλο του κοινού. Οι κριτικοί τους αφιέρωσαν ενθουσιώδη άρθρα κι' ο κόσμος του κινηματογράφου τις δέχτηκε μ' ανοιχτή αγκαλιά.

Η κακώς γλωσσας, ωστόσο δεν άργησαν να πουν ότι ο θρίαμβος του φιλμ ωφείλετο στη

σκηνοθεσία κι' ότι η Δωροθέα Βικ και η Χέρτα Τίλε χρωστούσαν την παγκόσμια δόξα τους στην Λεοντίνη Σαγκάν, τη γνωστή Γερμανίδα σκηνοθέτιδα. Μά η αλήθεια δεν είναι διόλου αυτή. Το φιλμ «Κορίτσια με Στολή» (ή όπως μεταφράστηκε στην Ελλάδα ο τίτλος του: «Παρθένες με Στολή») δεν σκηνοθετήθηκε από την Σαγκάν, αλλά από το διάσημο σκηνοθέτη Κάρλ Φράιλιχ, ο οποίος είχε ως απλή συνεοργάτηδά του, για την αναπαράστασις ιδίως του παρθενωγαγείου, την Λεοντίνη Σαγκάν.

Οι δυο νέοι «αστέρες» λοιπόν έγιναν αντικείμενο συζητήσεων στον Εύρωπαϊκό και στον Αμερικανικό τύπο και θα μπορούσαν πάλι στη σκιά, αν δεν «γυρίζαν» ένα καινούργιο φιλμ, το περίφημο «Αννα και Έλντισαβέττα». Αυτή η νέα παραινώνη της Δωροθέας Βικ και της Χέρτα Τίλε τις παρουσίασε, άμεσα, ως «αστέρες» πρώτου μεγέθους.

Η δυο Γερμανίδες καλλιτέχνιδες της δόξης έγιναν διάσημες κι' όλος ο κόσμος πια νόμιζε ότι θα προχωρούσαν πάντα μαζί κι' αχώριστες στην

κινηματογραφική σταδιοδρομία τους. Η μιά συμπλήρωνε την άλλη. Η μιά ήταν η σκιά της άλλης. Η Δωροθέα Βικ δεν μπορούσε να παίξει χωρίς να έχει ως «παρτενάρ» της, την Χέρτα Τίλε. Μά τι περίεργο! «Υστερ' από το δεύτερο φιλμ τους, το «Αννα και Έλντισαβέττα», οι δυο «αστέρες» χώρισαν για πάντα. Η κάθε μιά, μόνη της, ακολούθησε το δρόμο της, δίχως να ενδιαφέρεται πια για την άλλη. Ήθελαν, όπως μαντεύετε, να ζήσουν ανεξάρτητα, ελεύθερα.

Μά ήταν, σι' αλήθεια, τελείως άγνωστες αυτές η μοναδικές καλλιτέχνιδες, όταν παρουσιάστηκαν στο φιλμ τους «Κορίτσια με Στολή»; Διόλου! Στή Γερμανία, τουλάχιστον, ήταν γνωστές ως ηθοποιοί.

Η Δωροθέα Βικ γεννήθηκε στο Νταβός της Ελβετίας και ανήκει σε μιά οικογένεια καλλιτεχνών. Ο πατέρας της ήταν άλλοτε γνωστός πιανίστας κι' η μητέρα της είχε θριαμβεύσει στις σκηνές των Αυστριακών θεάτρων της πόδας. Η μικρή Δωροθέα λοιπόν προαριζόταν κι' αυτή για καλλιτέχνις κι' έ-

πειδή από τότε ακόμα είχε δείξει μεγάλη κλίση στο χορό, γράφτηκε στην περίφημη σχολή «Νταλαφός» και δώδεκα χρόνια είχε γίνει κιόλας μιά από τις χορεύτριες — φαινόμενα της Ελβετίας.

Μά υστερ' από δυο χρόνια, η Δωροθέα βαρέθηκε το χορό και τις επιδείξεις, γιατί ένοιωσε μέσα της ένα πολύπλοκο και πολυσύνθετο ταλέντο. Άρχισε λοιπόν να παίρνει μαθήματα δραματικής τέχνης, πρώτα από τη μητέρα της κι' υστερ' από τον μεγάλο Ράιχαρντ, ο οποίος την βοήθησε να «εμπουνάρη» στη Βιέννη ως ηθοποιός του θεάτρου, σέ ηλικία δεκάεξη ετών. Αργότερα προσελήφθη στην «Καμμερσπίλε» του Μονάχου, όπου σημείωσε τις πρώτες μεγάλες επιτυχίες της.

Η Δωροθέα Βικ ωστόσο είχε ένα πολύ παράξενο ελάττωμα. Αγαπούσε μιά τέχνη ως την μέρα που της παρουσιάσε δυσκολίες, τις οποίες έπρεπε να υπερνικήσει. Μόλις όμως πετύχαινε, πόσο έφτανε στο σκοπό της, άρχιζε να κουράζεται και να στρέφει την προσοχή της προς κάτι άλλο. Γι' αυτό

λοιπόν, παρουσιάθηκε μιά μέρα στον βασκαλό της, στον Ράιχαρντ και του είπε, χωρίς πολλές διατυπώσεις:

—Θέλω να παίξω στον κινηματογράφο!... Βαρέθηκα πια το θέατρο.

Ο Ράιχαρντ της έριξε ένα περίεργο βλέμμα και χαμογέλασε.

—Μόνο το θέατρο είχε τέχνη, της είπε. Ο κινηματογράφος είναι εμπόριο. Αν είσατε πραγματική καλλιτέχνης, πρέπει να μείνετε στο θέατρο, για το οποίο είσατε γεννημένη.

Μά η Δωροθέα Βικ έχει ένα αγύριστο κεφάλι. Παράτησε το θέατρο και παρουσιάστηκε στο σκηνοθέτη Κάρλ Φράιλιχ για να της δώσει ένα ρόλο, έστω και ελάχιστο, στο καινούργιο του φιλμ. Έκείνος όμως βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση.

—Έχω ένα καλό ρόλο, της απάντησε. Μά η ηθοποιός που θα τον υποδυθή πρέπει να είναι ξανθεία. Κι' εσείς, είσατε... κατάμαυρη!

Η αληθεια, η Δωροθέα Βικ έχει υπέροχα μαλλιά, μαύρα σαν το φτερό του κοράκου.

Η νεαρή ηθοποιός λοιπόν στάθηκε μιά στιγμή, αμήχανη, και κατόπιν, με μιά ξαφνική λαμψή στα μάτια, είπε στο έρμαιο σκηνοθέτη:

—Θα σας πείραζε αν φορούσα μιά ξανθιά περρούκα;...

Ο Κάρλ Φράιλιχ βρήκε εξυπνική την ιδέα της, κι' επειδή ήξερε ότι ήταν πολύ καλή ηθοποιός την προσέλαβε άμεσα για το φιλμ του «Βαλέντια», στο οποίο η Δωροθέα Βικ εσημέωσε την πρώτη επιτυχία της στον κινηματογράφο. Έπειτα έπαιξε στον «Ανθρώπο Μύγα» και στην «Αγαπημένη Χαδέλ-βέργη», καθώς και σε πολλά άλλα φιλμ. Κατόπιν κουράστηκε πάλι από τον κινηματογράφο και ξαναγύρισε στο θέατρο, κάνοντας μιά θριαμβευτική περιόδεία στις μεγαλύτερες πόλεις της Γερμανίας. Φαίνεται όμως πως ήταν μοιραίο να ξαναγυρίσει στον κινηματογράφο, γιατί ένα βράδυ, σ' ένα από τα πιο αριστοκρατικά κέντρα του Βερολίνου, έκανε μιά πολύ παράξενη γνωριμία.

Διασκεδάσε κείνη την ώρα με μερικούς φίλους της, όταν ξαφνικά παρουσιάστηκε μπροστά της ένας κομψός και χαριτωμένος νέος που έμοιαζε καταπληκτικά του... Βίλλυ Φρίτς.

Η Δωροθέα Βικ χόρεψε μαζί του κι' όταν πήγαν στο μπαρ για να πάρουν ένα αναψυκτικό, του είπε γελάντας:

—Το ξέρετε ότι είσατε ο σωσίας του Βίλλυ Φρίτς;

—Εκείνος γούρλωσε τα μάτια του και την κτύπησε παράξενα:

—Γιατί ο σωσίας;... ψιθύρισε.

—Μά απλούστατα, γιατί μοιάζετε καταπληκτικά με τον γόητα της δόξης.

Ο χορευτής της τότε χαμογέλασε και της απάντησε:

—«Ε, λοιπόν κι' εσείς είσατε ο σωσίας της Δωροθέας Βικ!...

—Η σωσίας; «Α! διόλου! Είμαι απλούστατα η ίδια ή

Δωροθέα Βικ!...

—Μα τότε, γιατί να μην είμαι κι' εγώ ο ίδιος ο Βίλλυ Φρίτς; της παραπονέθηκε γελάντας ο χαριτωμένος γόης της οθόνης.

Κι' έτσι, με τον παράξενο αϊτό τρόπο, γνωρίστηκαν εκείνο το βράδυ οι δυο αυτοί καλλιτέχνες. Θέλετε τώρα να μάθετε και τη συνέχεια αυτής της γνωριμίας; Από την άλλη μέρα, η Δωροθέα Βικ άρχισε να «γυρίζει» με τον Βίλλυ Φρίτς το φιλμ «Μιά Τρελή Ιδέα», για το οποίο ο γόης γύρευε να δολόκληρο μήνα μιά ταιριαστή «παρτενάρ», την οποία βρήκε τέλος στο πρόσωπο της Δωροθέας Βικ.

Η παράξενη καλλιτέχνις, έπειτα, πήγε να περάσει τις διακοπές της στην Κιουαή Άκτχ. Εκεί περα τότε, όπως τυχαια, διάβασε το πασίγνωστο μυθιστόρημα «Κορίτσια με Στολή» κι' ενθουσιάστηκε τόσο, ώστε έγραψε άμεσα ένα μακροσκελέστατο γράμμα στον σκηνοθέτη της Κάρλ Φράιλιχ να ετοιμάσει ένα σενάριο αυτού του μυθιστορήματος, γιατί επιθυμούσε πολύ να το «γυρίσει». Ο Κάρλ ενθουσιάστηκε από την ιδέα της και της έγραψε κι' αυτός να επιστρέψει άμεσα στο Βερολίνο για να προετοιμάσουν το φιλμ.

Η Δωροθέα Βικ λοιπόν, μόλις γύρισε στη Γερμανική πρωτεύουσα, άρχισε να ψάχνει για να βρή την κατάλληλη «παρτενάρ» της, γιατί ήθελε να την διαλέξει μόνη της. Και την βρήκε στο πρόσωπο μιάς νέας η-

θοποιού, που άρχιζε να κατακτά τη Γερμανική οθόνη, της Χέρτα Τίλε.

Η Χέρτα Τίλε, ο τύπος της μικρής ερμάνιους, είχε σημειώσει τότε μιά μεγάλη επιτυχία ως «παρτενάρ» του διάσημου ηθοποιού Βερνερ Κράους στο φιλμ «Ο Άνθρωπος Δίχως Όνομα». Η Τίλε ήταν μιά εμπειρος ηθοποιός, από μιά αστική οικογένεια του Βερολίνου. Ο πατέρας της ήταν αλλοτε αξιωματικός του μηχανικού. Η δε μητέρα της είχε ένα ανώτατο, στην ικιμπορνστράσε.

Η Χέρτα Τίλε, χωρίς να παρακολουθήσει τα μαθήματα καμμις δραματικής σχολής, είχε βγεί στο θέατρο από ηλικίας οκταπέντε χρόνων κι' από τότε είχε σημειώσει μεγάλες προόδους. Δεκαοχτώ χρόνων κατόπιν παντρεύτηκε τον ηθοποιό Χάινριχ Κλινγκενμπεργκ κι' άρχισε να παίξει μαζί του στον κινηματογράφο.

Η Δωροθέα Βικ λοιπόν έπεισε την Χέρτα Τίλε να πάει μαζί της στην Κιουαή Άκτχ κι' εκεί περα τότε, η δυο Γερμανίδες καλλιτέχνιδες άρχισαν να μελετούν το σενάριο του καινούργιου τους φιλμ, που είχε ετοιμάσει κιόλας ο Κάρλ Φράιλιχ.

Έπειτα, σαν αχώριστες φίλες, επέστρεψαν στη Γερμανία κι' έζησαν επί ένα δολόκληρο μήνα, μαζί με τη Λεοντίνη Σαγκάν σ' ένα αστυρρό παρθένα-γαλείο του Πότσταμ, στο οποίο φοιτούσαν τὰ κορίτσια των ανωτέρων Γερμανών αξιωματικών κι' όπου έπικρατούσε μιά αστυρή στρατιωτική πει-

ραρχία. Τελος, ετοιμες πια, «γυρίζουν» στο θέατρο του Μπαρλ Φράιλιχ, το περιφημό φιλμ «Κορίτσια με Στολή» κι' ουσιαστικά την παγκόσμια επιτυχία τους, τη σεσητερή «Αννα και Έλντισαβέττα».

Μα όπως είπαμε, η δυο αστέρες αχώριστες φίλες, δεν άργησαν να αποχαιρετηθούν η μια την άλλη για πάντα κι' έτσι η Δωροθέα Βικ έφυγε για το Λονδον, όπου προσέληφθη από την «Παραμάουντ», ενώ η Χέρτα Τίλε αρρώστησε κι' αναγκάστηκε να παρατήσει το θέατρο και τον κινηματογράφο για να υποστηρίξει μιά σειρά από ασυχητικές κι' ουστηρές εγχειρήσεις.

«Απο τη μέρα που χωρίσαμε από τη Δωροθέα Βικ, έγραφε κάποτε αυτή η ασυχητική καλλιτέχνης με καινούργια μιά κενανική, απεργμένη αυχένα, στην εφημερίδα για το Λονδον, η «Παράμαουντ», η Δωροθέα Βικ έφυγε για να επιστρέψει στο Λονδον, όπου έζησε με την οικογένειά της. Όταν έγινε καλά, νομίζω ότι να μπορούσα πάλι να εργαστώ, μα και πάλι σταυρώκα τρομερά αυχένα. Την μιά του 1934 περιελαλήθη για να εγγραφώ ένα νέο φιλμ, το «Αννα και Έλντισαβέττα» όμως πάλι και αναγκάστηκα να μείνω στο κρεβάτι ένα μήνα. Έπειτα, για τρίτη φορά, και για τον ίδιο λόγο, έχασα ακόμη έναν άλλο σημαντικό ρόλο...»

Τώρα δεν μπορεί πια να εργαστώ. Θα έλεγε κανείς ότι η Δωροθέα Βικ κρατάει στα χέρια της την τύχη μου. Περιμένο λοιπόν αντιστοιχώς το γούρνο της από το Χαλλιγουντ για να ξαναεργασθούμε μαζί στον κινηματογράφο.

Κι' αλήθεια, η Δωροθέα Βικ κι' η Χέρτα Τίλε είναι το πιο παράξενο και το πιο πρωτότυπο ζευγάρι της οθόνης. Όταν παίζουν μαζί, δημιουργούν μιά ατμόσφαιρα μεγάλης, που ενθουσιάζει και καταγοητεύει τους θεατές. Δεν θα μπορούσαν δε ποτέ, μακριά ή μιά από την άλλη, να ξεαφρόνουν τους θριμβούς που σημείωσε το πρώτο κι' αληθινό φιλμ τους «Κορίτσια με Στολή».

ΕΡΜΑΝ ΦΡΑΝΚ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΜ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

Το «αηδόνι της Βιέννης», η όμορφη όσο και διάσημη «Βεντέττα» Μάρθα Έγκερτ, γυρίζει τώρα με τον Σάντρο Παλμέρι ένα καινούργιο έργο της, που θα γοητεύσει και πάλι τους πολυπληθείς θαυμαστές της.

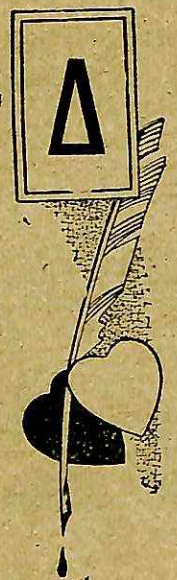
Η «Παραμάουντ» απέκτησε ένα καινούργιο «αστέρο»: Την Βάντα Μπάρι, η οποία έχει μεγάλη φωτογένεια σαγηνευτική όμορφη κι' εξαιρετικό ταλέντο. Γρήγορα δε θα την θαυμάσουμε στις επιτυχίες της στον κινηματογράφο.

Ο Βίλλυ Φρίτς και η Λιλίαν Χάρβεϊ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΕΝ ΤΗΝ ΣΚΟΤΩΣΑ ΕΓΩ!...

ΔΕΝ την σκότωσα εγώ, κύριε άναγκριτά... Θά σάς άποδείξω ότι δέν άναγκατέύθηκα καθόλου στο άφόνό της δυστυχισμένης αυτής γυναίκας, της δούλας άγνωστα και τ' άνομα και τη κοινωνική θέσι. Ναί, ξέρω τι θά μου πητε: Γιατί ήταν με συλλαβαν κοντά στο πτώμα της, άμολόγησα άμέσως ότι εγώ ήμουν ο φονιάς; Αυτό δέν θέλατε να με ρωτήσετε; "Ε, λοιπόν, τώρα που ήσυχασα κάτω, σάς άπαντώ ότι την άμολόγησα εκείνη την έκανα σέ στιγμές νευρικής ταραχής, σε στιγμές παραφροσύνης... Καί σεις φανταστήκατε ότι εγώ σκότωσα τη γυναίκα αυτήν με ένα πιστόριο, για να την κλέψω... Δέν σάς άδικώ. Άναγκριτά ξο και μόνος μου ότι ή θέσι μου είνε πολύ ένοχοποιητική... Έξ άλλου, με βαρύνει και ή άμολόγια μου, μα άμολόγια που την έκαναν με επαναλαμβάνω — σε στιγμές άλλοφροσύνης! Θά σάς έξηγήσω όμως άμ σως γιατί έκανα την άμολόγια αυτήν, και θά βεβαιώθητε ότι είμαι άθώος...

Τόν φόνό τόν έκανα, — όπως πιστεύετε όσείς, — τη μέρα άκριβώς που άποδιδάσθηκα στη Μασσαλία με τη «Μαλαισία». Μόλις βγήκα από το καράβι, πήγα σ' ένα ξενοδοχείο, άφησα τις τρεις βαλίτσες μου και τραβήξα άμέσως για την πόλη... Πρέπει τώρα να σάς πώ, ότι γεννήθηκε στη Μασσαλία και ότι ξαναγεννήθη στην πατρίδα μου ύστερ' από δεκαετίων χρόνων άπουσία... Στο διάστημα αυτό δουσιόμουν στην Κίνα, στην Τσιονγκίνγκ και στα νησιά της Άγκανίας. Μία μέρα, όμως, με έπιασε ή νοσταλγία της πατρίδος μου. Καί άποφάσισα να ξαναγεννηθώ στον τόπο που γεννήθηκα και να άνοίξω μία μικρή δουλειά, στην άγνωστή μου πατρίδα, με τις οικονομίες που μάχημα δουλεύοντας στην Ξενητεία...

Τι γύρευα, όμως, στο δωμάτιο εκείνης της γυναίκας που βρέθηκε δολοφονημένη; Γιατί, μόλις έφθασα στη Μασσαλία, τραβήξα άμέσως για την όδο Μελίνα; Θά σάς έξηγήσω άμέσως το μυστήριο αυτό, κύριε άναγκριτά... Στο σπίτι αυτό πήγα, όχι για να σκοτώσω και να κλέψω μία γυναίκα, της δούλας την άγνωστη άγνωστα, αλλά γιατί με τραβήσαν εκεί δουλόμενες

παλιές, προμερές άναμνήσεις. Σε εκείνο το σπίτι και στο δωμάτιο άκριβώς όπου βρέθηκε το πτώμα, έμεινε, πριν από δέκα τρία χρόνια, μία άλλη γυναίκα, που έμοιαζε καταπληκτικά με τη δολοφονημένη και που είχε το ίδιο τραγικό τέλος μ' αυτήν!...

Τι σατανικές συμπτώσεις, Θεέ μου! Δέν τό βάσει ο νους του άνθρώπου ότι είνε δυνατόν να ύπάρξουν τέτοιες συμπτώσεις!... Προτιμότερο, όμως, είνε να συνεχίσω την αφήγησή μου...

Η άλλη γυναίκα, που την βρήκαμε και αυτήν νεκρή με μία σφαίρα στην καρδιά, πριν από δεκαετίες χρόνια, στο ίδιο δωμάτιο, ήταν χορεύτρια στο καπναρέ «Άλ-καζάρ». Πρέπει τώρα να σημειώσω, ότι ή Άντουανέττα, — έτσι έλεγαν τη χορεύτρια αυτήν, — δέν φημιζότανε για την άρετή της. Ο έπίσημος, ο άνεγνωρισμένος φίλος της, ήταν ένας πλούσιος έξηναίτης έμπορος. Έκτός όμως από αυτόν, ή Άντουανέττα είχε και πολλούς άλλους φίλους λιγώτερο πλουσίους...

Ένας από αυτούς ήμουν και εγώ, κύριε άναγκριτά. Με τη διαφορά ότι εγώ, περισσότερο κοντός από τους άλλους, νόμιζα πως ήμουν ο ένας, ο μοναδικός — έκτός από τόν έμπορο. Η άλληθια όστούσο είνε ότι άγαπούσα παράφορα τη γυναίκα αυτήν... Όλα σ' αυτήν με μεθούσαν, με ξερεθελάναν... Μία μέρα, όμως, ή έμποροσύνη που της είχα, άρχισε να κλονίζεται. Η Άντουανέττα είχε γίνει ιδιότροπη μαζί μου, — ίσως επειδή ή δουλειά μου δέν πήγαιναν καλά. Μα εκείνη ήταν άφορητή της χρεωκοπίας μου... Είχα κάνει τόσα τραλλά έξοδα γι' αυτήν, ώστε ά-

ναγκάστηκα στο τέλος να κλείσω το μαγαζί μου. Δέν έχασα το θάρρος μου. Ήξερα καλά άγγλικά και έπιασα έργασία στο πρακτορείο Κούζ, χρησιμεύοντας ως διεπληνείς στους περηγητάς.

Μία νύχτα, ενώ ώδηγοΐσα μερικώς ξένους στα γραφικά δωμάτια της παλιής Μασσαλίας, είδα την Άντουανέττα να βγαίνει από ένα ύποπτο σπίτι. Ήταν μεθυσμένη και ένας ναυτικός την έσφιγγε με δύναμη άπάνω του... Γελούσανε και οι δυο άδιάντροπα... Ούτε εγώ δέν ξέρω πως κρατήθηκαν και δέν χίμησα πάνω τους...

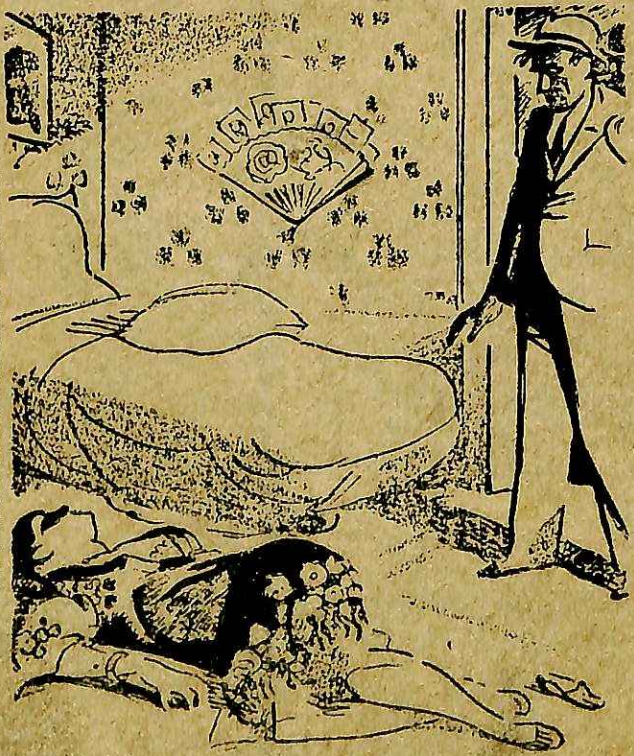
Την άλλη μέρα το πρωί, πήγα και την βρήκα σπίτι της. Εκείνη με ύποδέχθηκε χωρίς να ύποψιάζεται ότι γνωρίζω όλη την αλήθεια, γιατί την προηγούμενη νύχτα δέν με είχε αντίληφθί. Έβριξα γύρω μου ένα κλάμα συγκροτώντας το θυμό μου, και είδα πεταγμένα στο τραπέζι μερικά χιλιάφραγκα. Το αίμα άνέβηκε στο κεφάλι μου.

Ο γάμος μου είνε πώ γενναίο άδαρος από σένα! μου είπε. Ουμψήθηκε ότι έχω σήμερα τα γενέθλιά μου...

Για να γιορτάσεις, λοιπόν, τα γενέθλιά σου, ταιγυμενόςες χθές την νύχτα μεθυσμένη με ένα ναύτη;... την δέκαση, άγοιμένως.

Στην άρχή, ή Άντουανέττα προσπάθησε να με βγάλει ψεύτη. Όταν όμως βεβαιώθηκε ότι δέν μου έμεινε καμιά άμφιβολία για την άπιστία της, άλλαξε ύφος άπέναντί μου.

— Άν σ' άρέσει! μου φώναξε. Άν δέν σ' άρέσει, ή πόρτα είνε από πένος σου! Μπορείς να φύγεις και να μ' άφήσεις στην ήσυχία μου!...

Είδα έσπλωμένη από πάτωμα μία γυναίκα...

ΤΟΥ ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝ

Τρελλός από το θυμό μου, άρπαξα τα χαρτονομίσματα από το τραπέζι, έσφιξα με μανία το χέρι της Άντουανέττας και της είπα:

— Άν νομίζεις πως θά μπορέσεις να με ξεφορτωθής εύκολα, είσα πολύ γελασμένη! Θά μού άνήκεις και στη ζωή και στο θάνατο!...

— Δός μου τα λεπτά μου!...

— Όχι! δέν θά σου τα δώσω! Με τα χρήματα αυτά, θά πάω δύο εισιτήρια για την Κεϋλάνη... Θά σε πάω μαζί μου, και θά προσπαθήσω να σε κάνω εκεί κάτω άλλον άνθρωπο...

Δέν είσα με τα καλά σου! άδούλασε ή Άντουανέττα...

Με μία άπότομη κίνηση, μού έφυγε από τα χέρια, έτρεξε στο κοιμόδιό της, άνοιξε ένα συρτάρι, έβγαλε από μέσα ένα μικρό πιστόριο, το πρότεινε έναντίον μου και μού είπε:

— Άν δέν μού δώσεις πίσω τα λεπτά μου, δέν θά βγεις ζωντανός από δω μέσα!

—Μ' ένα πήδημα, βρέθηκα κοντά της, και της άρπαξα τ' άπώλυμένο της χέρι... Η Άντουανέττα αντίσπεκτότανε... Σε μία στιγμή, ήπτηχησε ένας ύποκοπος πυροβολισμός, — χωρίς να ξέρω και εγώ πως... Σχεδόν άμέσως, ή Άντουανέττα γλίστρησε από τα χέρια μου και σοριάστηκε στο πάτωμα. Το κινόνό της άνοίχτηκε στο στήθος της... Καί δεικνύον τότε κάτω από τόν άριστορό μαστό της μία κόκκινη γραμμή... Το πρόσωπό της είχε γίνει κατακόκκινο... Γονάτισα δίπλα της και τραύλισα:

— Άντουανέττα, άγαπημένη μου, τί έπαδες!...

Όταν κατάλαβα ότι ή Άντουανέττα δέν ζούσε πια, μ' έπιασε ύστερολαστος τρόμος, πανικός...

Καί έφυγα σάν τρελλός από το δωμάτιο εκείνο, στο όποιο είχα περάσει τις ώραιότερες στιγμές της ζωής μου.

Όταν βρέθηκα στα δρόμο, ξαναβρόχησα την ψυχράμα μου...

Τραβήξα γραμμή σ' ένα πρακτορείο ταξιδιών και έπιασα μία θέσι στο ποδοτο καράβι που έφηνε για την Κεϋλάνη...

Άργότερα, από τις έφημερίδες, έμαθα τη ζοφερή συγκληση που έπροξένησε ή δολοφονία της Άντουανέττας και τις άκαρπες προσπάθειες της άστυνομίας για την άνακάλυψη τού δράστου.

Μπορούσα πεί να είμαι ήσυχος. Έξ άλλου, έπρεπε να με παρηγορή ή σκέψις ότι δέν είχα καμιά εθνήνη στο έγκλημα αυτό. Όστόσο, το φάντασμα της Άντουανέττας με κληρονομήσε παντού, δεκαετία δολέπληρα χρόνια... Δέν με άφησε ούτε μία νύχτα να κοιμηθώ ήσυχος...

Κατάλαβατε τώρα, κύριε άναγκριτά, για ποιο λόγο, μόλις ξαναγύρισα στη Μασσαλία, έήτησα να έπισκεφθώ το σπίτι και το δωμάτιο με το όποιο με συνέδεαν τόσες τραγικές άναμνήσεις...

Καί θά σάς είνε εύκολο να φαντασθήτε τόν τρόπο μου, όταν μπαί (Η συνέχεια εις την σελ. 654)

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΡΗΝΤΕΛ

με καρτελλωτά παράθυρα και με σιδερένιες πόρτες και δίνει την έντύπωση άνατριχιαστικής φυλακής.

Οι κάτοικοι τού Νιού Τζέρσεϊ πολλές φορές έχουν κάνει σχετική διαβήματα στο δήμαρχο της πόλεως τους, ζητώντας να κλεισθεί στή αυτό το μεσαιωνικό γκέι, μιά χωρίς ποτέ να πετύχουν τίποτε.

Η έφημερίδες πάλι, όροφ βαρέθηκαν να γράφουν γι' αυτήν την «άσχημια», άσκολήθηκαν με άλλα πράγματα και έτσι το παράξενο σπίτι της 206ης Λεωφόρου έξακολουθεί και σήμερα να ύπνυνη τους προσκετιμώμενους τοίχους του δίπλα από τους πολυτέλεις και κατάφοτους ούρανοξήστες.

Φαντασθήτε λοιπόν την περιέργειά μου όταν μία νύχτα ο Έντμοντ Τσάιαν, ο γνωστός ντεντεκτιβ της Γενικής Ασφαλείας μού τηλεφώνησε την ακόλουθη είδηση:

— Στο στοιχειωμένο σπίτι της 206ης Λεωφόρου έγινε μία μυστηριώδης δολοφονία. Έλα να με βρεις στο γραφείο μου. Ρώγησα όμως γιατί σε πέντε λεπτά πρόκειται να πάω στον τόπο του έγκλήματος.

Δέν ήθελα βέβαια περισσότερη ώρα για να πάω από το γραφείο μου ως την Μάρττον Στρίτ, όπου βρίσκόντουσαν τα γραφεία της άστυνομίας. Άλλωστε ή σκέψις ότι μπορούσα να γράψω ένα συναρπαστικό διήγημα, τού όποιο ή ύποθεσις να είνε παρμένη από την πραγματικότητα, μού έδινε πτερά.

Ήδη είχα σχηματίσει κάπως το σκελετό τού διηγήματος αυτού: "Ενα μυστηριώδες σπίτι, ένα τραγικό θύμα σατανικών δολοφόνων, μία έπιτυχής έρευνα τών άστυνομικών και ή δραματική σύλληψη τών έγκληματιών. Όλα αυτά παραγειμμένα και γαργαλισμένα με την άπαραίτητη φυλαλογία, θά έκαναν ένα πρώτης τάξεως διήγημα που θα δημοσιευόταν στην πρώτη σελίδα τού «Ντεντεκτιβ».

Τού είχα μάλιστα έτοιμάσει και τόν τίτλο του: "Το στοιχειωμένο σπίτι τού Ρήντελ". Αί! Θά ήταν μία ύπεροχη τρομακική ιστορία που θά έκανε τους άναγνώστες μου να χάσουν τόν ύπνο τους τούλάχιστον για μία έβδομάδα.

Μ' αυτές τις σκέψεις έφθασα στο γραφείο τού φίλου μου άστυνομικού Τσάιαν. Τόν βρήκα να δίνει τις τελευταίες διαταγές στους κατώτερους του. Έπειτα άνοιξε το συρτάρι του, έβγαλε από μέσα ένα πιστόλι, μού το έδωσε και μού εί-

πε: —Να τό μεταχειρισθής, μόνο αν παρουσιασθί άναγκη. Το νού σου

όμως μιά χούφτη το θάρρος σου και με ρεξίλεις! Πρέπει να σου πώ ότι αυτό το έγκλημα από τις πληροφορίες που έχω συγκεντρώσει ως τώρα, δέν έχει γίνει από ανθρώπους...

Αυτό έλειψε παρατήρησα εύρωνικά, να μού πής τώρα ότι σκοτώνουν και τα φαντάσματα.

— Καλά θά κάνης ν' άφήσης τις κοροϊδίες! μ' άπάντησε θυμωμένος. Ξέρεις πολύ καλά ότι εγώ δέν άνοίγω το στόμα μου για να πώ κάτι, παρά μόνο όταν ξέρω ότι αυτό είνε άπόλυτα έξακριβόμο.

— Άστε νομίζεις ότι στο σπίτι τού Ρήντελ ύπάρχουν φαντάσματα που σκοτώνουν;

— Άκούσε, μού είπε με σιγανή φωνή για να μη τρομάξουν τους άλλους, που βρίσκόντουσαν στο γραφείο. Είμαι βέβαιος ότι αυτό το έγκλημα τό έχει κάνει ο ίδιος ο Ρήντελ.

Δέν μπόρεσα να συγκρατήσω τα γέλια μου.

— Καίμνε Τσάιαν, τόν ρώτησα, ήθελα να μού πής ποσα ού-

Είχε κυριευθί από τη μανία να γίνη ένας σπουδαίος άλχημιστής

σιν ήπιας άπόψε; — Θά ήταν καλύτερα για σένα, αν σου διηγοίμην την ιστορία τού Ρήντελ. Έμπρός, άκολούθησε με σ' αυτοκίνητό μου. Θά σου την διηγηθώ στο δρόμο. Φροντίστε μόνο να μιά με διακόψης, γιατί έχω τόν λόγο μου, ότι θά σε πετάξω σάν σκακι στο δρόμο.

Αυτή ή άπειλή του με συμφορώσε. Ήξερα πολύ καλά ότι ο Έντμοντ Τσάιαν μερικές φορές δέν άστεινύταν. Θά μπορούσε λοιπόν να κρατήσει το λόγο του. Γι' αυτό τόν άκολούθησα άμύλητος, ως τ' αυτοκίνητο και τόν άφησα να μού πη δ,τι ήξερε για τόν παράδοξο Ρήντελ, τόν «καταραμένο» Άμερικανό τού Νιού Τζέρσεϊ.

Ο Τζών Ρήντελ ήταν ένας από τους πρώτους άπόκοτους αήτες της πολιτείας. Είχε έρθει με τα μεγάλα καράβια των έργατών που πλημμυρίζαν εκείνη την εποχή την Βόρειο Άμερική, έλπιόντας να κάνουν την τύχη τους. Ο Ρήντελ όστόσο δέν είχε εγκατασταθί στο Νιού Τζέρσεϊ για να γίνη πλούσιος. Ο σκοπός του ήταν να βοηθήση οικονομικά δλους αυτούς τούς δυστυχισμένους στην άρχή τού

σταδίου τους. Ξέρεις δέ με ποιά τρόπο; Τους δάνειζε χρήματα με τόν όρο, ότι αν πήγαιναν καλά ή δουλειές τους, θά εργαζόντουσαν τα πρώτα χρόνια μόνο γι' αυτόν.

Όσο όμως... φιλόφρονα φανόταν εκ πρώτης όψεως αυτό το σχέδιο του, τόσο έγκληματικά άποδείχθηκε στην άραξη του. Ο Τζών Ρήντελ δέν άργησε να γίνη ο πραγματικός τυράννος τού Νιού Τζέρσεϊ και να κάνει δλους τούς κατοίκους να τόν φοβούνται. Αυτή ή τυρανία του διάστηξε σωστά τριάντα χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα, ο Ρήντελ θησαύρισε τεράστια ποσά και ήταν τόσο πλούσιος, ώστε κανόνισε να έμπόριο τού Νιού Τζέρσεϊ και ούθυμζε όλη τη διο-

μηχανική κίνησή του. Ήταν ένας έγκληματικός «δασίλευς τών δολαρίων». Θά κατέστρεφε δέ την πολιτεία, αν δέν έκανε την άνοχη να παντρευθί στα έξήντα χρόνια του μιά πολύ όμορφη και πολύ νέα γυναίκα, την Μάρφωρετ Ρίμυ.

Καίμνε Τσάιαν, τόν ρώτησα, ήθελα να μού πής ποσα ού-

σταδίου τους. Ξέρεις δέ με ποιά τρόπο; Τους δάνειζε χρήματα με τόν όρο, ότι αν πήγαιναν καλά ή δουλειές τους, θά εργαζόντουσαν τα πρώτα χρόνια μόνο γι' αυτόν.

Όσο όμως... φιλόφρονα φανόταν εκ πρώτης όψεως αυτό το σχέδιο του, τόσο έγκληματικά άποδείχθηκε στην άραξη του. Ο Τζών Ρήντελ δέν άργησε να γίνη ο πραγματικός τυράννος τού Νιού Τζέρσεϊ και να κάνει δλους τούς κατοίκους να τόν φοβούνται. Αυτή ή τυρανία του διάστηξε σωστά τριάντα χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα, ο Ρήντελ θησαύρισε τεράστια ποσά και ήταν τόσο πλούσιος, ώστε κανόνισε να έμπόριο τού Νιού Τζέρσεϊ και ούθυμζε όλη τη διο-

μηχανική κίνησή του. Ήταν ένας έγκληματικός «δασίλευς τών δολαρίων». Θά κατέστρεφε δέ την πολιτεία, αν δέν έκανε την άνοχη να παντρευθί στα έξήντα χρόνια του μιά πολύ όμορφη και πολύ νέα γυναίκα, την Μάρφωρετ Ρίμυ.

Καίμνε Τσάιαν, τόν ρώτησα, ήθελα να μού πής ποσα ού-

σταδίου τους. Ξέρεις δέ με ποιά τρόπο; Τους δάνειζε χρήματα με τόν όρο, ότι αν πήγαιναν καλά ή δουλειές τους, θά εργαζόντουσαν τα πρώτα χρόνια μόνο γι' αυτόν.

Όσο όμως... φιλόφρονα φανόταν εκ πρώτης όψεως αυτό το σχέδιο του, τόσο έγκληματικά άποδείχθηκε στην άραξη του. Ο Τζών Ρήντελ δέν άργησε να γίνη ο πραγματικός τυράννος τού Νιού Τζέρσεϊ και να κάνει δλους τούς κατοίκους να τόν φοβούνται. Αυτή ή τυρανία του διάστηξε σωστά τριάντα χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα, ο Ρήντελ θησαύρισε τεράστια ποσά και ήταν τόσο πλούσιος, ώστε κανόνισε να έμπόριο τού Νιού Τζέρσεϊ και ούθυμζε όλη τη διο-

μηχανική κίνησή του. Ήταν ένας έγκληματικός «δασίλευς τών δολαρίων». Θά κατέστρεφε δέ την πολιτεία, αν δέν έκανε την άνοχη να παντρευθί στα έξήντα χρόνια του μιά πολύ όμορφη και πολύ νέα γυναίκα, την Μάρφωρετ Ρίμυ.

Καίμνε Τσάιαν, τόν ρώτησα, ήθελα να μού πής ποσα ού-

σταδίου τους. Ξέρεις δέ με ποιά τρόπο; Τους δάνειζε χρήματα με τόν όρο, ότι αν πήγαιναν καλά ή δουλειές τους, θά εργαζόντουσαν τα πρώτα χρόνια μόνο γι' αυτόν.

Όσο όμως... φιλόφρονα φανόταν εκ πρώτης όψεως αυτό το σχέδιο του, τόσο έγκληματικά άποδείχθηκε στην άραξη του. Ο Τζών Ρήντελ δέν άργησε να γίνη ο πραγματικός τυράννος τού Νιού Τζέρσεϊ και να κάνει δλους τούς κατοίκους να τόν φοβούνται. Αυτή ή τυρανία του διάστηξε σωστά τριάντα χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα, ο Ρήντελ θησαύρισε τεράστια ποσά και ήταν τόσο πλούσιος, ώστε κανόνισε να έμπόριο τού Νιού Τζέρσεϊ και ούθυμζε όλη τη διο-

(Άληθινή Ιστορία) του και έμμερονόταν σπημμένος στα παράδοξα βιβλία τών άλχημιστών. Ήσαν έτοι μερικά χροόνα. Καί μιά μέρα έξαφανίστηκε μυστηριώδως και ή γυναίκα του.

Από τις άναμνήσεις που έγιναν τότε άπεδείχθη ότι ο Ρήντελ την είχε παρασύρει και εκείνη στο ύπογειο έργαστήριό του, την είχε σκοτώσει και έπειτα είχε θέλσει να την ξαναφέρει στη ζωή με τα πειράσματά του! Μα, καθώς καταλαβαίνεις, δέν κατάφερε τίποτε. Αυτό τόν άπογοήτευσε και στην ά-

πελασία του κρεμάστηκε σε μιά δοκό τού έργαστήριού του. Καί έκει τόν βρήκαν οι άστυνομικοί, όταν κανόνισε να έξηγώσουν το μυστήριο της εξαφανίσεως τού Ρήντελ και της γυναίκας του.

Από τότε, αυτό το σπίτι έγκατελείφθη στην τύχη του. Κανείς δέν τόλμησε να τό κατεβάσει, φοβόμενος την έστιάση τού πεθαμένου Ρήντελ. Όσοι έργάτες είχαν τολμήσει να λάβουν μέρος σ' αυτή τη δουλειά πθαναν μ' έναν μυστηριώδη θάνατο. Ένας άόρατος άνθρωπος, ένα φάντασμα, τους στραγγάλιζε δίχως όλετο! Το περιεργό όμως είνε ότι αυτό το σπίτι διατηρείται φαντάσμα ακόμα και σήμερα.

Μα τα τελευταία χρόνια το φάντασμα τού Ρήντελ έπαψε να άνησυχή τους κατοίκους τού Νιού Τζέρσεϊ και ο «καταραμένος» Άμερικανός κόντευε να ξεχασθί, αν αυτό το νέο μυστηριώδες έγκλημα στο στοιχειωμένο σπίτι του δέν μιάς έκανε ν' άσκολήθουμε πάλι με την ιστορία του.

Ο Έντμοντ Τσάιαν τέλειωσε την αφήγησή του, άκριβώς την στιγμή που τ' αυτοκίνητο σταματούσε στην παράδοξη κατοικία τού Ρήντελ. Όμολόγω ότι ύστερ' απ' αυτές τις άκαλόγητες τόν είχα άνησυχία. Περιπατούσα λοιπόν δίπλα του μέσα στο σκοτάδι του καταραμένου σπιτιού, κρατώντας σφιχτά το πιστόλι μου και με ένα συναίσθημα τρέμου στην καρδιά μου. Οι ηλεκτρικοί φανοί τών άστυνομικών που έρχονταν δώ και εκεί τό φώς τους, μαρμαράν άπελπιστικά τις σκέψεις μας πάνω στους ύγρους τοίχους. Η άτύμωφα μούζε μούζιλα και τή ρούχα μας είχαν μουσκέψει από την βροσιά, καθώς κατεβαίναμε τις μαρμαρίνες σκάλες τού ύπογειου.

Το πτώμα της άτυχής γυναίκας μιάς φτωχής νέας που είχε φανταστεί, καταρύνει στο σπίτι τού Ρήντελ για να πλυθώ το τρομακτικό κρφό της νύχτας, είχε πεταχθί στο ύπόγειο. Ο άόρατος δολοφόνος της άπου την είχε στραγγάλισι την είχε οίσει εκεί πέρα.

Το έγκλημα φαίνεται ότι είχε γίνει δώ και μιά έβδομάδα γιατί το πτώμα είχε άρχισι να άποσυντίθεται. Αί! Αυτή την άποσυντίctica μωρολογία τού μάλιστα οι άστυνομικοί τό είχαν άνακαλύψει και είχαν σπείσει να έλδοποιήσουν τόν Έντμοντ Τσάιαν.

Μα ή έρευνες τού φίλου μου δέν κατώρθωσαν να διαφωτίσουν το έγκλημα. Έτσι κατέπαυ δλοι οι φάντασμα τού Ρήντελ είχε κά-

(Η συνέχεια εις την σελ. 654)

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΠΑΝΟ : Η Γαλλίς Βενέττα Πολέτ Ντιμπόστ έκτελει χρέη παραμόνας του μικρού και άγαπημένου της πιθήκου. — Μιά μούμια, την οποία εξέτασαν φωτογραφικώς στην Άγγλία, για να ιδούν αν υπάρχουν κοσμήματα στο έσωτερικό της. — Η γοητευτική Ρενί Σαίν-Συρ, με μια χαριτωμένη βέστα από αστέν. — Δύο χαριτωμένα γκέφες του Χόλλυγουντ. — Ο διάσημος Γάλλος ηθοποιός του κινηματογράφου Πιέρ Μπλανσάρ, στο ρόλο του Δοσολογικού ήρωος Ρασκολνικόφ.—ΜΕΣΟΝ: Ο Λαύ Μπλάνς κι η Χριστιάνα Ντελίν, στο φιλμ «300 μέτρα την ώρα». — Η Μαίρη Άστορ κι ο Άντολφ Μανν στο νέο φιλμ «Ο Γυριμός της Ψλόγας». — ΚΑΤΩ : Η Βενέττα Μόνα Γκόγια, η οποία συνηθίζει να φοράει σκοτεινόχρωμα κοστούμια, για να χτυπάει ακόμη περισσότερο η λάμψη των χρυσών της μαλλιών. — Ο Χάρρυ Μπάρ στο ρόλο του 'Ηρώδου, στο φιλμ «Ελγινόδας». — Μιά Έσκιμώα, που κάνει... περ-μάνιν, πράγμα που φανερώνει ότι και στους πάγους του Πόλου άκμα η γυναίκες εινε κοκέτες. — Ο Ρομπέρ ντε Βιγκάν, στο ρόλο του Χριστού, στο φιλμ «Ελγινόδας». — Μιά χαριτωμένη χορεύτρια των Παριζιάνικων «Μιούζικ-Χώλ», η Δαρσθία Μπλάκ.

ΑΠ' ΤΟΝ ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΩΝΤΡΥ

Η ΖΩΗ & Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΥΣΕΚΗ

(Όλες ή μυ διατορηματικές περιπέτειες του Γάλλου ληστήρχου Καρτούς)

μάχης του Μαι-
πλας, στρατάρχου
-δουκός ντε Μπου-
φλέρ...

Ήταν δηλαδή η
παλιά γνώριμάς
μας, η οποία είχε
φιλοξενήσει άπε-
λά της τόν λή-
σταρχο, μιά θερινή
βραδιά !...

Καταγορευμένη
από τότε για τόν
υποτισμό του νε-
αρού καπετάν... Φυ-
σεκή, ή στραταρχίνα θέλησε τώρα

να τόν επισκεφθή στο καλλιόν του και
να τόν παρηγορήσει για τήν άτυχία
του. Ή συνδιάλεξε της ευγενούς
δεσποίνης και του ληστήρχου κρά-
τησε επί αρκετή ώρα κι ήταν συγ-
κηνητική. Σε μιά στιγμή μάλιστα, ο
καπετάν - Φυσεκής, με άπειρη με-
λαγχολία στη φωνή του και στο ύ-
φος του, είπε τα εξής :

— Ποτέ μου δεν ξεχάσα, έξοχα-
τάτη, την ώραία εκείνη βραδιά...
Έσείς είσατε έτοιμη να κοιμηθή-
τε, αφού ή καταναγκαστική μου πα-
ρουσία σάς εμπόδιζε να πάτε στο
χορό. Έγώ, πάλι, πεινασμένος και
δυσάρετος, γενόμουν τα όρετα φα-
γητά σας και την «άσχημωτιστη»
σαμπάνια σας... Όσοι, δεν μου
θυμώσατε καθόλου... Σας είσατε μ' ή
έμπροστί μου στο κρεβάτι σας κι
ακούγατε με πολύ ενδιαφέρον τις
ιστορίες που σάς διηγόμουν, ενώ
συνεχώς έτρωγα κι έπινα... Κι
όμως, άκούσατε μιά φωνή σας για
να τρέξουν και να με συλλάβουν...

— Μά δεν φά με σκοτώνετε αν
φώναξα ; έδειχσε συγκινημένη ή
δουκίσσα. Με άπελίζατε με τό πα-
στολί σας, τότε !...

Ο καπετάν - Φυσεκής μουρμού-
ρισε με συντριβή :

— Δεν θα σάς πείραξα καθόλου,
έξοχατάτη, παρ' όλης της άπειλής
μου... Άντυχώς, πολλά εγκλήματα
και φοβέρα, βαρύνουν τη συνείδη-
σή μου... Έγκλημα όμως έναντι
γυναικός, κανένα απόλυτος ! Έλ-
πίσω να μ' έκαμψουν τουλάχιστον,
γι' αυτό !...

Ή στραταρχίνα δεν μπόρεσε τό-
τε να κρατηθή. Δάκρυσε έλαφρά κι
αποκρίθηκε :

— Ακριβώς αυτή ή έκτίμηση μ'
έσπερνε να ρθώ και να σε δω,
παιδί μου !... Αφίερωσε τώρα τις
τελευταίες σου

μέρες στο Θεό,
και παρακάλε-
σε τον με συν-
τριβή να συγ-
χωρήσει τις ά-
μαρτωλές σου
πράξεις !...

Φεύγοντας, ή-
στερα από άρ-
κετή ώρα ή γη-
ραιά άρχόν-
τισσα, άφησε στο

πύλο, άφησε στο
λίκνισμα, για τήν κα-
τέρευση του φαγητού του. Τού ύπο-
σχέθηκε επίσης ότι θα ρχόταν πολ-
λές φορές να τόν επισκεφθή και
θήρησε πραγματικά την υπόσχεσή
της.

Ή ημέρες κι ή εβδομάδες πε-
νούσαν. Ή ανάκρισις προχωρούσε
στο γιγάντιο έργο της. Πληθώρα
συμμορών συλλαμβανόταν κάθε
μέρα. Φοιχτά βασανιστήρια περιέ-
ναν τόν καθέναν, που συλλαμβανό-
ταν, για να καταδώσει ποιοι ήσαν
και που κυρόντουσαν οι συνόνοχοί
τους. Κι' έτσι, ή συλλήψεις δεν
σταματούσαν καθόλου, ή δέ συγκι-
νήσις του πλήθους διαρκώς αύξα-
νόταν.

Τα θέατρα έπαψαν κάθε βράδυ
έργα άφιερωμένα άποκλειστικώς
στη δράση του θούλικου ληστήρχου.
Θεατρικοί συγγραφείς μετρίας ά-
ξίας, όπως ο Λεγκράν, ή προχειρο-
γούρω ής στιγμής, «σκάρωναν»
άπερέτως ή δράματα ή κωμωδίες,
με θέμα διάφορα φανταστικά βε-
βαίως — κατορθώματα του καπε-
τάν - Φυσεκή. Χάρη περιεργείας,
σημειώνουμε μερικά από αυτά τα
έργα : «Ο ληστήρχος Καπετάν -
Φυσεκής», του Ίταλου μουσικοσυν-
θέτου Λουδοβίκου Ρικιομπόνι, κι ο
«Τρομερός Καπετάν - Φυσεκής»,
του Λεγκράν.

Τό πλήθος διασκέδαζε και γελού-
σε με τα έργα αυτά, γεμίζοντας
κάθε βράδυ τα θέατρα του Παρι-
σιού. Όσοι βρέθηκαν και άνθρω-
ποι διανοούμενοι, οι οποίοι κατηγό-
ρουν την άνευλάβεια αυτή, ή ό-
ποια γινόταν εις βάρος ενός άνθρώ-
που κακούργου βέβαια, μα μελο-
θανάτου.

Ο Μπαρμπιέ μάλιστα, διερω-
νώντας τις ανθρωπιστικές αυτές
αντιλήψεις, έγραψε σ' ένα παρό-
τημά του, της 22 Νοεμβρίου 1721,
τα εξής :

«Χθές Τρίτην, 21 Νοεμβρίου,
έπαίζαν στο θέατρο της «Κο-
μεντί Φρανσαίς» μιά ώραία
φάρσα του Λεγκράν, με τόν τί-
τλο : «Ο τρομερός Καπετάν -
Φυσεκής». Ή συρροή του πλή-
θους ήταν έξαιρετική. Όλοι
έβρισκαν τό έργο — και είχε
πραγματικά — πνευματώδεςτα-
το. Μερικοί όμως, και συμφω-
νοί με ήμεις με τη γνώμη
τους, βρίσκουν πολύ άπάνθρω-
πο και πολύ

«κακού γού-
στου» τό γε-
γονός αυτό.
Δεν επιτρέ-
πεται να γε-
λοιοποιηται
ή και να κα-
τηγορηται
άπ' τη σκη-
νή των θεά-
τρων ένας

άνθρωπος ζωντανός άκόμη.
Τόν άνακρίνουν κάθε μέρα,
τόν βασανίζουν κάθε μέρα,
και πρόκειται σε λίγο καιρό
να τόν θανατώσουν μαρτυρικά
έπάνω στον τροχό !»

Όσο όμως κάμιναν τα ταπεινά
αυτά άσθματικά ή έλκνιστικά διανο-
ούμενοι, τόσο ή όχλος γινόταν ά-
καταστασίατος. Μιά βραδιά, ένα
από τα θέατρα του Παρισιού παρί-
στανε την κωμωδία «Ο Αίσωπος
στά Άνάτορας». Μόλις σηκώθηκε
ήμεις ή αύλαία, τό πλήθος των θεα-
τών άρχισε να φωνάζει έξώλητο :

— Όχι !... Όχι !... Θέλουμε τόν
«Καπετάν - Φυσεκή» !...

Και τότε ήταν ή έξαφνία του, ό-
στε άναγκάστηκαν οι ήθοιοι ν' αλ-
λάξουν στη στιγμή τα σκεπτικά και
τα κουστύμια τους και να παρα-
στήσουν τόν ληστήρχο και τόν υπαρχη-
γού του «Καπετάν - Φυσεκή» !...

Χαρακτηριστικό της άλλοφροσύ-
νης, ή οποία είχε πάσει τότε τόν
κόσμο, εινε και τό άκόλουθο αυθα-
ντικό ανέκδοτο :

Μιά μέρα ο Λεγκράν, βλέποντας
τήν τερασσία έπιτυχία του έργου
του αυτού, θέλησε να τό τελειοποι-
ήσει. Για τό σκοπό ήμεις αυτό, έ-
πρεπε να επισκεφθή τήν φυλακή
τους τό ληστήρχο και τόν υπαρχη-
γού του, για να τούς περιεργασθή
καλύτερα και για να μάθι άριστε-
ρες χαρακτηριστικές φράσεις των,
κινήσεις των και χειρισμούς των.

Γιά τήν έπιτυχία λοιπόν της σχετι-
κή άδειας έπισκεψέως του στις φυ-
λακές του «Σατελέ», έστειλε ένα
άντιγραφο τού έργου του με ιδία-
νχη άφιόρωσή του, στον εισαγγε-
λέα κ. Μορώ, για να τόν καλεσθή-
ση. Με αυτό τόν τρόπο πέντην την
άδεια κι ή έπισκεψή αυτή ως εξής
περιγράφεται σε κάποιο παράστημα
— της 20 Δεκεμβρίου 1721 — τό
όποιο κυκλοφόρησε ο Μπαρμπιέ :

«Χθές τό απόγευμα, ο κύριος
διοικητής των φυλακών του
«Σατελέ» κι ο κύριος εισαγ-
γελέας, ενώ έτρωγαν στην αί-
θουσα τού διοικητηρίου — με-
τά τό διάλειμμα της άνακρί-
σεως — δέχτηκαν μιά άλλόκο-
τη έπίσκεψη. Οι έπισκέπται των
ήσαν ο κωμωδιογράφος κ. Λε-
γκράν, ο γνωστός συγγραφέας
της κωμωδίας «Καπετάν - Φυ-
σεκής», κι ο ήθοιοις κ. Κι-
νώλτ, ο οποίος παριστάει κά-
θε βράδυ με τόση έπιτυχία τό
ρόλο του όμωνύμου με την κω-
μωδία ληστήρχου. Θέλοντας
να ίκανοποιήσουν σχετική πα-
ράκληση των έπισκεπτών των,
οι δύο αυτοί άνωτέρω κρατι-
κοί λειτουργοί φώναξαν σ' έ-
να δωμάτιο τόν περιβόητο λή-
σταρχο με τούς άλλους τρεις
υπαρχηγούς του. Κι' εκεί, ο κ.
Λεγκράν κι ο κ. Κινώλτ, άρ-

χισαν να ρωτούν διά διάφορες
λεπτομέρειες της ζωής των
τούς τέσσερες κακούργους. Ο
καπετάν - Φυσεκής μάλιστα κι
ο Μπαλαν, έκαναν κι έπιτη-
δειότατα πειράματα λαποδυ-
σίας εις βάρος των έπισκεπτών
τους — άκίνδυνα, έννοείται !
— και τούς άποκάλυψαν πολ-
λές άγνωστες λέξεις της μυ-
στηριώδους διαλέκτου της
συμμορίας των. Άς έτοιμα-
σθι λοιπόν τό κοινό, να χει-
ροκροτήση τόν «άμμητο κα-
πετάν - Φυσεκή» κύριο Κινώλτ,
φυσικώτερον παιά στο ρόλο
του από κάθε άλλη φορά, ύ-
στερα άπ' τό μαθήματα που
του έδωσε στο «Σατελέ» χθές
τό βράδυ ο ίδιος ο ληστήρ-
χος !...

Όπως προαναφέραμε, ή άνακρί-
σις έγιναν με μεγάλη ταχύτητα,
παρ' όλο τόν όγκο των άπειρων δι-
κογραφιών, ή όποιες είχαν συμπυ-
κνύ τώρα σε μία. Τό πόρισμα των
άνακρίσεων υπεβλήθη στον εισαγ-
γελέα, ένοχοποιητικώτατο για ό-
λους τούς κατηγορουμένους, κι' αύ-
τως τούς εισήγαγε σε δίκη.

Ή πρώτη δίκη δόθηκες μόνον
δύο ημέρες κι άφορούσε μόνον
τόν καπετάν - Φυσεκή και έπτά ύ-
παρχηγούς του, από τούς όποιους ο
ένας — ο Άντώνιος Φραγκίσκος
Βλάσιος Λέ Καμύς — ήταν άτών,
και φυσικά καταδικάστηκε έρήμην.
Γιά τήν πληθώρα των άλλων συμ-
μορών έγιναν αργότερα πολλές
δίκες, κι' όλοι σχεδόν καταδικάζον-
τουσαν σε θάνατο. Έμεις όμως ως
παρακολούθησαμε τήν πρώτη δίκη
με όλη τή δυνατή συντομία, γιατί
αυτή εινε κρίσιμη κι ή πιο ένδια-
φερόμενη.

Λοιπόν, έπειτα από έήμερη διά-
δικασία, τό έγκληματικό δικαστήρι-
ο του Σατελέ έβγαλε τήν εξής κατα-
δικαστική άπόφασις εις βάρος του
καπετάν - Φυσεκή και των έπτά ύ-
παρχηγών :

«Παρίσι, 26 Νοεμβρίου 1721
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ
ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΕΜΤΟΥ ΤΩΝ
ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Συνεδρίασαν στις είκοσι πέν-
τε και είκοσι έξ του μηνός
Νοεμβρίου του
έτους χίλια έ-
πτακόσια εί-
κοσι έν, και
κ' αθ' όλους
τούς δικονο-
μικούς τύπους
κλπ., εξέδω-
σε τήν κατω-
τέρω άπόφα-
σιν :

1ον) Άναγνω-
ρίζει και θεω-
ρεί ως παρόν-
τα τόν άπόν-
τα κατηγο-
ρούμενον Άν-
τώνιον - Φρα-
γκίσκον Βλάσι-
ον Λέ Καμύς,
καθόσον και ή
προανάκρισις
και ή διαδικα-
σία ένώπιον
του δικαστη-
ρίου άπέδει-
ξαν έντελώς
και άναμφι-
σβήτητως τήν
ένοχότη του.

2ον) Κατα-
δικάζει τόν ά-

νωτέρω έρήμην Λέ Καμύς και
τούς παρόντας Λουδοβίκον -
Δομίνικον Καρτούς ή «Καπε-
τάν - Φυσεκήν» ή «Λαμάρ» ή
«Πετι» ή «Μπουργκινόν», τόν
Ίάκωβον Μαίρ ή «Αιμουζέν»,
τόν Ίωάννην - Πέτρον Μπαλα-
ν ή «Καπουκινόν», τόν Πέτρον
- Φραγκίσκον - Γροϋθον Ντυ-
σατελέ ή «Λορραίν», και τόν
Κάρολον Μπαλνσάρ ή «Γκα-
γιάρ», εις θάνατον, ως εξής :

Νά συντριβούν τα όστά των
κνημών, μηρών, βραχιόνων και
της νεφρικής χώρας του σώ-
ματός των διά σφυρίαν σιδη-
ρών, ένώπιον του πλήθους και
επί ενός ίκρίωματος, τό όποιον
θα στηθή εις τήν πλατείαν της
Γρένης. Όταν τα όστά των
συντριβούν διά του βασανιστι-
κού αυτού τρόπου, οι κατάδι-
κοι θα δεθούν επί τροχού «ά-
νασκελα» και με τα πρόσωπα
των έστραμμένα προς τόν συ-
ρανόν, μέχρις ότου έπακολου-
θθισι ο θάνατός των.

3ον) Καταδικάζει επίσης
τόν Ίωάννην - Βαπτιστήν Μαν-
τελαίν ή «Μπωλιέ», και τόν
Ίωάννην - Βαπτιστήν Μεσσιέ
ή «Φλαμάν», εις θάνατον ως
εξής : Νά στραγγαλισθούν
και να άπαγχονισθούν εις άγ-
χόνας στημένες επί της πλα-
τείας της Γρένης. Τα πτώμα-
τά των όμως να έξακολουθούν
μένοντα άπαγχονισμένα και
μετέωρα επί είκοσιτέσσερες ώ-
ρες, κατόπιν δέ να μεταφερ-
θούν εις τό νεκροταφείον προς
ταφήν.

Και 4ον) Διατάσσει τα έ-
ξής : Πρίν θανατωθούν οι ά-
νωτέρω κατάδικοι, να υποβλή-
θούν εις μίαν τελευταίαν βα-
σανιστικήν άνάκρισιν, διά να
καταδώσουν τούς τυχόν άγνώ-
στους άκόμη συνενόχους των.
Θεωρεί ως έκπτώτους τούς πο-
λιτικούς δικαιωμάτων τους, ό-
λους τούς άνωτέρω καταδι-
κούς και διατάσσει τήν κατά-
σχισιν και ήμεινση όλης άνε-
ξαίρετως της περιουσίας των.
Και όρίζει τό ποσόν των έκπα-
τών λιβρών, λαμβανόμενον ά-

πό τα προϊόντα της δημεύσε-
ως, ως προσωπικήν άποζημίω-
σιν της Αυτού Μεγαλειότητος
του Βασιλέως.

Ή άνωτέρω άπόφασις «ά-
πηγέλη επί άκροατηρίου» ύ-
πό του προέδρου του δικαστη-
ρίου καί Κλαυδίου Άμυό
και ύπογράφεται παρ' ήμών
των δικαστών :

Άμελντ και Άρνώ

Στήν άνωτέρω άπόφασιν του δι-
καστηρίου ύπήρχε και ή εξής προσ-
θήκη :

«Υστερόγραφον. — Τροπο-
ποιούμεν τήν άνωτέρω άπόφα-
σιν μας ως εξής : Ο Καρτούς
κι' ο Ντυσατελέ θα στραγγαλι-
σθούν κρυφά, πρίν δεθούν
τών τροχό, διά λόγους φιλαν-
θρωπίας και προς άποφυγήν
άσκόπου μαρτυρίου. Ο Μπαλα-
ν και ο Μαίρ θα στραγγαλι-
σθούν κρυφά, έπειτα από τό
 τρίτο χτύπημα του σφυριού
στα όστά των. Κι' ο Μπαλα-
ν πρίν θά στραγγαλισθι κρυφά,
πρίν καν χτυπηθι άκόμη με
σφυρί. Ως δικαιολογία της
τροποποιήσεως μας αυτής, έ-
χουμε τα διάφορα έλαφροτυ-
πικά, τα όποια προέκυψαν κατά
τήν διαδικασίαν για τούς άνω-
τέρω κατηγορουμένους. Διά
τούς λοιπούς συγκαταδίκους
των, πραγματικάς θηριώδεις
κακούργους, θα ίσχύσουν αι
διατάξεις της άποφάσεώς μας.

Άμυό, Άμελντ και Άρνώ

Ο εισαγγελέας κ. Μορώ, μόλις έ-
λαβε τη δικαστική αυτή άπόφασι,
παρουσίαστηκε στον Άντιβασιλέα.
Τού άνέφερε τις διάφορες λεπτομέ-
ρειες της δίκης και έήτησε κατό-
πιν τήν έγκρισή του γιά τήν έκτέ-
λεσι των διαφόρων ποινών της κα-
ταδικαστικής άποφάσεως. Ο Άντι-
βασιλεύς συνέστησε τήν ταχυνάτη
έκτέλεσι των και τήν εφ' ύστερα δη-
μοσίευση των σχετικών λεπτομερει-
ών, για παραδειγματισμό του κοι-
νού.

Πραγματικώς, τήν επομένη ήμέ-
ρα και στις 9 ή ώρα τό πρωί, έγινε
ή βασανιστική άνάκρισις του Κα-
πετάν - Φυσεκή και των συναπα-
θέντων του, στο είδικό «Κελλί των

Βασάνων» της φυλακής του Σατε-
λέ. Σύμφωνα με τό σχετικό πρα-
γμάτι από τόν δήμο Ρουβώλ και
από τόν δικαστή Άρνώ, ο Καπετάν
- Φυσεκής έδειξε πραγματικών θηρι-
ώδων κ' άνηκουστή ευγένεια ψυχής,
γιατί — παρ' όλο τό φορτικό μαρ-
τύριό του — δεν θέλησε να προδώ-
σι κανέναν άπολύτως από τούς συ-
νενόχους του.

(Εδώ σημειώνουμε και μιά χα-
ρακτηριστική λεπτομέρεια τόν ήθών
της εποχής εκείνης : Ένώ ο Φυ-
σεκής, παρ' όλο τόν βασανισμό του,
άνήχηκε να όνομάσι συνενόχους,
ή έπισήμως κρατικές άρχες φέρθη-
καν άισχρά. Παραδίδασαν δηλαδή
το λόγο τους και τήν ύπογραφήν
τους, καταδικάζαν σε θάνατο τόν
καταδότη Ντυσατελέ, και τόν θα-
νατώναν, χωρίς να λάβουν ύπ' ό-
ψιν τούς τό έγγραφο της άμνη-
στίας του !)

Παραθέτουμε τώρα τό σχετικό
έπίσημο πρακτικό του βασανισμού
του Καπετάν - Φυσεκή :

«Παρίσι, 27 Νοεμβρίου 1721
Σήμερον και ώραν ένατην
πρωινήν, οι ιατροί και οι χει-
ρουργοί του Δικαστηρίου, έ-
ξητάσαν λεπτομερώς τόν κα-
τάδικο Λουδοβίκο - Δομίνικον
Καρτούς, ή «Καπετάν - Φυσε-
κή». Μετά τήν ιατρική αυτή έ-
ξέταση, έδήλωσαν τα εξής :

«Ότι ο κατάδικος εινε σε θέσι
να ύποστη όλα τα μαρτύρια,
χωρίς να έξευχισθι. Άπαγο-
ρεύεται μόνον ο βασανισμός
του διά τεντώματος των με-
λών του σώματός του, διότι
φέρει μίαν έξόγκωσιν σαρκούς
και όστού κατάθεν της άρι-
στερας μασχάλης. Ή έξόγκω-
σις αυτή εινε τόσοσιν εύαίσθη-
τος στους πόνους, ώστε μόλις
άρχισι τό μαρτυρικόν τάτυ-
μα των μελών του σώματός
του, ο κατάδικος θα λιποθυμή-
σι και θα έξευχισθι.

Διά τούς λόγους αυτούς, ώ-
ρίσαμεν να ύποστη τό μαρτύριον
της συντριβής των όστών του διά
σφυρίου, όπως όρίζει άλλωστε
και ή άπόφα-
σις του δικα-
στηρίου.

Εις τό πρώτο
χτύπημα διά
σφυρίου, συ-
νεπρίθησαν τα
όστά της δε-
ξιās κνήμης
του και ο κα-
τάδικος έδόγ-
γησε από άνή-
κουστο πόνο.

Τόν παρακι-
νήσαμε τότε,
να μάς άποκα-
λύψι όλα τα
έγκληματά του,
πόνους και
κλοπές, κα-
θώς και τα ό-
νόματα των
κρυπτομένων
και μη συλλη-
φθέντων ακό-
μη όπαδών
του.

(Ακολουθεί)

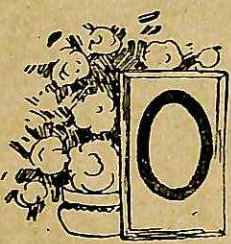

Έκαναν διάφορα λαποδυτικά πειράματα...

Η ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΕΝΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ

ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΘΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΕΡΣΙΑΣ

Μία έπιστημονική διάλεξις του Έμιλ Λόρισον στη Δέσχη της Γεωγραφικής Έταιρείας. Ο τρομερός μονόκερως των Γραφών. Το υπερφυσικό έρπετο που σκορπούσε το θάνατο και σκότωνε με το βλέμμα του τους ανθρώπους. Μία θανατηφόρος έπιδημία στην Αιωνία περὶ τὴν εποχή του Λέοντος IV. Τι συμβαίνει στα θηρία της Βίβλου. Η έπίσκεψις του δόκτορος Λόρισον στην «Πεδιάδα της Απελπίσας» κ' η ενδιαφέρουσα αποκάλυψις του. Οι άπόγονοι των προϊστορικών θηριών, κλπ.

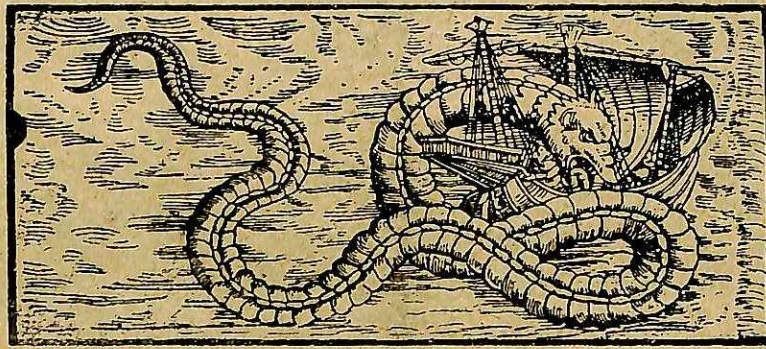

«Θέλει ευχαριστηθῇ ὁ μόνος...»
«Νά σέ δουλεύῃ
Ἡ θέλει διανακτερεύσει
Ἐν τῇ φάτνῃ σου;
Δύνασαι νά δέσῃς τὸν μόνον
κερῶν με τὸν δεσμὸν αὐτοῦ
Πρὸς ἀροτρίσιν;
Ἡ θέλει ομαλίζει τὰς πεδι-
άδας ὅπισθ σου;»

Καὶ οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς καὶ οἱ παλαιοὶ ζωγράφοι πίστευαν ὅτι ὁ μόνος κερῶν ἔμοιαζε πολὺ μ' ἕνα ἄλογο τοῦ ὁποῦν ἡ ἐξαγριωμένη χολή-
τη ἔφτανε ὡς τὰ πόδια του. Στὴ μέση δὲ τοῦ μετώπου του εἶχε ἕνα τεράστιο κέρατο μετ' ὁποῖο σκότωνε τὰ θύματα του.

Ἐνὰ ἄλλο ζῶο τὸ ὁποῖο ἡ Βίβλος ἀναφέρει, εἶχε ἕνα εἶδος τεραστίου ἔρπετου ὑπερβολικὰ ἐπι-
κνηδύνου καὶ μετὰ μεγάλη δύναμη. Δένει μάλιστα ὅτι αὐτὸ τὸ τέρας δηλητηρίαζε τὸν ἀέρα μετὰ τὴν ἀνα-
τολή του καὶ ὅτι σκοτόνεν τὸν κόσ-
μον μετ' ὁ βλέμμα του.

Σ' αὐτὸ τὸ θῆρι ἀπεδόθη καὶ ἡ μεγάλη θνησιμότης πρὸς ἐρήμους.

Τέρας ἀπὸ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν Βίβλου

τὴν Ρώμην τὴν ἐποχὴ πού ἦταν Πά-
πας ὁ Λέων IV. Πίστευαν μάλισ-
τα ὅτι ὁ Θεὸς εἶχε στείλει αὐτὸ τὸ τέρας γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὴν αἰ-
ωνία πόλιν γιὰ τὰς ἀνομίες της. Ὁ
προφήτης Ἡσαΐας στὸ δέκατο-τέ-
ταρτο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου του καὶ
στὸ εἰκοστὸ ἐννέα ἀναφέρει αὐτὸ
τὸ ἀποκαταστατικὸ ἔρπετο, τὸν μυθι-
κὸ βασίλισσα.

»Μὴ χαίρῃ, Παλαιστίνη πάσα,
Διότι συνέτριψῇ ἡ ράβδος
τοῦ πατάξαντός σε»

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς οἰζῆς τοῦ ὁ-
φθαλμοῦ θέλει ἐξέλθῃ βασιλικὸς
Καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ θέλει εἶ-
σθαι φλογερὸς πετώμενος ὁ-
φθαλμοῦ.

Ὁ βασιλικὸς πράγματι, καθὼς
ἀναφέρει οἱ διάφοροι συγγραφεῖς
ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ φοβερότερα τε-
ραστὰ τῆς δημιουργίας. Πολλοὶ
πιστεύουν μ' ἀσφάλεια, εἶχε δυνά-
μειον νὰ καταλάβῃ πόσο ἦταν
ἐπικίνδυνος. Στὸ κεφάλαιο τριάντα
ἐννέα πάλιν μ' ἀντιθέτως στὰς πα-
ραγραφὰς ἐννέα καὶ δέκα τοῦ βι-
βλίου τοῦ Ἰωὴ γίνεται λόγος γι'
αὐτὸ τὸ τέρας:

Ἐπίσης ἕνα ἄλλο ενδιαφέρον τέ-
ρας τῆς Βίβλου ἦταν κ' ὁ σάτυρος,
τὸ ὁποῖο ἔμοιαζε παρουσιάζεται στὴ

μυθολογία, ἦταν μὲς ἀνθρώπος
μὲς μὲς τράγος. Τὸ ἀναφέρει ὁ
Ἡσαΐας στὸ δέκατο τρίτο κεφα-
λαίον τοῦ βιβλίου του καὶ στὴν εἰ-
κοστή πρώτη παράγραφον, μιλῶν-
τας γιὰ τὴν καταστροφή τῆς Βα-
βυλώνας:

«... Ἀλλὰ θηρία θέλουσιν ἀ-
ναπαύεσθαι ἐκεῖ.
καὶ αἱ οἰκίαι αὐτῶν θέλουσιν
εἶσθαι πλήρεις

Ἵσχυρὰ δύνανται ζῶντες
Καὶ στρογγυλοκάμηλοι θέλουσι
κατοικεῖν ἐκεῖ

Καὶ σάτυροι θέλουσι χορεύει
ἐκεῖ...»

Κι' ἀκόμη στὸ τριακοστὸ τέταρ-
το κεφάλαιο τοῦ στίχο δεκατέσσε-
ρα, ἀναφέρεται:

«... Καὶ οἱ λύκοι
Θέλουσι συναπαντᾶσθαι ἐκεῖ
Μὲ τοὺς αἰλουροὺς.

Καὶ ὁ σάτυρος θέλει φανέ-
ξαι πρὸς τὸν σύντροφον αὐτοῦ
Ὁ κόκκυξ ἔτι θέλει ἀναπαύ-
εσθαι ἐκεῖ

Εὐρίσκον εἰς ἐαυτὸν τόπον
ἀναπαύσεως».

οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν δηλητηρια-
σθῇ ἀπὸ τὴν ἀμαρτία καὶ δὲν τρα-
γούντουσαν μεταξὺ τοὺς σὺν ἀγρία
θηρία.

Μὰ τότε ἦσαν πολὺ διαφορετικὰ
χορδία. Καὶ γὰρ ἡ ἀπόδειξις: Ὁ
ταν ἔκανα ἕνα μακρινὸ ταξίδι
στὴν Περσία καὶ ἔμεινα ὀρεκτοὺς
μηνὲς στὰ δάση τοῦ πεδίου τοῦ Ἰ-
ράν κινδύνεινα νὰ κατασκοραχθῶ
ἀπὸ τοὺς λέοντες καὶ τὰς τίγρεις.

Στὰ δάση τῆς Περσίας εἶδα τὰ πρὸ
μεγάλῃ καὶ τὰ πρὸ ἀγρία θηρία
τῆς ζούγκλας. Σὰς δεκάδων λοιπὸν
ὅτι μοιάζουν καταπληκτικὰ μετὰ
τὰ τέρατα τῆς Βίβλου. Οἱ διάφοροι
ζωολόγοι, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξετάσουν
προσεχτικὰ αὐτὰ τὰ εἶδη τῶν ζώ-
ων. Στὴν Κεντροὺ Περσία ὑπάρ-
χουν τίγρεις πολὺ πρὸς ἡμιλόσιμους
καὶ πρὸς δύναται ἀπὸ τῆς τίγρης
τῆς Βεγγάλης. Ἐπίσης οἱ λέοντες
ἐκεῖ περὶ ἔχουν μακριὰ χεῖρες καὶ
εἶνε ἀνθρωπίνου. Δὲν φοβούνται τίς
φωνές τῶν ἀνθρώπων, αὐτὲς κ'
αὐτὴν ἀνέμῃ τῇ φωτίᾳ. Ὅταν εἶνε
πεινασμένοι καταβάνουν στὰ χωρὶς
τὸν ἰθαγενὸν καὶ τὰ λεηλατοῦν.

Τόσος εἶνε ὁ φόβος τῶν Περ-
σῶν, ὥστε δὲν τολμοῦν νὰ πλη-
σιάζουν στὰ πορθῆνα δάση. Γιὰ νὰ
προσλάβω μερικὸς κατόικους τοῦ
Ἰσραὴλ ἐστὶ κακοὶ καὶ μου χρειά-
σθηκε νὰ τοὺς πληρώσω ἕνα μυθι-
κὸ πρῶτο. Μονὸ μετὰ τὸν πόθο τοῦ
κέρδους κατόρθωσα νὰ νικήσω τὴ
δειλία τοὺς. Κι' ὅμως κ' ἐγὼ ἀρ-
γότερα κατὰλαβα ὅτι εἶχα κάνει
ἡλιθιότητα νὰ θελήσω νὰ δια-
σχίσω στὴς ἀρχὲς τοῦ καλοκαιριοῦ
τὴν τεραστίαν ἐρημὸν Λοῦτ, γιὰ νὰ
φτάσω στὰ πορθῆνα δάση τοῦ Ἰ-
ράν. Ἡ ἔσπερ πού ἔκανα ἦταν τρα-
μαχική. Ἡ ἀνατολή μου ἦταν τὸ
τέρας, ὥστε μοῦ ἔκρινε τὸ λαι-
μόν. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ καλοκαιριοῦ
μοῦ ἐξήγγισεν τότε ὅτι σὺν ἔρημῳ
τοῦ Λοῦτ τὰ καλοκαίρι ἡ ἔσπερ
φτάνει τοὺς 72 βαθμοὺς, θερμο-
κρασία δηλαδὴ στὴν ὁποία δὲν
μπορεῖ οὔτε μὴ σπυγνὴ ν' ἀντέξῃ
ὁ ἄνθρωπος. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Περ-
σῶν τὴν ἔρημῳ τοῦ Λοῦτ τὴν ἀπο-
καλοῦν «Πεδιάδα τῆς Ἀπελπίσας».

Τὰ καραβάνια πού θὰ τῆχη νὰ
πείσουν αὐτὴν τὴν ἐποχὴ στὴ φο-
βερὴ ἔρημῳ δὲν ἐξαναγυρίζουν στὴν
Ταχεράνη. Εἶνε καταδικασμένα νὰ
πεθάνουν καὶ νὰ ψηθοῦν ζῆτον ἀπὸ
τὴς πυρίνης ἀχτίνες τοῦ ἡλίου! Μὰ
γιὰ ἕναν Ἀμερικανὸ τίποτε δὲν εἶ-
νε ἀδύνατον. Κατόρθωσα νὰ φτάσω
στὴς ζούγκλες τῆς Κεντροῦ Περ-
σίας καὶ νὰ κάνω τίς ἐπιστημονι-
κὲς παρατηρήσεις μου. Ἐκεῖ περὶ
ἐννοήματα ἐπίσης καὶ ἕνα παρα-
δοξὸ εἶδος ἔθιδων πού ἦταν δι-
πλόσκιον σχεδὸν στὸ ἀνίστημι ἀπὸ
τὰ γνωστὰ ἀλλογορεῖδι, ὑπερβολι-
κὰ ἔξυπνοι καὶ τόσο εὐαίσθητοι πού
θὰ μπορούσαν νὰ νοσήσουν καὶ τὸ
κολλήσιμο κραθὸν τοῦ ἱπποδρῶ-
μου! Οἱ ἄνθρωποι δὲν τοὺς φό-
βιζαν. Μ' ἄφηναν νὰ τοὺς πλησι-
άζω καὶ νὰ τοὺς παίζω. Μὰ ὅταν
θέληνα νὰ πάσω ζωντανὸ ἕνα ἀ-
πὸ αὐτοὺς, πάλιν μετὰ τὴν δό-
(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 654)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΟΙ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΜΥΡΖΕ ΜΕ ΜΙΑ ΛΩΠΟΔΥΤΡΙΑ!

(Τὸ πρῶτο καὶ μεγαλεῖ τερο εἰδύλλιο τῆς ζωῆς τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν «Μποέμ»)

σμου, στὴν ἐποχὴ τοῦ ρομαντι-
σμοῦ. Ὡστόσο, κινεῖς δὲν φαν-
τάζεται ὅτι ἡ καρδιά τοῦ Μυρζέ
χτύπησε γιὰ πρώτη φορὰ ἐρωτικά
γιὰ μιά... λοιοδύτρια — καὶ ὅτι
ἡ ἀγάπη αὐτὴ στάθηκε τὸ πρῶ-
το αἶσθημα πού δοκίμασε ὁ συγ-
γραφεὶς στὴ ζωὴ του! Τὴν με-
λαγχολικὴ αὐτὴν — καὶ ἐπελῶς
ἀγνωστὴν — ἱστορίαν θὰ σὰς ἀ-
φηγηθῶμε σήμερα...

Ὁ Ἑρρίκος Μυρζέ δὲν εἶχε ἐν-
φάνησιν Ἀδὸν Ζουάν. Ἡ φύσις, χα-
ρίζοντας μὰ φανταστικὰ τόσο ποιη-
τικὴ στὸ ἀσχημὸ καὶ καχεκτικὸ
παιδί πού γεννήθηκε σ' ἕνα θυ-
ρωρεῖο, ἀπέδεδε γιὰ μὴ ἀκόμα
φορὰ ὅτι εἶνε... ἀνίσχυρος ἰδιότροπος.
Ὅπως διαβάσει τὰ τραγούδια καὶ
τὰ μυθιστορήματα τοῦ Μυρζέ δὲν
μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὅτι τὸ κομψὸ
αὐτὸ καὶ πνευματικὸ λογοτεχνή-
ματα τῆς ἑποχῆς ἀνθρωπισμοῦ,
ἀντιθέτως, ἀδελφὸς ἀνθρωπισμῶν,
σχεδὸν φαινομενικῶς, μετὰ ἀντί-
πονη, ξεδιανομίστη καὶ μετὰ μάτια
ἄνθρωποι σὺν τὸν ἀσχετοῦ, ἀνίσχυ-
δασκόμενα!...

Σὲ ηλικία δεκαπέντε χρόνων, ὁ
Μυρζέ ἐγκατέλειπε τὸ πατρικὸν του
σπίτι — τὸ θυρωρεῖο δηλαδὴ τῆς
μητέρας του, — γιὰ τὸν ἀπλὸν
στόχο, λόγῳ ὅτι εἶχε βαρεθῇ πάλιν
νὰ τρώῃ ἔξω ἀπὸ τὸν πατέρα του,
ἕνα μέθυσο ραφτή. Ἐξ ἄλλου, ὁ
Μυρζέ, ὅπως εἶχε βαρεθῇ πάλιν
τὴν ἐρωτευμένην μετὰ τὴν ἐξοδὴ-
σιν του. Τῆς ἔγραψε τραγούδια καὶ
τῆς τὰ ἔβαλε μετὰ τὸν πόθο
ἐκδηλώθη μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν.
Καὶ ὁ νεαρὸς Ἑρρίκος ἀποφάσισε
νὰ ἔλθῃ μόνος του, νὰ ἐργασθῇ,
νὰ ἀποκτήσῃ οἰκονομικὴ ἐνεξαρτη-
σία καὶ νὰ μπορῇ ν' ἀφροσώθῃ
διόλου ἀπὸ τὴν πόλιν.

Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν ἄφηνε νὰ
καταλάβῃ πῶς δὲν εἶνε καὶ τόσο
εὐκαλὸς σ' ἕνα παιδί νὰ δημιουργη-
σῃ χωρίς πόρους καὶ χωρίς βοή-
θειαν μὴ κοινωνικὴ θέσι στὸ Πα-
ρίσι. Μὰ ἡ βαθεῖα του πίστι στὴν
ἰδιοφύειαν του, τὸν ὥλησε μετὰ τὸ
παρασχηματισμὸν γιὰ ν' ἀντιμετω-

πλὴν ψάχαιμα τὴν πείνα, τὸ κού-
τῃ φτώχεια. Ἀπὸ τότε ἔμαθε ὁ
Μυρζέ ν' ἀντιμετωπίζῃ τὴν δυστυχίαν
τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Στὸ με-
ταξὺ δὲν ἔπαυε νὰ γράφῃ τραγού-
δια ἀπευθυνόμενα πρὸς διάφορες
φίλες του, ἡ ὁποῖες ὑπῆρχαν μονά-
χα στὴν φαντασίαν του. Ὡς ὅπου,
μὰ μὲρα, ὁ Ἑρρίκος, ὁ ὁποῖος δὲν
εἶχε μάλιστα ἀκόμα τὰ δεκαεφτά,
ἠνώρισε μὴ κατέλλα, πού ἐνός-
κως ἀμέσως γι' αὐτὸν ἔλα τὸν
ποιητικὸν ὄνειρον καὶ τὸν ἰδεώδη
γυναικεῖο τύπο πού εἶχε ἀλλάξει μετὰ
τὴ φλογερὴ φαντασία του.

Ἡ Μαρία Φωκίαν — ἔτσι ἔ-
λεγαν τὴ γυναῖκα, πού θὰ εἶπαι
τόσο μεγάλο ὄφελος στὴ ζωὴ τοῦ
Μυρζέ — ἦταν, παρὰ τὴ νεαρή ἡ-
λικία τῆς, πρῶτος ἐνὸς καθηγητοῦ
ἑξῶν γλωσσῶν καὶ μητέρα ἐνός
χαριτωμένου κοριτοῦ. Αἰτέ, δ-

καί ὁ Μυρζέ, παίρνοντας δώ-
ρος ἀπὸ τὴ στάσι τῆς Μαρίας Φω-
κίαν, τὸλμησε μὴ μὲρα νὰ τὴν
δώσῃ ἕνα ἐρωτικὸν τραγούδι πρὸς
προσωπικὸν γιὰ τὴν ἐξοδὴσιν
του. Τὸ ποίημα αὐτὸ ἦν ἀφορμὴ
νὰ σχετισθῇ πάλιν γιὰ καλὰ ὁ
Ἑρρίκος καὶ ἡ Μαρία, καὶ ν' ἀνα-
πτυχθῇ μετὰ τὸν ἕνα βαθὺ ἀ-
σθημα. Ὡστόσο, ὁ Μυρζέ, σεβά-
σθηκε τὴ φύλιν του. Δὲν ὑπέρθε δι-
όλου ἀπατητικῶς ἀντιπρὸς τῆς. Ἐ-
πὶ οὐλοκλήρους μηνῶν, ἡ μόνη χαρὰ

καί ὁ Μυρζέ, παίρνοντας δώ-
ρος ἀπὸ τὴ στάσι τῆς Μαρίας Φω-
κίαν, τὸλμησε μὴ μὲρα νὰ τὴν
δώσῃ ἕνα ἐρωτικὸν τραγούδι πρὸς
προσωπικὸν γιὰ τὴν ἐξοδὴσιν
του. Τὸ ποίημα αὐτὸ ἦν ἀφορμὴ
νὰ σχετισθῇ πάλιν γιὰ καλὰ ὁ
Ἑρρίκος καὶ ἡ Μαρία, καὶ ν' ἀνα-
πτυχθῇ μετὰ τὸν ἕνα βαθὺ ἀ-
σθημα. Ὡστόσο, ὁ Μυρζέ, σεβά-
σθηκε τὴ φύλιν του. Δὲν ὑπέρθε δι-
όλου ἀπατητικῶς ἀντιπρὸς τῆς. Ἐ-
πὶ οὐλοκλήρους μηνῶν, ἡ μόνη χαρὰ

καί ὁ Μυρζέ, παίρνοντας δώ-
ρος ἀπὸ τὴ στάσι τῆς Μαρίας Φω-
κίαν, τὸλμησε μὴ μὲρα νὰ τὴν
δώσῃ ἕνα ἐρωτικὸν τραγούδι πρὸς
προσωπικὸν γιὰ τὴν ἐξοδὴσιν
του. Τὸ ποίημα αὐτὸ ἦν ἀφορμὴ
νὰ σχετισθῇ πάλιν γιὰ καλὰ ὁ
Ἑρρίκος καὶ ἡ Μαρία, καὶ ν' ἀνα-
πτυχθῇ μετὰ τὸν ἕνα βαθὺ ἀ-
σθημα. Ὡστόσο, ὁ Μυρζέ, σεβά-
σθηκε τὴ φύλιν του. Δὲν ὑπέρθε δι-
όλου ἀπατητικῶς ἀντιπρὸς τῆς. Ἐ-
πὶ οὐλοκλήρους μηνῶν, ἡ μόνη χαρὰ

καί ὁ Μυρζέ, παίρνοντας δώ-
ρος ἀπὸ τὴ στάσι τῆς Μαρίας Φω-
κίαν, τὸλμησε μὴ μὲρα νὰ τὴν
δώσῃ ἕνα ἐρωτικὸν τραγούδι πρὸς
προσωπικὸν γιὰ τὴν ἐξοδὴσιν
του. Τὸ ποίημα αὐτὸ ἦν ἀφορμὴ
νὰ σχετισθῇ πάλιν γιὰ καλὰ ὁ
Ἑρρίκος καὶ ἡ Μαρία, καὶ ν' ἀνα-
πτυχθῇ μετὰ τὸν ἕνα βαθὺ ἀ-
σθημα. Ὡστόσο, ὁ Μυρζέ, σεβά-
σθηκε τὴ φύλιν του. Δὲν ὑπέρθε δι-
όλου ἀπατητικῶς ἀντιπρὸς τῆς. Ἐ-
πὶ οὐλοκλήρους μηνῶν, ἡ μόνη χαρὰ

καί ὁ Μυρζέ, παίρνοντας δώ-
ρος ἀπὸ τὴ στάσι τῆς Μαρίας Φω-
κίαν, τὸλμησε μὴ μὲρα νὰ τὴν
δώσῃ ἕνα ἐρωτικὸν τραγούδι πρὸς
προσωπικὸν γιὰ τὴν ἐξοδὴσιν
του. Τὸ ποίημα αὐτὸ ἦν ἀφορμὴ
νὰ σχετισθῇ πάλιν γιὰ καλὰ ὁ
Ἑρρίκος καὶ ἡ Μαρία, καὶ ν' ἀνα-
πτυχθῇ μετὰ τὸν ἕνα βαθὺ ἀ-
σθημα. Ὡστόσο, ὁ Μυρζέ, σεβά-
σθηκε τὴ φύλιν του. Δὲν ὑπέρθε δι-
όλου ἀπατητικῶς ἀντιπρὸς τῆς. Ἐ-
πὶ οὐλοκλήρους μηνῶν, ἡ μόνη χαρὰ

καί ὁ Μυρζέ, παίρνοντας δώ-
ρος ἀπὸ τὴ στάσι τῆς Μαρίας Φω-
κίαν, τὸλμησε μὴ μὲρα νὰ τὴν
δώσῃ ἕνα ἐρωτικὸν τραγούδι πρὸς
προσωπικὸν γιὰ τὴν ἐξοδὴσιν
του. Τὸ ποίημα αὐτὸ ἦν ἀφορμὴ
νὰ σχετισθῇ πάλιν γιὰ καλὰ ὁ
Ἑρρίκος καὶ ἡ Μαρία, καὶ ν' ἀνα-
πτυχθῇ μετὰ τὸν ἕνα βαθὺ ἀ-
σθημα. Ὡστόσο, ὁ Μυρζέ, σεβά-
σθηκε τὴ φύλιν του. Δὲν ὑπέρθε δι-
όλου ἀπατητικῶς ἀντιπρὸς τῆς. Ἐ-
πὶ οὐλοκλήρους μηνῶν, ἡ μόνη χαρὰ

καί ὁ Μυρζέ, παίρνοντας δώ-
ρος ἀπὸ τὴ στάσι τῆς Μαρίας Φω-
κίαν, τὸλμησε μὴ μὲρα νὰ τὴν
δώσῃ ἕνα ἐρωτικὸν τραγούδι πρὸς
προσωπικὸν γιὰ τὴν ἐξοδὴσιν
του. Τὸ ποίημα αὐτὸ ἦν ἀφορμὴ
νὰ σχετισθῇ πάλιν γιὰ καλὰ ὁ
Ἑρρίκος καὶ ἡ Μαρία, καὶ ν' ἀνα-
πτυχθῇ μετὰ τὸν ἕνα βαθὺ ἀ-
σθημα. Ὡστόσο, ὁ Μυρζέ, σεβά-
σθηκε τὴ φύλιν του. Δὲν ὑπέρθε δι-
όλου ἀπατητικῶς ἀντιπρὸς τῆς. Ἐ-
πὶ οὐλοκλήρους μηνῶν, ἡ μόνη χαρὰ

καί ὁ Μυρζέ, παίρνοντας δώ-
ρος ἀπὸ τὴ στάσι τῆς Μαρίας Φω-
κίαν, τὸλμησε μὴ μὲρα νὰ τὴν
δώσῃ ἕνα ἐρωτικὸν τραγούδι πρὸς
προσωπικὸν γιὰ τὴν ἐξοδὴσιν
του. Τὸ ποίημα αὐτὸ ἦν ἀφορμὴ
νὰ σχετισθῇ πάλιν γιὰ καλὰ ὁ
Ἑρρίκος καὶ ἡ Μαρία, καὶ ν' ἀνα-
πτυχθῇ μετὰ τὸν ἕνα βαθὺ ἀ-
σθημα. Ὡστόσο, ὁ Μυρζέ, σεβά-
σθηκε τὴ φύλιν του. Δὲν ὑπέρθε δι-
όλου ἀπατητικῶς ἀντιπρὸς τῆς. Ἐ-
πὶ οὐλοκλήρους μηνῶν, ἡ μόνη χαρὰ

καί ὁ Μυρζέ, παίρνοντας δώ-
ρος ἀπὸ τὴ στάσι τῆς Μαρίας Φω-
κίαν, τὸλμησε μὴ μὲρα νὰ τὴν
δώσῃ ἕνα ἐρωτικὸν τραγούδι πρὸς
προσωπικὸν γιὰ τὴν ἐξοδὴσιν
του. Τὸ ποίημα αὐτὸ ἦν ἀφορμὴ
νὰ σχετισθῇ πάλιν γιὰ καλὰ ὁ
Ἑρρίκος καὶ ἡ Μαρία, καὶ ν' ἀνα-
πτυχθῇ μετὰ τὸν ἕνα βαθὺ ἀ-
σθημα. Ὡστόσο, ὁ Μυρζέ, σεβά-
σθηκε τὴ φύλιν του. Δὲν ὑπέρθε δι-
όλου ἀπατητικῶς ἀντιπρὸς τῆς. Ἐ-
πὶ οὐλοκλήρους μηνῶν, ἡ μόνη χαρὰ

καί ὁ Μυρζέ, παίρνοντας δώ-
ρος ἀπὸ τὴ στάσι τῆς Μαρίας Φω-
κίαν, τὸλμησε μὴ μὲρα νὰ τὴν
δώσῃ ἕνα ἐρωτικὸν τραγούδι πρὸς
προσωπικὸν γιὰ τὴν ἐξοδὴσιν
του. Τὸ ποίημα αὐτὸ ἦν ἀφορμὴ
νὰ σχετισθῇ πάλιν γιὰ καλὰ ὁ
Ἑρρίκος καὶ ἡ Μαρία, καὶ ν' ἀνα-
πτυχθῇ μετὰ τὸν ἕνα βαθὺ ἀ-
σθημα. Ὡστόσο, ὁ Μυρζέ, σεβά-
σθηκε τὴ φύλιν του. Δὲν ὑπέρθε δι-
όλου ἀπατητικῶς ἀντιπρὸς τῆς. Ἐ-
πὶ οὐλοκλήρους μηνῶν, ἡ μόνη χαρὰ

καί ὁ Μυρζέ, παίρνοντας δώ-
ρος ἀπὸ τὴ στάσι τῆς Μαρίας Φω-
κίαν, τὸλμησε μὴ μὲρα νὰ τὴν
δώσῃ ἕνα ἐρωτικὸν τραγούδι πρὸς
προσωπικὸν γιὰ τὴν ἐξοδὴσιν
του. Τὸ ποίημα αὐτὸ ἦν ἀφορμὴ
νὰ σχετισθῇ πάλιν γιὰ καλὰ ὁ
Ἑρρίκος καὶ ἡ Μαρία, καὶ ν' ἀνα-
πτυχθῇ μετὰ τὸν ἕνα βαθὺ ἀ-
σθημα. Ὡστόσο, ὁ Μυρζέ, σεβά-
σθηκε τὴ φύλιν του. Δὲν ὑπέρθε δι-
όλου ἀπατητικῶς ἀντιπρὸς τῆς. Ἐ-
πὶ οὐλοκλήρους μηνῶν, ἡ μόνη χαρὰ

καί ὁ Μυρζέ, παίρνοντας δώ-
ρος ἀπὸ τὴ στάσι τῆς Μαρίας Φω-
κίαν, τὸλμησε μὴ μὲρα νὰ τὴν
δώσῃ ἕνα ἐρωτικὸν τραγούδι πρὸς
προσωπικὸν γιὰ τὴν ἐξοδὴσιν
του. Τὸ ποίημα αὐτὸ ἦν ἀφορμὴ
νὰ σχετισθῇ πάλιν γιὰ καλὰ ὁ
Ἑρρίκος καὶ ἡ Μαρία, καὶ ν' ἀνα-
πτυχθῇ μετὰ τὸν ἕνα βαθὺ ἀ-
σθημα. Ὡστόσο, ὁ Μυρζέ, σεβά-
σθηκε τὴ φύλιν του. Δὲν ὑπέρθε δι-
όλου ἀπατητικῶς ἀντιπρὸς τῆς. Ἐ-
πὶ οὐλοκλήρους μηνῶν, ἡ μόνη χαρὰ

καί ὁ Μυρζέ, παίρνοντας δώ-
ρος ἀπὸ τὴ στάσι τῆς Μαρίας Φω-
κίαν, τὸλμησε μὴ μὲρα νὰ τὴν
δώσῃ ἕνα ἐρωτικὸν τραγούδι πρὸς
προσωπικὸν γιὰ τὴν ἐξοδὴσιν
του. Τὸ ποίημα αὐτὸ ἦν ἀφορμὴ
νὰ σχετισθῇ πάλιν γιὰ καλὰ ὁ
Ἑρρίκος καὶ ἡ Μαρία, καὶ ν' ἀνα-
πτυχθῇ μετὰ τὸν ἕνα βαθὺ ἀ-
σθημα. Ὡστόσο, ὁ Μυρζέ, σεβά-
σθηκε τὴ φύλιν του. Δὲν ὑπέρθε δι-
όλου ἀπατητικῶς ἀντιπρὸς τῆς. Ἐ-
πὶ οὐλοκλήρους μηνῶν, ἡ μόνη χαρὰ

καί ὁ Μυρζέ, παίρνοντας δώ-
ρος ἀπὸ τὴ στάσι τῆς Μαρίας Φω-
κίαν, τὸλμησε μὴ μὲρα νὰ τὴν
δώσῃ ἕνα ἐρωτικὸν τραγούδι πρὸς
προσωπικὸν γιὰ τὴν ἐξοδὴσιν
του. Τὸ ποίημα αὐτὸ ἦν ἀφορμὴ
νὰ σχετισθῇ πάλιν γιὰ καλὰ ὁ
Ἑρρίκος καὶ ἡ Μαρία, καὶ ν' ἀνα-
πτυχθῇ μετὰ τὸν ἕνα βαθὺ ἀ-
σθημα. Ὡστόσο, ὁ Μυρζέ, σεβά-
σθηκε τὴ φύλιν του. Δὲν ὑπέρθε δι-
όλου ἀπατητικῶς ἀν

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,"

Η ΦΤΩΧΕΣ ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Ένα πο λύκροτο ήρθε το συνταγματάρχη Ο. Κ. Γιούμαν, διευθυν-
τού της Κεντρικής Υπηρεσίας των ήθοσιων και των κομπάρσων.)

ΕΛΕΥΤΑΙΑ ή αστυνομία της φιλμο-πόλεως αναγκάστηκε να λάβει αυστηρά μέτρα για τον περιορισμό της εισόδου των ξένων στη Μέκκα του κινηματογράφου. Και ο λόγος είναι ότι η χιλιάδες των ανέργων γυναικών και των φτωχών νέων που υποφέρουν, λόγω της ανεργίας, άρχισαν να εξαγριώνονται, να δημιουργούν ένα σωρό επεισόδια εις βάρος των «αστέρων» και να κάνουν προβληματική την ήσυχία στο Χόλλυγουντ. Κάθε μέρα στους δρόμους της πόλεως των «εβεντέτων», γίνονται πολυάριθμες διαδηλώσεις, εξαγριωμένων ανθρώπων από τις στερήσεις, οι οποίοι ζητούν εργασία και η αστυνομία αναγκάζεται, φυσικά, να τους διαλύσει διά της βίας. Γίνονται τότε αιματηρές συγκρούσεις με πολλά θύματα, μα κανείς δεν έννοει να συμμορφωθεί. Την άλλη μέρα επαναλαμβάνεται η ίδια ιστορία και αυτός ο επίγεγος Παράδεισος των όμορφων γυναικών και των «αστέρων» μεταβάλλεται σε αληθινή Κόλαση πρωτοφανούς δυστυχίας και μαρτυριών.

Έτσι ο διευθυντής της Κεντρικής Υπηρεσίας των ήθοσιων και των κομπάρσων του Χόλλυγουντ, ο απόστολος συνταγματάρχης Ο. Κ. Γιούμαν αναγκάστηκε να δημοσιεύσει ένα άρθρο στις εφημερίδες του Νέου Κόσμου και να συμβουλέψει όλες τις γυναίκες που αντρεύονται να γίνουν «εβεντέτες», καθώς και τους νέους που θέλουν να διασώσουν ως «ήθοισες» της δόξης, να εγκαταλείψουν αυτά τα τολμήματα. Η ζωή στο Χόλλυγουντ για τους άσημους ανθρώπους είναι τόσο δύσκολη, τόσο τραγική, ώστε τα όπλα των αληθινών και των ανέργων έχουν γεμίσει από ένα πλήθος ατόμων καταστρεμμένων από τις στερήσεις και την δυστυχία. Και ο μιστρε Γιούμαν μ' αυτό το άρθρο του προκάλεσε αληθινή αναταραχή στην Αμερική και έσωσε αρκετές γυναίκες που ήταν έτοιμες να φουσκώσουν τα πάντα για να πετύχουν μια μικρή θέσι στα «στούντιο» του Χόλλυγουντ.

Ίδού, λοιπόν, τι αποκαλύπτει ο διευθυντής της Κεντρικής Υπηρεσίας των ήθοσιων και των κομπάρσων της φιλμοπολίτεως:

«Η μεταπολεμική εξέλιξη του κινηματογράφου, γράφει ο μιστρε Ο. Κ. Γιούμαν, είχε ως αποτέλεσμα να αυξηθεί σημαντικά ο αριθμός των θύματων του. Όλες ή ελφάνταστες γυναίκες που μέσα στις αλβουσιές των κινηματοθεάτρων ζουν κάθε μέρα διδόμενες μεγάλης και αυταπάτης δεν έχουν κανένα άλλο πόθο από το να έλκυσκουν το Χόλλυγουντ και να γίνουν «εβεντέτες». Νομίζουν ότι έχουν όλα τα προσόντα. Και πράγματι μπορούν στον καθρέφτη έχουν κάνει σωρές παρατηρήσεις για την όμορφιά τους. Έχουν ανακαλύψει, πα-

ραδείματος χάριν, ότι τα μάτια τους μοιάζουν καταπληκτικά με τα εκφραστικά μάτια της Μυρνα Λόυ, ότι έχουν το ίδιο τόξο των χειλέων της Τζέιν Κράουφορντ και ότι έχουν το μορφό ύψος του «αστέρος» των «αστέρων», της Γκρέτας Λικάμπο. Έπειτα, όταν κάνουν την νυχτερινή τουαλέτα τους, ανακαλύπτουν ακόμη ότι τα πόδια τους είναι τόσο πλαστικά όσο και τα πόδια της Μάρλεν Ντήτερλ και ότι το σώμα τους έχει την μεγαλοπρέπεια μιας αληθινής «εβασίλισσας» του Μπαρζονγκουά. Νομίζουν λοιπόν ότι έχουν τα προσόντα για να πετύχουν στον κινηματογράφο. Ξέρουν ότι όλα τα άλλα είναι ζητήματα τύχης. Έχουν διαβάσει τόσες βιογραφίες «αστέρων», ώστε δεν τους μένει πια καμιά αμφιβολία. Είναι άρκετο να τις προσέ-

Ένα από τα δυστυχισμένα εγκέφαλα του Χόλλυγουντ

ιστορία της είναι τόσο κοινή, ώστε δεν κάνει καμιά εντύπωση. Πρέπει να ξέρετε ότι στο Χόλλυγουντ πεθαίνουν κάθε εβδομάδα δέκα γυναίκες, δέκα «εβασίλισσες» που αντρεύτηκαν να γίνουν «εβεντέτες».

Όσοι αυτά τα παραδείγματα α τ α δεν επιδοκάζουν όλες τις τολμηρές γυναίκες του Νέου Κόσμου και της Ευρώπης να ελπίζουν, ότι θα πετύχουν στον κινηματογράφο. Κάθε όμορφη γυναίκα έχει έμπιστοσύνη στην τύχη της. Μα η ζωή στη φιλμοπολίτι είναι τόσο σκληρή, τόσο διαφορετική από το πουθενά που διαφημίζουν τα διαφημιστικά γραφεία των κινηματογραφικών εταιρειών, ώστε δεν αρκούν να καταλάβουν το λάθος τους. Μα δεν μπορούν να γυρίσουν στην πατρίδα τους. Όλες ή γυναίκες ελπίζουν ότι τέλος θα πετύχουν. Μερικές πράγματι το κατορθώνουν. Μα η άλλες χάνονται μέσα στον υποκόσμο, γίνονται γυναίκες του δρόμου, αρρωσταίνουν και πεθαίνουν από τις καταχρήσεις και την φυματίωση. Είναι τρομερό αυτό το θέαμα που παρουσιάζει το Χόλλυγουντ. Η πώληση του κινηματογράφου κατέστησε αληθινή Κόλαση. Και το τραγικό είναι ότι αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να διορθωθεί αν η ίδια η πολιτεία δεν λάβει αυστηρά μέτρα και δεν επιποδίζει την είσοδο των όμορφων γυναικών στη φιλμοπολίτι. Και ο λόγος είναι ότι η ίδια η κινηματογραφική εταιρεία με τις διαφημίσεις τους παρασύρουν στον αυτόν τον

κόσμο στο Χόλλυγουντ για να υποφέρουν να «γυρίσουν» μ' ελαχίστα έξοδα τα φιλμ τους που χρειάζονται πολυάριθμο προσωπικό. Αυτή, δυστυχώς, είναι η αληθεια. Πρέπει να ξέρετε ότι σε κάθε «στούντιο» «γυρίζονται» ένα σωρό έργα: δράματα, κωμωδίες, περιπέτειες στις ζουζουλές και θεματικές επιθεωρήσεις. Η τελευταία όμως, εκτός από τους μεγάλους καλλιτέχνες, τους «αστέρες» χρειάζονται κι ένα πλήθος όμορφων γυναικών. Καταφεύγουν λοιπόν στο γραφείο μου για να ζητήσουν να τους προμηθεύσω κομπάρσους. Διαλέγω, φυσικά, τους καλύτερους, τους πληρώνουν με ελάχιστα δολάρια και έπειτα τους εγκαταλείπουν μ' εγκαταλειπτική αδιαφορία στους δρόμους.

Στην Κεντρική Υπηρεσία των ήθοσιων και των κομπάρσων, γράφονται όλες ή γυναίκες που έρχονται στο Χόλλυγουντ με την βεβαιότητα ότι θα γίνουν διάσημες «εβεντέτες». Μέχρι σήμερα έχουν γραφτεί στα βιβλία μου ογδόντα χιλιάδες υποψήφιοι «αστέρες». Από αυτούς ή πενήντα χιλιάδες είναι γυναίκες, ή εκατοντάδες χιλιάδες είναι άνδρες και υπάρχουν ακόμη και πέντε χιλιάδες παιδιά! Όλοι αυτοί φυσικά δεν μπορούν να βρουν εργασία. Από μια τελευταία στατιστική που έχω κάνει, φαίνεται ότι μόνο οκτακόσιες γυναίκες, διακόσιοι άνδρες και πενήντα παιδιά το χρόνο απασχολούνται στα «στούντιο» για δυό ή τρεις μέρες. Κοιμάται φοβά ο αριθμός τους αυξάνει, όταν πρόκειται να γυριστούν κάποια ιστορικά φιλμ. Μ' αυτά «γυρίζονται» τόσο σπάνια! Ο κινηματογράφος σήμερα αρχίζει να «απορροφά» τις απαιτήσεις της εκπαίδευσής του. Παρασιάζει έργα με λίγα πρόσφατα, μ' όμορφα ταπεινά και με πολλά μοντέρνα τραγούδια. Είναι περιωπασμένο μουσική - χάλ από θέατρο. Πολλοί σκηνοθέτες μάλιστα ποικεφαλίζουν αυτόν τον καιρό για να δημιουργήσουν πρωτοποριακά έργα ή φιλμ, ισά όποια πραγματοποιούνται τα πιο τολμήματα των διαφόρων σφόν. Έτσι οι κομπάρσοι είναι μοιραίοι σιγά-σιγά, να εξαφανιστούν και θα φθάσει η πόλη που εκατό άνθρωποι θέλουν να γυρίσουν για το γυρίσματος των φιλμ ενός χρόνου! Καταλαβαίνετε λοιπόν την τραγική δυστυχία αυτών των ανθρώπων και πρό πάντων των γυναικών. Τους περιμένουν δηλαδή ακόμη και χειρότερες μέρες. Όσο τώρα για τους μισθούς τους είναι αληθινή κόμη. Τα 20 ο) των γυναικών παίρνουν πέντε δολάρια την εβδομάδα! Τα 40 ο) παίρνουν έφτα δολάρια και τα άλλα 40 ο) των γυναικών παίρνουν δέκα δολάρια. Η τελευταία είναι πιο δυστυχισμένες από όλες γιατί είναι υπαρκωμένες να έχουν δική τους σπινοταρμάτα, ή όποια κοστίζει ό-κτω ως έννη χιλιάδες δολάρια!

Τον περασμένο χρόνο, έπειθα 35 γυναικών «γυρίσσαν» μερικά φιλμ με πολλά πρόσφατα βόρην δουλειά τα 68 ο) των ανδρών, τα 28 ο) των γυναικών και τα 4 ο) των παιδιών του καταπληκτικού αρι-

σταίου στο Χόλλυγουντ για να υποφέρουν να «γυρίσουν» μ' ελαχίστα έξοδα τα φιλμ τους που χρειάζονται πολυάριθμο προσωπικό. Αυτή, δυστυχώς, είναι η αληθεια. Πρέπει να ξέρετε ότι σε κάθε «στούντιο» «γυρίζονται» ένα σωρό έργα: δράματα, κωμωδίες, περιπέτειες στις ζουζουλές και θεματικές επιθεωρήσεις. Η τελευταία όμως, εκτός από τους μεγάλους καλλιτέχνες, τους «αστέρες» χρειάζονται κι ένα πλήθος όμορφων γυναικών. Καταφεύγουν λοιπόν στο γραφείο μου για να ζητήσουν να τους προμηθεύσω κομπάρσους. Διαλέγω, φυσικά, τους καλύτερους, τους πληρώνουν με ελάχιστα δολάρια και έπειτα τους εγκαταλείπουν μ' εγκαταλειπτική αδιαφορία στους δρόμους.

Στην Κεντρική Υπηρεσία των ήθοσιων και των κομπάρσων, γράφονται όλες ή γυναίκες που έρχονται στο Χόλλυγουντ με την βεβαιότητα ότι θα γίνουν διάσημες «εβεντέτες». Μέχρι σήμερα έχουν γραφτεί στα βιβλία μου ογδόντα χιλιάδες υποψήφιοι «αστέρες». Από αυτούς ή πενήντα χιλιάδες είναι γυναίκες, ή εκατοντάδες χιλιάδες είναι άνδρες και υπάρχουν ακόμη και πέντε χιλιάδες παιδιά! Όλοι αυτοί φυσικά δεν μπορούν να βρουν εργασία. Από μια τελευταία στατιστική που έχω κάνει, φαίνεται ότι μόνο οκτακόσιες γυναίκες, διακόσιοι άνδρες και πενήντα παιδιά το χρόνο απασχολούνται στα «στούντιο» για δυό ή τρεις μέρες. Κοιμάται φοβά ο αριθμός τους αυξάνει, όταν πρόκειται να γυριστούν κάποια ιστορικά φιλμ. Μ' αυτά «γυρίζονται» τόσο σπάνια! Ο κινηματογράφος σήμερα αρχίζει να «απορροφά» τις απαιτήσεις της εκπαίδευσής του. Παρασιάζει έργα με λίγα πρόσφατα, μ' όμορφα ταπεινά και με πολλά μοντέρνα τραγούδια. Είναι περιωπασμένο μουσική - χάλ από θέατρο. Πολλοί σκηνοθέτες μάλιστα ποικεφαλίζουν αυτόν τον καιρό για να δημιουργήσουν πρωτοποριακά έργα ή φιλμ, ισά όποια πραγματοποιούνται τα πιο τολμήματα των διαφόρων σφόν. Έτσι οι κομπάρσοι είναι μοιραίοι σιγά-σιγά, να εξαφανιστούν και θα φθάσει η πόλη που εκατό άνθρωποι θέλουν να γυρίσουν για το γυρίσματος των φιλμ ενός χρόνου! Καταλαβαίνετε λοιπόν την τραγική δυστυχία αυτών των ανθρώπων και πρό πάντων των γυναικών. Τους περιμένουν δηλαδή ακόμη και χειρότερες μέρες. Όσο τώρα για τους μισθούς τους είναι αληθινή κόμη. Τα 20 ο) των γυναικών παίρνουν πέντε δολάρια την εβδομάδα! Τα 40 ο) παίρνουν έφτα δολάρια και τα άλλα 40 ο) των γυναικών παίρνουν δέκα δολάρια. Η τελευταία είναι πιο δυστυχισμένες από όλες γιατί είναι υπαρκωμένες να έχουν δική τους σπινοταρμάτα, ή όποια κοστίζει ό-κτω ως έννη χιλιάδες δολάρια!

Τον περασμένο χρόνο, έπειθα 35 γυναικών «γυρίσσαν» μερικά φιλμ με πολλά πρόσφατα βόρην δουλειά τα 68 ο) των ανδρών, τα 28 ο) των γυναικών και τα 4 ο) των παιδιών του καταπληκτικού αρι-

σταίου στο Χόλλυγουντ για να υποφέρουν να «γυρίσουν» μ' ελαχίστα έξοδα τα φιλμ τους που χρειάζονται πολυάριθμο προσωπικό. Αυτή, δυστυχώς, είναι η αληθεια. Πρέπει να ξέρετε ότι σε κάθε «στούντιο» «γυρίζονται» ένα σωρό έργα: δράματα, κωμωδίες, περιπέτειες στις ζουζουλές και θεματικές επιθεωρήσεις. Η τελευταία όμως, εκτός από τους μεγάλους καλλιτέχνες, τους «αστέρες» χρειάζονται κι ένα πλήθος όμορφων γυναικών. Καταφεύγουν λοιπόν στο γραφείο μου για να ζητήσουν να τους προμηθεύσω κομπάρσους. Διαλέγω, φυσικά, τους καλύτερους, τους πληρώνουν με ελάχιστα δολάρια και έπειτα τους εγκαταλείπουν μ' εγκαταλειπτική αδιαφορία στους δρόμους.

Στην Κεντρική Υπηρεσία των ήθοσιων και των κομπάρσων, γράφονται όλες ή γυναίκες που έρχονται στο Χόλλυγουντ με την βεβαιότητα ότι θα γίνουν διάσημες «εβεντέτες». Μέχρι σήμερα έχουν γραφτεί στα βιβλία μου ογδόντα χιλιάδες υποψήφιοι «αστέρες». Από αυτούς ή πενήντα χιλιάδες είναι γυναίκες, ή εκατοντάδες χιλιάδες είναι άνδρες και υπάρχουν ακόμη και πέντε χιλιάδες παιδιά! Όλοι αυτοί φυσικά δεν μπορούν να βρουν εργασία. Από μια τελευταία στατιστική που έχω κάνει, φαίνεται ότι μόνο οκτακόσιες γυναίκες, διακόσιοι άνδρες και πενήντα παιδιά το χρόνο απασχολούνται στα «στούντιο» για δυό ή τρεις μέρες. Κοιμάται φοβά ο αριθμός τους αυξάνει, όταν πρόκειται να γυριστούν κάποια ιστορικά φιλμ. Μ' αυτά «γυρίζονται» τόσο σπάνια! Ο κινηματογράφος σήμερα αρχίζει να «απορροφά» τις απαιτήσεις της εκπαίδευσής του. Παρασιάζει έργα με λίγα πρόσφατα, μ' όμορφα ταπεινά και με πολλά μοντέρνα τραγούδια. Είναι περιωπασμένο μουσική - χάλ από θέατρο. Πολλοί σκηνοθέτες μάλιστα ποικεφαλίζουν αυτόν τον καιρό για να δημιουργήσουν πρωτοποριακά έργα ή φιλμ, ισά όποια πραγματοποιούνται τα πιο τολμήματα των διαφόρων σφόν. Έτσι οι κομπάρσοι είναι μοιραίοι σιγά-σιγά, να εξαφανιστούν και θα φθάσει η πόλη που εκατό άνθρωποι θέλουν να γυρίσουν για το γυρίσματος των φιλμ ενός χρόνου! Καταλαβαίνετε λοιπόν την τραγική δυστυχία αυτών των ανθρώπων και πρό πάντων των γυναικών. Τους περιμένουν δηλαδή ακόμη και χειρότερες μέρες. Όσο τώρα για τους μισθούς τους είναι αληθινή κόμη. Τα 20 ο) των γυναικών παίρνουν πέντε δολάρια την εβδομάδα! Τα 40 ο) παίρνουν έφτα δολάρια και τα άλλα 40 ο) των γυναικών παίρνουν δέκα δολάρια. Η τελευταία είναι πιο δυστυχισμένες από όλες γιατί είναι υπαρκωμένες να έχουν δική τους σπινοταρμάτα, ή όποια κοστίζει ό-κτω ως έννη χιλιάδες δολάρια!

Τον περασμένο χρόνο, έπειθα 35 γυναικών «γυρίσσαν» μερικά φιλμ με πολλά πρόσφατα βόρην δουλειά τα 68 ο) των ανδρών, τα 28 ο) των γυναικών και τα 4 ο) των παιδιών του καταπληκτικού αρι-

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ "ΧΡΥΣΟΘΗΡΑ,"

ΙΑ χειμωνιάτικη νύχτα, ένας άγνωστος μπήκε στο πανδοχείο του «Χρυσοθή-ρα», στο χιονισμένο Ρίβερστον. Η αίσθηση ήταν άδεια κίνητη την ώρα, μα μια μεγάλη φωτιά έκαψε στο τζάκι. Ο ξένος κάθισε σε μια καρέκλα, άπλωσε τα πόδια του κοντά στη φωτιά και φώναξε με την τραχεία και άγρια φωνή του.

— Γούστου με καρπό νερό!...

Ο πανδοχείς παρουσιάστηκε μπροστά του, τον κίτταξε χαϊνέπτα και χλωμάσε. Ο άγνωστος χαμογέλασε.

— Διάβολο! Έκανε. Άν περμένες να με δής έτσι ξαφνικά, καπετάνιο Μάσσον!...

— Με λέσνε Νάγκελ... τοι πάντωση ο πανδοχείς με υπόκοψη φωνή. Τι θέλετε από μένα; — Ω, σάς λέσνε Νάγκελ; Έκανε ειρωνικά ο ξένος. Ροζιέρο. Ίθ έκανα φαίνεται λάθος, γιατί νόμισα πως είσαστε ένας παλιός συντροφός μου, ο καπετάνιος Μάσσον. Μα βέβαια, θα γελάστηκα, γιατί θύνα πολλά χρόνια τώρα που έχω κρεμάσει αυτόν τον καπετάνιο. Ξέρετε; Είχε πνίξει ένα γουιστάρ, εκεί άπάντα στην Άλάσκα...

— Δεν μ' ενδιαφέρουν αυτές ή ιστορίες σας... Έκανε παραγγιμένος ο Νάγκελ. Σας ξαναλέω λοιπόν: τί θέλετε;

— Αφού διάξεστε τόσο, φίλε μου, θα σάς πω άμμεσα τί θέλω. Τοι άπάντωση ο ξένος. Λοιπόν, μού χρειάζονται καινούργια ρούχα, ένα έστω δωμάτιο, πρώτης τάξεως φαγητό και καμιά έκατοστή δολάρια για σήμερα!... Αφού πά-λι θέλουμε...

— Θα έλπετε καλά να πάτε αλλού... τοι έλπε τότε ο πανδοχείς. Έδωδέν θα βρήτε τίποτε άπ' όλα αυτά που ζητείτε.

— Ωλ ράι! Έκανε ο ξένος κιντώντας πονηρά πίσω από τα γυαλιά του τον Νάγκελ. Άν θυμάμαι καλά, έχουν έμπερνούει πεντακόσια δολάρια το κεφάλι του φίλου μου Μάσσον. Πάω να δώ λοιπόν άν τον πρόδωσε κανείς μέχρι σήμερα...

Ο πανδοχείς άρχισε να τρέμει. Δίχως να πη τίποτα, πήγε κι έφερε μια μποτίλια ούισκυ με δυο ποτήρια και κάθισε δίπλα στον άγνωστο. Έκείνος γέμισε το ποτήρι του και το σήκωσε ψηλά:

— Πήνω στην ύγεια του καπετάνιο Μάσσον! έλπε γελώντας.

Ο Νάγκελ σιωπούσε.

μυρ που αναφέρουν. Μ' αυτό είναι μια έξαιρετική έννοια της τύχης, ή όποια τους χαμογέλει μια στιγμή για να τους εγκαταλείψει κατόπιν στην πιο μαύρη δυστυχία. Οι κομπάρσοι του Χόλλυγουντ είναι οι φτωχοί διαβόλοι των «στούντιο» που ζουν και πεθαίνουν στο περιθώριο της ζωής των διασήμων «αστέρων». Είναι τα θύματα της βδομής τέχνης.

Ο Κ. ΓΙΟΥΜΑΝ

— Από ποιά φυλακή ξεχρεσι, Νικ Γκόννερ; τον ρώτησε.

— Μήπως θυμάμαι; τοι άπάντωση. Έγραφα για να σε βρώ σε τσώες φυλακές!... Λοιπόν, άς αφήσουμε τα άστεία: Μάσσον, θέλω λεφτά!...

Ο πανδοχείς έδωσε από την τσέπη του καμιά πενήντα δολάρια και τοι τα έδωσε. Έκείνος τα πήρε και καπνίζοντας με μίσος στα μάτια τον Νάγκελ, τοι έλε:

— Αυτό είναι μια καλή άρχη... Μά, θεωρώ περιττό να σου δηλώσω ότι από σήμερα έχουμε μαζί το πανδοχείο. Άκουσες; Μαζί! Θα μένω έδω πέρα για να παίρνω κάθε βράδυ τις μισές εισπράξεις...

Ο Νάγκελ τινάχτηκε άρπης, υφρύνοντας τις γροθίες του.

Νικ Γκόννερ! τοι φώναξε. Είχε δέκα χρόνια τώρα που έλα-ζα ζωή και είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Μα θα με κάνεις να με πιάσει πάλι ο διάβολος!...

Είχε δέκα χρόνια τώρα που έλα-ζα ζωή και είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Μα θα με κάνεις να με πιάσει πάλι ο διάβολος!...

Είχε δέκα χρόνια τώρα που έλα-ζα ζωή και είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Μα θα με κάνεις να με πιάσει πάλι ο διάβολος!...

Είχε δέκα χρόνια τώρα που έλα-ζα ζωή και είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Μα θα με κάνεις να με πιάσει πάλι ο διάβολος!...

Είχε δέκα χρόνια τώρα που έλα-ζα ζωή και είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Μα θα με κάνεις να με πιάσει πάλι ο διάβολος!...

Είχε δέκα χρόνια τώρα που έλα-ζα ζωή και είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Μα θα με κάνεις να με πιάσει πάλι ο διάβολος!...

Είχε δέκα χρόνια τώρα που έλα-ζα ζωή και είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Μα θα με κάνεις να με πιάσει πάλι ο διάβολος!...

Είχε δέκα χρόνια τώρα που έλα-ζα ζωή και είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Μα θα με κάνεις να με πιάσει πάλι ο διάβολος!...

Είχε δέκα χρόνια τώρα που έλα-ζα ζωή και είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Μα θα με κάνεις να με πιάσει πάλι ο διάβολος!...

Είχε δέκα χρόνια τώρα που έλα-ζα ζωή και είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Μα θα με κάνεις να με πιάσει πάλι ο διάβολος!...

Είχε δέκα χρόνια τώρα που έλα-ζα ζωή και είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Μα θα με κάνεις να με πιάσει πάλι ο διάβολος!...

Είχε δέκα χρόνια τώρα που έλα-ζα ζωή και είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Μα θα με κάνεις να με πιάσει πάλι ο διάβολος!...

Είχε δέκα χρόνια τώρα που έλα-ζα ζωή και είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Μα θα με κάνεις να με πιάσει πάλι ο διάβολος!...

Είχε δέκα χρόνια τώρα που έλα-ζα ζωή και είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Μα θα με κάνεις να με πιάσει πάλι ο διάβολος!...

Είχε δέκα χρόνια τώρα που έλα-ζα ζωή και είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Μα θα με κάνεις να με πιάσει πάλι ο διάβολος!...

Είχε δέκα χρόνια τώρα που έλα-ζα ζωή και είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Μα θα με κάνεις να με πιάσει πάλι ο διάβολος!...

Είχε δέκα χρόνια τώρα που έλα-ζα ζωή και είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Μα θα με κάνεις να με πιάσει πάλι ο διάβολος!...

Είχε δέκα χρόνια τώρα που έλα-ζα ζωή και είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Μα θα με κάνεις να με πιάσει πάλι ο διάβολος!...

Είχε δέκα χρόνια τώρα που έλα-ζα ζωή και είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Μα θα με κάνεις να με πιάσει πάλι ο διάβολος!...

Είχε δέκα χρόνια τώρα που έλα-ζα ζωή και είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Μα θα με κάνεις να με πιάσει πάλι ο διάβολος!...

Είχε δέκα χρόνια τώρα που έλα-ζα ζωή και είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Μα θα με κάνεις να με πιάσει πάλι ο διάβολος!...

Μα μια άσπρασια κίνησι, της έλασε μέσα στο στόμα ένα μαντήλι

— Ξύπνα, παληάνθρωπε! τοι έλπε και τον έσπρωξε απότομα.

— Γά το Θεό!... Η κόρη μου... Έκανε κείνος σαιπασμένος.

— Κοιμάται βαθύτα... τοι άπάντωση ο Γκόννερ. Τη χλωροφόμισα. Όσο για τους ύπνους, ατύπος τοις μέθους με ούισκα. Έλα, δεν μάς άκούει κανείς! Μίλα! Που έχεις τα λεφτά σου;

— Αυτήσου με... στέναξε ο Νάγκελ. Αυτήσου το κορίτσι μου!...

— Που είναι τα λεφτά σου; ού-λαξ άγρια αυτή τη φορά ο Γκόννερ.

Ο Νάγκελ μισάνοιξε τα μάτια του και καπνίζοντας παράξενα τσιγάρα. Έπειτα έκανε νόημα τοι παλιού φίλου του να σάψη τ' ατί του κοντά στο στόμα του.

Κι έξαφνα, δίχως εκείνος να το περιμένη, τον άρπασε από τον λαιμό, σάν τανάλια, με τα άσά-λινα χέρια του, τα πιο γερά τοι Ρέβεστον.

— Καταραμένη σάη! τοι σφύριξε. Τσώες μέρες τώρα περιμένα αυτήν την εικαιρία. Ο καπετάνιος Μάσσον σε κρατάει έα πάλους στα χέρια του.

Το πρόσωπο του Νικ Γκόννερ είχε μελανώσει και τα μάτια του είχαν πεταχθεί έξω από τις κόγχες τους.

— Μα δεν ήξερες λοιπόν ότι εί-μαι από καταγωγή από σένα; και το ξαναλέω ο πανδοχείς. Από τη στιγμή που έθναλες το πιστόλι σου και με ποδέστωες, πήρα την άπόφασι να σε σκοτώσω. Όσες ζωές κι' άν είχες, Νικ Γκόννερ, δεν θα γλύτωνες!... Ναί, φίλε μου, ήμουν άρρωστος τις πρώτες μέρες, μα ή κόρη μου, ή Μάργκαρετ, με τη σπογή της και τις περιουτήξεις μέσα στο στόμα ένα μαντήλι ποτιμένο με χλωροφόρμιο. Έπειτα, όταν βεβαώθηκε ότι είχε ναρκωθεί και δι κοιμόντουσαν βαθύτα όλα οι ύπνους του ξενοδοχείου, μπή-κε στην κρεββατοκάμαρα του Νάγκελ.

— Ένα δολάριο μίνα ώστόσο πε-ρίμενε μήπως γίνει καλά ο καπετάνιος Μάσσον. Μα όταν έλα-σε πάλι και την τελευταία έλιπί- του, τρώπωσε μια νύχτα κρυφά στην κάμαρη της Μάργκαρετ, που γιατί εκείνος ο ξένος με τα γυα-λιά και τα μαύρα γένια δεν της είχε κάνει καλή εντύπωση.

— Επιμένεις λοιπόν να μέλνεις έδω πέρα; ρώτησε τότε ο Νάγκελ τον ύπνιο φίλο του.

— Είπε τόσο όμορφα! Έκανε κείνος.

Και βγάζοντας από την τσέπη του ένα πιστόλι, το άκούμπησε πά-

— Ένα δολάριο μίνα ώστόσο πε-ρίμενε μήπως γίνει καλά ο καπετάνιος Μάσσον. Μα όταν έλα-σε πάλι και την τελευταία έλιπί- του, τρώπωσε μια νύχτα κρυφά στην κάμαρη της Μάργκαρετ, που γιατί εκείνος ο ξένος με τα γυ-λιά και τα μαύρα γένια δεν της είχε κάνει καλή εντύπωση.

— Επιμένεις λοιπόν να μέλνεις έδω πέρα; ρώτησε τότε ο Νάγκελ τον ύπνιο φίλο του.

— Είπε τόσο όμορφα! Έκανε κείνος.

Και βγάζοντας από την τσέπη του ένα πιστόλι, το άκούμπησε πά-

— Ένα δολάριο μίνα ώστόσο πε-ρίμενε μήπως γίνει καλά ο καπετάνιος Μάσσον. Μα όταν έλα-σε πάλι και την τελευταία έλιπί- του, τρώπωσε μια νύχτα κρυφά στην κάμαρη της Μάργκαρετ, που γιατί εκείνος ο ξένος με τα γυ-λιά και τα μαύρα γένια δεν της είχε κάνει καλή εντύπωση.

— Επιμένεις λοιπόν να μέλνεις έδω πέρα; ρώτησε τότε ο Νάγκελ τον ύπνιο φίλο του.

— Είπε τόσο όμορφα! Έκανε κείνος.

Και βγάζοντας από την τσέπη του ένα πιστόλι, το άκούμπησε πά-

— Ένα δολάριο μίνα ώστόσο πε-ρίμενε μήπως γίνει καλά ο καπετάνιος Μάσσον. Μα όταν έλα-σε πάλι και την τελευταία έλιπί- του, τρώπωσε μια νύχτα κρυφά στην κάμαρη της Μάργκαρετ, που γιατί εκείνος ο ξένος με τα γυ-λιά και τα μαύρα γένια δεν της είχε κάνει καλή εντύπωση.

— Επιμένεις λοιπόν να μέλνεις έδω πέρα; ρώτησε τότε ο Νάγκελ τον ύπνιο φίλο του.

— Είπε τόσο όμορφα! Έκανε κείνος.

Και βγάζοντας από την τσέπη του ένα πιστόλι, το άκούμπησε πά-

— Ένα δολάριο μίνα ώστόσο πε-ρίμενε μήπως γίνει καλά ο καπετάνιος Μάσσον. Μα όταν έλα-σε πάλι και την τελευταία έλιπί- του, τρώπωσε μια νύχτα κρυφά στην κάμαρη της Μάργκαρετ, που γιατί εκείνος ο ξένος με τα γυ-λιά και τα μαύρα γένια δεν της είχε κάνει καλή εντύπωση.

ΟΥΓΙΑΛΙΑΜ ΤΖΑΚΟΜΠΕ

ψυχή παρθενική. Αυτά ακριβώς τα χαρακτηριστικά της, και η αθάνατη ωμορφιά της, τον έσπρωξαν και τον έδωσαν στον γλυτωμένο κατήφορο του ενόχου... Αλλά κρυφά, εύτυχώς — ξωτός... Μπορούσε λοιπόν, μια τέτοια έκλεκτη ύπαρξη, να ξεχάσει τόσο πολύ τα καθήκοντά της ;...

— Δουλό, κύριέ μου, συμπάθετέ με ! Είπε ξαφνικά η κυρά - Πιπελέ, ξυπνώντας τον Ροδόλφο από τις σκέψεις του. Καταπλάστη με τις δουλειές μου και σάς μιλώ αβρως - μάρως τόσο ώρα, ή όποιες δεν σάς ενδιαφέρουν βέβαια καθόλου !...

— Στο δεύτερο πάτωμα πόνος κάθεται ; ρώτησε ο Ροδόλφος, για να φανεί ότι λέει κάτι.

— Ού, κάθεται η θεά - Μπορέ, μια ξεκούστη χαρτοφύλακτα, που δαγκώνει κιάλια με έντονο σέβας έχουν ανάγκη... Χμ !... Καλή δουλειά είν' αυτή !... Έχει όμως και κάτι άλλες διαβολοδουλειές, από τις οποίες δεν μπορώ να καταλάβω τίποτα !... Νά, κλεινεται ώρα μοναχιά της, μέσα σ' ένα παλαιοδοματίσιο... Και εκεί μέσα, δέχεται μονάχα τον αφεντικό μου κύριο Κοκκινοχέρη και μια γρηγόρη του διαβόλου - που λέγεται Κοικουβάγια !...

— Ο Ροδόλφος πνάνητρε έβλεπάζ τον και δεν υπόσχεσε να συγκαταστή μια κραυγή κατατλήξεως. Παρεξηγώντας όμως την έκκλησή του ή κυρά Πιπελέ, τον ρώτησε :

— Παράξενο σάς φαίνεται το όνομα Κοικουβάγια ;...

— Ναι, είνε άλλοτο πραγματικό το όνομά της ! βεβαίως ο Ροδόλφος, προσπαθώντας να ξαναβρεί την ψυχραιμία του. Και έσχετα συχνά έδω, αυτή ή... ή Κοικουβάγια !...

— Πρίν, έρχόταν ταχτικά... Ύστερα, έκανε ένταμιον μήνα να φανί... Και τέλος, φάνηκε προχθές πάλι, κοιτασσώντας λιγάκι !...

— Τι έρχεται και κάνει ;

— Πού τις έφερε, μάτια μου !... Αυτά, εκεί μέσα που κλειδώνονται οι πρεσβύτες, ο κύριος Κοκκινοχέρης δηλαδή, ή Κοικουβάγια και ή θεά - Μπορέ, δεν αφήνουν κανέναν άλλον να μπή !...

— Προέβα μονάχα, ότι δες φρούς έφανετα ή υνοφθαλμία Κοικουβάγια, κρατάει ένα δειπάτι στο χέρι της... Τό ίδιο και ο κύριος Κοκκινονέρος. Όταν φεύγουν όμως, ύστερα, δεν κοιτάζουν τίποτα !...

— Δεν τί άσά γε να έχουν μέσα, απλά τα δειπάτια ; ρώτησε με αδιάφορο ύφος ο Ροδόλφος.

— Μήπως έβρα κι' έχω, καλό μου παλικάρι ; είπε ή κυρά - Πιπελέ, άπορησμένης τάνες διουνης της. Υποκρίνομαι μονάχα, ότι αϊτό κάτι το διαβολικό θά σκαρώουν !...

— Και καθώς κλείνονται εκεί... Πάλλε ποτέ μωό έχει έρθη μιά μισοδιά από θεάσει, από κάποιον να από λυσιμύνη μόλις !... Κι' άκούω τότε και ένν δοητό, σαν από σπασμό 'Απαιώνων... ΟΚ, έξάπαντος με τη 'Αδελφονική θά κατανύσσονται, όπως τό είπε και ο κύριος Βραδωμάντ. Ένας καλός ένομιμαστής μου σάν τρίτο πάτωμα... Έβλεπε άδοντογιάτρως, έφαγε, 'Ιταλός, άλλά μιλώ να Ραλλιά σαν κι' έμένα... Καλός και σοφός άν

θρωπος, που βγάει τα μωά δόντια χάρισμα, και μονάχα τό άλλα μωά με πληρωμή... Ξέρει και από δονάνια... Κάνει μονάχως του πολλά φάρμακα, για κάθε είδους άρρώστια... Έχει και μαθητή του, σ' αυτή την τέχνη του, και έναν πιστόκο που τον λέν Στραβοδόη... Είνε γυιός, έχετε πού άφεντικού μας του κ. Κοκκινοχέρη... Ο γιαιτρός λέει, ότι θά πηγαίνή τώρα και στά πανηγύρια, να πουλήη φάρμακα και μιλίστρια, και να βγάη τα δόντια του κοσμήσει... Και για να μαζεύεται, λέει, ό κοσμήσις, θά πάη μαζί του και τον Στραβοδόη, να τον ντύση σάν πειροτό και να χιπάη και τό τύμπανο... — Πολύ ταπεινή δουλειά είνε αυτή, για τον γυιό του άφεντικού σας ! δέχοιτε χαμογελαστός, αλλά και σκεπτικός μουσικά, ο Ροδόλφος.

— Του πατέρα του θέλημα είνε ! ξανάτε ή κυρά - Πιπελέ. Θέλει, λέει, να τό τυραννήση στη ζωή, πρώτα για να μάθη πώς βγαίνει τό ψωμί, και ύστερα για να δάλλ μυαλό και να φρονιμήσει... Θά καταντήση — λέει ο κ. Κοκκινοχέρης — στη λαμπριό, τό παιδί μου !... Κι' έχει δίκιο, έχετε, γιατί είνε πολύ διεφθαρμένο πλάσμα αυτός ο Στραβοδόης... Κού έχα σκαρώσει ένα σορό κλειφθοδουλειές, ιστόν καλώτατο αυτόν κύριο Βραδωμάντ !...

— Τι άνθρωπος είν' αυτός ο Βραδωμάντ ; ρώτησε ο Ροδόλφος με κάποια έπιμονή.

— Καλώτατος, μάτια μου, σάς είπα ! άποκρίθηκε ή κυρά - Πιπελέ. Έμεις τον έχουμε για καλώτατο !... Πληρώνει τό νομά του τακτικά, γιάτρεψε και έχω δεν έρω πόσα πριγκηπόπουλα σ' έδη την ύδωρή, γιάτρεψε διαφάν και έναν ρευματισμό του 'Αλφρέδου μου, καί... καί... Μονάχα, που ή κακός γλώσσες λένε, ότι... — Έ !... Τι λένε αυτές ή κακός γλώσσες ! ρώτησε, διακόπτον-

τας, ο Ροδόλφος. Και με ξεχωριστή συγκίνηση, έντωσε τό αϊτί του ν' άκούση. Είχε θυμηθεί την επιστολή εκείνη, τη γραμμένη σέ πρόστιχο χαμύτη και με την κηλίδα του μυστηριώδους δακρύου στην άκρη του φακέλου !... Ένα άόριστο προαιόημα έλεγε στο Ροδόλφο ότι αυτός ο Βραδωμάντ ήταν σκοτεινός, κατάρχονος άνθρωπος, και ότι ή έπιτολή εκείνη — που άπευθύνόταν σ' αυτόν — έκρυβε μέσα της τρομερό δράμα... — Νά, τί να λένε, παλικάρι μου, ή κακός γλώσσες ; ξανάτε ή κυρά - Πιπελέ, άπαντώντας στην έρώτηση του Ροδόλφου. Λένε φευκές βέβαια, όπως λένε πάντα τους ό μοχθηροί !... Εγώ ντρέπομαι να σάς πω τί λένε, αλλά ο 'Αλφρέδος μου είπε, ότι αν είνε αληθινές αυτές ή σκαρωμένες, ο κύριος Βραδωμάντ πρέπει να μπη στο κάτεργο !...

— Η προέγεια του Ροδόλφου είχε άνάγει στο έπαρο. Έπαινε και πάλι, να μάθη τί έλεγαν ή κακός γλώσσες για τον Βραδωμάντ. Η κυρά - Πιπελέ δίσταζε, χαμηλώνοντας τα μάτια της, και τέλος παίρνοντας άπόφασι, ψιθύρισε :

— Νά, λένε πως ο άνθρωπος αυτός... Σταμάτησε, πλησίασε στο αϊτί του Ροδόλφου, και τού ψιθύρισε κάτι. Έκείνος έκανε έναν μορφασμό άηδίας και άποτροπισμού, και έφράνισε :

— Τι έλέτε, κυρία μου ;... Αυτό είνε φοιχτό !

— Κα βέβαια είνε φοιχτό, αν είνε αληθινά ! έξακολούθησε ή κυρά - Πιπελέ. Αλλά έχω τά νομίζω για σκαρωμένες, καθώς και ο άντρας μου !... 'Α, νάτος που έρχεται !... Ο 'Αλφρέδος μου !... Ρωτήστε τον, και θά σάς πη κι' αϊτό τά ίδια !

— Τη στιγμή εκείνη, μπήκε μέσα στο θωρακείο του ο κύριος 'Αλφρέδος Πιπελέ, με σοβαρότητα δέκα ήγουμενων. Θά ήταν τολμάχι-

στον έξντα χρόνων. Είχε μίτη πελορία, πρόσωπο κατακόκκινο, κορμί ψηλό κι' όλοστρόγγυλο από τό πάχος, και ύφος άρχοντανθρώπου. Μιά αποδιά δερμίνη, που του έφρυζε τό στήθος και την κοιλιά, έδειχνε ότι ήταν και ύποδυμα, τοποστό των ήταν θωρακικών καθήκοντων του.

Στόν χωρισμό της σύζυγου του και του Ροδόλφου, άποκρίθηκε με εύγενεία, αλλά τό άνδραφο χαμόγελο του ήταν μελαγχολικό : Κάποια κρυφή θλίψη, φανόταν ότι συννέφιαζε την ψυχή του !

— 'Αλφρέδο μου, ή εύγενεία του άπ' έδώ παρουσιάζεται για νοική μας !... Είπε ή κυρά - Πιπελέ στόν σύζυγό της. Θέλει, λέει τό δωμάτιο με τό καμινάκι, που έχουμε άδεια άπάνω στο τρίτο πάτωμα !... Μά πές πρώτα ένα ποτήρι ρακί, που μάς κρανάει ή εύγενεία του !

— Η άσυνήθιστη αυτή φιλοφροσύνη, προέβηκε εύχάριστη έντύπωση στόν κύριο Πιπελέ. Χαμογέλασε πού άνοιχτοκαρδα στο Ροδόλφο, ρούφηξε τό ποτήρι του ρακίου, και είπε με φωνή έπισημη :

— Θά πασιόσουμε να εύχαριστήσουμε τον κύριο άπ' έδώ, σάν θωρακοί που είμαστε !... Κι' αυτός έπίσης δάχη τό νομά του να μάς εύχαριστή, σάν νοικής μας που θά είνε !... Τι λέει ή παροιμία ;... Λέει, πως 'Αν δεν μαιάσουμε δεν σημεθεριάζουμε !...

— Κα βέβαια !... Και βέβαια !... Είπε χαμογελαστό ή κυρά - Πιπελέ.

— Έκτός, αν ή εύγενεία του άπ' έδώ, είνε ζωγράφος ! πρόσθεσε ξαφνικά, και με κάποιο μυστηριώδη τρόπο ο κύριος Πιπελέ.

— Εγώ ;... Όχι !... διαβεβαίωσε ο Ροδόλφος. Είμαι γραμματικός σέ κάποιο μαγαζί !

— Ο κύριος Πιπελέ άνακουφίστηκε όλοαίωνα και είπε :

— Τότε, κύριέ μου είμαι πρόθυμος να σάς παρώχω πάντα, τις απαιτήσεις μου έκδουλεύσεις... Τα συγκαταστήσιμά μου κιάλια, που δεν άνήκετε στο είδος αυτό των έπιτωμάτων της φώσεως, όπως είνε οι καλλιτέχνες, οι ζωγράφοι και τό λοιπά και τό λοιπά !... Δεν έχετε τί τραβήσι, κάθε φορά που βάζουμε για ένοικιαστές αυτά τά ό-λέθρια διτά !... Νά, με βλέπετε που είμαι λιγάκι νευρασθενικός ;... Με κατάνησε τέτοιοι ένας άνθρωπος ζωγράφος, που λεγόταν Καμινάκι !... 'Ω, κύριέ μου !... Τέτοιοι ζεύξθη, κοκαλιρωτά και καπετάν - Φασαρία νοικήρη, δεν τόν ξαναπέτυχα ποτέ μου !... 'Α-φοψ, φανταστήτε ότι του πληρώσα και ένα μινιάτιο — χαρίζοντάς του βέβαια, τα άλλα δυό που μου χρωστούσε ! — για να τόν ξεφορτωθώ από δω μέσα !

— Ο Ροδόλφος δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει με την άδύναμι του φτωχού θωρακού. Αλλά βλέποντάς τον έτοιμο να συνεχίση την κατακραυγή του, ένάντιον τών συμπάθων καλλιτεχνών, τόν δέχοιτε με μία έπίκαιρη έρώτηση :

— Μήπως ήταν ο τελευταίος νοικής του δωματίου, τό όποιο σκοπεύω να πιάσω.

— Καλέ, όχι ! ξεφώνισε ο κύριος Πιπελέ. Ο στενός νοικής

του δωματίου σας, ήταν ένα χρυσό παιδί που δεν είχε τώρη στόν κόσμο !... Λεγόταν Φρανσουά - Ζερμαίν !...

— Και πώς τόν χάσατε από νοική σας ένό ήταν τόσο καλός νέος ; ξαναρώτησε ο Ροδόλφος, βρισκοντας ότι τό σάιδεγο στη βράσι του κολλάει.

— Ξέρω κι' εγώ, κύριε ;... Νά, ένα πρού, είπε στη γυναίκα μου : 'Εγώ κυρά - Πιπελέ, θά άδειάσω τώρα τό δωμάτιο... Γράμματα δεν περιμένω !... 'Αν όμως τύχει και φέρουν κανένα, τό δίνετε στην δεσποινίδα Γελασίνα !... Και από τότε που έφυγε, κύριέ μου, κανένας δεν έφερε που πήγε και κάθισε !... Δηλαδή, ίσως να έφερη βέβαια ή Γελασίνα... Δεν έρχεται πιά έδώ, ο κύριος Φρανσουά - Ζερμαίν, αλλά μπορεί να την βλέπει τις Κυριακές έξω, άλλου, σέ κανέναν περιέπατο !... Πούς έφρει ;

— Κι' αυτή ή δεσποινίδα Γελασίνα, πιά είνε πάλι ; ρώτησε ο Ροδόλφος, με ζωηρό αλλά κρυφό ενδιαφέρον.

— 'Α, είνε ένα χρυσό κορίτσι κι' αυτή !... Είνε μοδιστοπούλα... Κάθεται στο πλανό με τό δικό σας καμαράκι... Σωστό διαμαντάκι, φρόνιμη, σεμνή, δουλεύει όλη την ημέρα και βγάει έξντα φράγκα τόν μήνα !... Ο Θεός και ή ψυχή της βέβαια έφρου με τί κόπο τά θγάει ή καμινάκη... Είνε περόσχη κι' άδία, σάν περικοτάκι σπαμένο από τό Θεό !... Και πιστοκιά, και νοικοκυρούλα, σέ άφάνταστο όσημεία... Έχει δυό κανονία στο κλουβί της και κι' αυτά περνάει την ώρα της, όταν δεν δουλεύει !... Και συρτώνει την κήφια της κάθε βράδυ, και είνε φρόνιμη στο έπακο πο' όλο που την καλοδέχονται όλοι οι νοικήρδες μου !...

— 'Ω, θά έισθε κι' έσεις καλός γείτονας με τη Γελασίνα, κύριέ μου... Νερό θά φελήσετε, λίγη φωτιά θά σάς χρειαστή, ένα σάφιο για να άνάψετε τη λάμπα — που λέει ο λόγος — κι' αυτά άναμταξή στους καλούς γείτονες, γίνονται με εύχαριστοί !...

— Όποτε ήταν καλοί γείτονες, ο Φρανσουά - Ζερμαίν με τη Γελασίνα ;

— Και βέβαια, κύριέ μου !... Ήσαν και οι δυό, σάν να είχε γεννηθεί ο ένας για τον άλλον !... 'Ε, ήσαν νέοι, βλέπετε, τά δυστυχισμένα τά παιδιά... Ήταν μιά χαρά να τούς βλέπη κανέναν, όταν κατέβαιναν μαζί τη σκάλα κάθε Κυριακή, για να θυγούν περιπατοί !...

Μιά τέτοια άγια ημέρα άδειάζαν μονάχα, τά καμινά... Φτωχικά τά φρομάτια τους, αλλά πατρικά και λαμπροπούσαν... Τη νόμψες για πριγκηπόπουλα τη Γελασίνα, άια την έβλεπες και εκείνος φανόταν για άρχοντάπουλο !... Και πολύ συμπνετικοί, και οι δυό τους... 'Αν έβγαζαν τό ψωμί τους με χίλιους κίπους και άργέντιες, σφόδρα πάντα βοηθούσαν τούς άλλους φτωχούς νοικήρδες μου !... Νά, έ-κείνοι οι δύστυχοι που κάθονται άπάνω στη σοφίτα στο τελευταίο πάτωμα, πότες προχθές δεν ξενοχί-σαν και τάσαν τά παιδιά τους ο Φρανσουά - Ζερμαίν και ή Γελασίνα !...

— Κάθεται λοιπόν έδώ, καμινά

πολύ φτωχή οικογένεια ; δέχοιτε με ένδιαφέρον ο Ροδόλφος.

— Φτωχή λέει ;... Πάμφοτωχη !... Νά, σέ τρεις - τέσσερες μέρες θά άναγκασθώ να τούς πετάξω στο δρόμο, ο άφεντικός μου κύριος Κοκκινοχέρης... Χρωστούει νοίκια !...

Είνε ένας φτωχός τεχνίτης, ή κατώκοιτη διαρκώς και άρρωστη γυναίκα του, τά πέντε μακά παιδιά τους, και ή γιαγιά, μιά γρηούλα άρρωστη κι' αυτή και ξεμωραμένη !... Κι' όλη αυτή ή φαμέλια, κρέμεται στο λαμό του δύστιχου αυτού φτωχοτεχνίτη που ξεθεώνας τόλομερις στη δουλειά δίχως ό-πόσο να μπορεί ούτε με ψωμί να τούς χορτάση !...

Κι' είνε πολύ προκομμένος, έέρετε... Μονάχα τρεις - τέσσερες ά-ρες τό ημερομνητο κομμάτι, κι' ό-λες τις άλλες δουλεύει σάν σελή-λι !... Και όμως δεν καταφέρνει ποτέ του ο έρμος, να τούς χορτάση από ψωμί... Άκούει κανένας τότε, τη γυναίκα του ν' άρρωσά-χάν, τά παδάκια του να σπυλιά-ζουν και την ξεμωραμένη γρηούλα να κλαίη ούλοαχτά σάν σάλλος !... Κι' όλα αυτά από την πείνα, μάτις μου !...

— Τι φράξη, Θεέ μου ! ψιθύρισε ο Ροδόλφος. Και δεν τούς δίνον

— Ο Ροδόλφος, σκεπτικός πάντα, δέχοιτε πάλι τη φιλαντία της κυρά - Πιπελέ, και τη ρώτησε :

— Ο δοντογιάτρως ;... Αυτός ο κύριος Κάισα Βραδωμάντ ;... Δεν βοήθησε αυτός ποτέ του, την άμωρη οικογένεια ;

— Τότε, ο σωτηρής ός τη στιγμή εκείνη κυρά Πιπελέ, πετάχτηκε στη μέση και είπε :

— Ού, αυτός ο Βραδωμάντ !... Τόν ύποληπτόμουν βέβαια πολύ, ίδιος από τότε που μου γιάτρεψε τούς ρευματισμούς μου !... Μά από την ημέρα που του μίλησα για την οικογένεια του Μορέλ και για τί φτώχεια τους έπαρη να τού έχω την πρώτη έπίκαιρη !... Δεν μου ά-ρρσει και πολύ ο άνθρωπος αυτός, από τότε !...

— Γιατί ;... δέχοιτε ο Ροδόλφος. Τι σου είπε, κύριε Πιπελέ ;... Τι σου έκαμε ;

— Τι μου έκανε ;... Νά, όταν τού είπα ότι δύστιχον αϊτό οι άνθρωποι, εκεί πάνω στη σοφίτα τους, που άποκρίθηκε άπανα : «Καί τί μ' αυτό ;... 'Ο,τι μπορώ να τούς κάνω, είνε να τούς βγάλω δωρεάν δσα δόντια σάπια έχουν στο στόμα τους !... 'Ετσι, θά λείψουν κι' από τό δάσανο να μασούνε !

— Ο Ροδόλφος ένοιωσε τό αήμα

— Τι είνε ;... Νά, είνε ένας ταλάνθρωπος έξνταβελώνης !... Τώρα, δεν πονεί βέβαια να πηγαί-νη και στην έκαλήσια, τις Κυριακές και στους 'Εσπερινούς... Μά είνε όμως και μιά ελίγδα, τού δια-βόλου !... Μπορεί να σέ ξεθεώση στη δουλειά, για ένα ξεροκάματο μονάχα !... Κι' όσο για φαγητό, έπειδή αϊτός τοιγκονεύεται και ψοφεί από την πείνα, θέλει νη-πιτικούς σχεδόν και δσους τόν δου-λεύουν !... Νά, αυτή ή καμινά ή Λουίζα, ή ύπνεστιά του, ή κόρη δηλαδή τού φτωχού Μορέλ, κάνει όλες τις δουλειές τού σπιτιού του, για δεκαοχτά φράγκα μονάχα τόν μήνα !... Κρατάει τό λοιπόν τά έ-ξη, για κανένα φρουτανάκι, και τό άλλα δώδεκα τά δίνει τού πα-τέρα της !... Μά έφτά ψηφές, έ-φτά στόματα είνε αυτά, μότια μου !... Πώς να χορτάσουν με τό-σο λίγα παραδάκια ;... Σκαφήτε άκκία, ότι ο δύστιχος τεχνίτης έ-μεινε άρρωστος κάπου τρεις μήνες στο κρεβάτι και όλον αϊτό τόν και-ρό τόν πέρσαν — ή φαμίλια του και εκείνος — με τά δώδεκα φράγκα της Λουίζας, με τη βοήθεια της Γελασίνας και τού Φρανσουά-Ζερ-μαίν, και με τά τοκογλυφικά δά-ματα της θειάς - Μπορέ !... Τι να σάς πω, παλικάρι μου ;... Τό-σο πονάω τη δυστυχία σπών τών ανθρώπων, όποτε χάριζαμ που θά τούς δώξω από δω, ο κύριος Κο-κκινοχέρης !... Άλλοιόμό τους βέ-βαια, αλλά τολμάζονταν δεν θά ραί-ξη κάθε μέρα ή ψυχή μου, όσο τούς βλέπω να πεινούν έτσι !

— Και πού θά πάνε οι δύστι-λωστε είνε και πολλοί στην τέχνη του, και ή άμοιή τους είνε ξε-σμένη !... Δουλεύει τόσο, που πάει να χόση την ύγεια του !... Τόν βο-ηθεί κάπως και ή μεγαλειότη

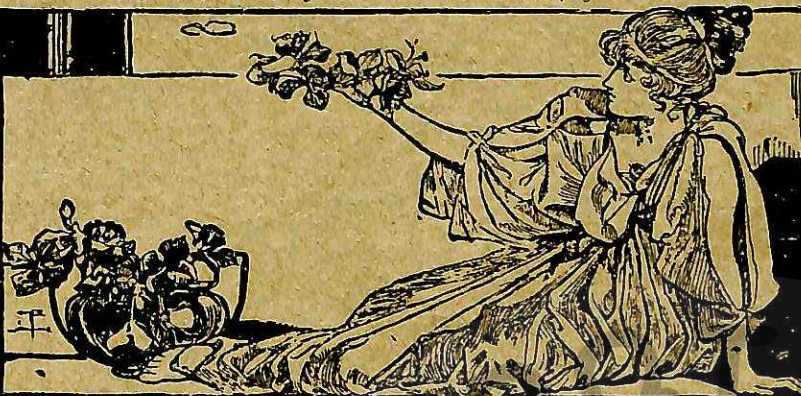
του να βράξη καθώς άκουσε την ά-πανθρωπία του έπιστημονος αϊτού, τού τόσο άπάτιου άλλωστε. Συγ-κρότησε όμως την αγανάκτησή του, κίτταξε με λιγώτερη άποστοροφή την τρεοαπόροφη κυρά - Πιπελέ — τού έκανε καλή έντύπωση ή σκε-τική φιλανθρωπία της και της εί-πε :

— 'Αμ' ή θεά - Μπορέ τί κάνει ;

— Τι να κάνει, μάτια μου, τό γκαούφαλο αϊτό ;... Αϊτή είνε καλή να γδίνη τόν κόσμο, δανειζοντάς τον με ένέχυρο τρακόσια στά έκα-τό !... Την άφήνουν άλλωστε οι γε-ροστικοί έρωτές της — ή άδιάν-τροπη ! — με τόν κύριο Κοκκινο-χέρη, να κίτταξη και τη φτώχεια τού άλλονος ;...

— Και τί τέχνη κάνει αυτός ο Μορέλ ; ξαναρώτησε ο Ροδόλ-φος.

— Νά, είνε λιθογλύφος... Σκα-λίζει ψεύτικα πετράδια, και τά δι-νει στους κοσμηματοπώλες !... Πλη-ρώνεται με τό κομμάτι, είνε καλός τεχνίτης, αλλά δυό χρόνια είνε αϊ-τό !... Τι να σου κάνουν ;... 'Αλ-λωστε είνε και πολλοί στην τέχνη του, και ή άμοιή τους είνε ξε-σμένη !... Δουλεύει τόσο, που πάει να χόση την ύγεια του !... Τόν βο-ηθεί κάπως και ή μεγαλειότη

καμινά βοήθεια ;

— Τους βοηθούμε, μάτια μου ! άποκρίθηκε ή κυρά - Πιπελέ, άνασπώνοντας τούς όμιους της. Μά φτωχό άνθρωποι είμαστε και έ-μεις !... Τι θέλετε να κάμουμε ;...

— 'Απ' τόν καρπό που τό κομμάδεμά μου πλουτίζει κάπως, από τά δώδεκα φράγκα τού γρουσουζή έ-κείνου τού εστρατηγού, όλο και κάτι δίνω στους δύστιχισμένους αϊτούς... Τούς μαγειρεύω έπίσης κάνα - δυό φορές τη βδομάδα από κανένα όσπριο και τούς ταΐζω, γο-λάλι τους νάνα !... Και ή Γελασί-να έπίσης — ός είνε καλή ή κο-πέλλα — τούς δίνει κι' αϊτή ότι μπορεί... Πολλές φορές ξεθεώνας

λαμπροπούσαν... Τη νόμψες για πριγκηπόπουλα τη Γελασίνα, άια την έβλεπες και εκείνος φανόταν για άρχοντάπουλο !... Και πολύ συμπνετικοί, και οι δυό τους... 'Αν έβγαζαν τό ψωμί τους με χί-λιους κίπους και άργέντιες, σφόδρα πάντα βοηθούσαν τούς άλλους φτω-χούς νοικήρδες μου !... Νά, έ-κείνοι οι δύστυχοι που κάθονται ά-πάνω στη σοφίτα στο τελευταίο πάτωμα, πότες προχθές δεν ξενοχί-σαν και τάσαν τά παιδιά τους ο Φρανσουά - Ζερμαίν και ή Γελα-σίνα !...

— Κάθεται λοιπόν έδώ, καμινά

πολύ φτωχή οικογένεια ; δέχοιτε με ένδιαφέρον ο Ροδόλφος.

— Φτωχή λέει ;... Πάμφοτωχη !... Νά, σέ τρεις - τέσσερες μέρες θά άναγκασθώ να τούς πετάξω στο δρόμο, ο άφεντικός μου κύριος Κοκκινοχέρης... Χρωστούει νοίκια !...

Είνε ένας φτωχός τεχνίτης, ή κατώκοιτη διαρκώς και άρρωστη γυναίκα του, τά πέντε μακά παιδιά τους, και ή γιαγιά, μιά γρηούλα άρρωστη κι' αυτή και ξεμωραμένη !... Κι' όλη αυτή ή φαμέλια, κρέμεται στο λαμό του δύστιχου αυτού φτωχοτεχνίτη που ξεθεώνας τόλομερις στη δουλειά δίχως ό-πόσο να μπορεί ούτε με ψωμί να τούς χορτάση !...

Κι' είνε πολύ προκομμένος, έέρετε... Μονάχα τρεις - τέσσερες ά-ρες τό ημερομνητο κομμάτι, κι' ό-λες τις άλλες δουλεύει σάν σελή-λι !... Και όμως δεν καταφέρνει ποτέ του ο έρμος, να τούς χορτάση από ψωμί... Άκούει κανένας τότε, τη γυναίκα του ν' άρρωσά-χάν, τά παδάκια του να σπυλιά-ζουν και την ξεμωραμένη γρηούλα να κλαίη ούλοαχτά σάν σάλλος !... Κι' όλα αυτά από την πείνα, μάτις μου !...

— Τι φράξη, Θεέ μου ! ψιθύρισε ο Ροδόλφος. Και δεν τούς δίνον

— Ο Ροδόλφος, σκεπτικός πάντα, δέχοιτε πάλι τη φιλαντία της κυρά - Πιπελέ, και τη ρώτησε :

— Ο δοντογιάτρως ;... Αυτός ο κύριος Κάισα Βραδωμάντ ;... Δεν βοήθησε αυτός ποτέ του, την άμωρη οικογένεια ;

— Τότε, ο σωτηρής ός τη στιγμή εκείνη κυρά Πιπελέ, πετάχτηκε στη μέση και είπε :

— Ού, αυτός ο Βραδωμάντ !... Τόν ύποληπτόμουν βέβαια πολύ, ίδιος από τότε που μου γιάτρεψε τούς ρευματισμούς μου !... Μά από την ημέρα που του μίλησα για την οικογένεια του Μορέλ και για τί φτώχεια τους έπαρη να τού έχω την πρώτη έπίκαιρη !... Δεν μου ά-ρρσει και πολύ ο άνθρωπος αυτός, από τότε !...

— Γιατί ;... δέχοιτε ο Ροδόλφος. Τι σου είπε, κύριε Πιπελέ ;... Τι σου έκαμε ;

— Τι μου έκανε ;... Νά, όταν τού είπα ότι δύστιχον αϊτό οι άνθρωποι, εκεί πάνω στη σοφίτα τους, που άποκρίθηκε άπανα : «Καί τί μ' αυτό ;... 'Ο,τι μπορώ να τούς κάνω, είνε να τούς βγάλω δωρεάν δσα δόντια σάπια έχουν στο στόμα τους !... 'Ετσι, θά λείψουν κι' από τό δάσανο να μασούνε !

— Ο Ροδόλφος ένοιωσε τό αήμα

— Τι είνε ;... Νά, είνε ένας ταλάνθρωπος έξνταβελώνης !... Τώρα, δεν πονεί βέβαια να πηγαί-νη και στην έκαλήσια, τις Κυριακές και στους 'Εσπερινούς... Μά είνε όμως και μιά ελίγδα, τού δια-βόλου !... Μπορεί να σέ ξεθεώση στη δουλειά, για ένα ξεροκάματο μονάχα !... Κι' όσο για φαγητό, έπειδή αϊτός τοιγκονεύεται και ψοφεί από την πείνα, θέλει νη-πιτικούς σχεδόν και δσους τόν δου-λεύουν !... Νά, αυτή ή καμινά ή Λουίζα, ή ύπνεστιά του, ή κόρη δηλαδή τού φτωχού Μορέλ, κάνει όλες τις δουλειές τού σπιτιού του, για δεκαοχτά φράγκα μονάχα τόν μήνα !... Κρατάει τό λοιπόν τά έ-ξη, για κανένα φρουτανάκι, και τό άλλα δώδεκα τά δίνει τού πα-τέρα της !... Μά έφτά ψηφές, έ-φτά στόματα είνε αυτά, μότια μου !... Πώς να χορτάσουν με τό-σο λίγα παραδάκια ;... Σκαφήτε άκκία, ότι ο δύστιχος τεχνίτης έ-μεινε άρρωστος κάπου τρεις μήνες στο κρεβάτι και όλον αϊτό τόν και-ρό τόν πέρσαν — ή φαμίλια του και εκείνος — με τά δώδεκα φράγκα της Λουίζας, με τη βοήθεια της Γελασίνας και τού Φρανσουά-Ζερ-μαίν, και με τά τοκογλυφικά δά-ματα της θειάς - Μπορέ !... Τι να σάς πω, παλικάρι μου ;... Τό-σο πονάω τη δυστυχία σπών τών ανθρώπων, όποτε χάριζαμ που θά τούς δώξω από δω, ο κύριος Κο-κκινοχέρης !... Άλλοιόμό τους βέ-βαια, αλλά τολμάζονταν δεν θά ραί-ξη κάθε μέρα ή ψυχή μου, όσο τούς βλέπω να πεινούν έτσι !

— Και πού θά πάνε οι δύστι-λωστε είνε και πολλοί στην τέχνη του, και ή άμοιή τους είνε ξε-σμένη !... Δουλεύει τόσο, που πάει να χόση την ύγεια του !... Τόν βο-ηθεί κάπως και ή μεγαλειότη

του να βράξη καθώς άκουσε την ά-πανθρωπία του έπιστημονος αϊτού, τού τόσο άπάτιου άλλωστε. Συγ-κρότησε όμως την αγανάκτησή του, κίτταξε με λιγώτερη άποστοροφή την τρεοαπόροφη κυρά - Πιπελέ — τού έκανε καλή έντύπωση ή σκε-τική φιλανθρωπία της και της εί-πε :

— 'Αμ' ή θεά - Μπορέ τί κάνει ;

— Τι να κάνει, μάτια μου, τό γκαούφαλο αϊτό ;... Αϊτή είνε καλή να γδίνη τόν κόσμο, δανειζοντάς τον με ένέχυρο τρακόσια στά έκα-τό !... Την άφήνουν άλλωστε οι γε-ροστικοί έρωτές της — ή άδιάν-τροπη ! — με τόν κύριο Κοκκινο-χέρη, να κίτταξη και τη φτώχεια τού άλλονος ;...

— Και τί τέχνη κάνει αυτός ο Μορέλ ; ξαναρώτησε ο Ροδόλ-φος.

— Νά, είνε λιθογλύφος... Σκα-λίζει ψεύτικα πετράδια, και τά δι-νει στους κοσμηματοπώλες !... Πλη-ρώνεται με τό κομμάτι, είνε καλός τεχνίτης, αλλά δυό χρόνια είνε αϊ-τό !... Τι να σου κάνουν ;... 'Αλ-λωστε είνε και πολλοί στην τέχνη του, και ή ά

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ

Α φορέματα που θα φορεθούν τις πρώτες ανοιξιάτικες μέρες είνε μονοκόμματα με ή χωρίς γαμμή και με τιάτα που ανεβαίνει λίγο ψηλά εμπρός. Η φούστα είνε στενή ως τα γόνατα κι από εκεί και κάτω φαρδύνει με μέτρο ως τους αστραγάλους. Η κομψότης αυτών των μοντέλων είνε εντελώς γυναικεία, είνε δηλαδή πολύ εργασιμότητα με πέτες, σούρες, ζούρ, νι νι άμπεϊν, ντεκόρ κλπ.

Για να κατασκευάσουμε τα φορεμάτια αυτά, χρησιμοποιούμε πλούσια υφάσματα, όπως π. χ. το μαροκανί, το κρέπ ντε σιν, τη μουσελίνα και άλλα παρόμοια. Άς μας ξεχνούν όμως ότι μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε και βουαζέ, τα οποία είνε φτηνά και θα μας παρουσιάσουν εφέτος σε ωραιότερα σχέδια.

Απ' τα χρώματα θα φορεθούν πολύ τα σκούρα, που λεπταίνουν τη γραμμή, καθώς και πολλά εμπρομέ με φόντο μαύρο ή μπλε μαφέν.

Με τα φορέματα αυτά θα φορεθούν φυσικά και ανάλογα καπέλλα, γιατί η μόδα περισσότερο παρά ασπεί ευνοεί την αρμονία και την επιδίωκει στο κάθε τι, όπως στον συνδυασμό του καπέλλου και του φορέματος, στον συνδυασμό της τσάντας και των υποδημάτων κλπ.

Όσο για τα υλικά των καπέλλων, θα χρησιμοποιηθούν μόνον: μανιλά, ιταλικές, παρισινές καυκάσιες από ζώο και ένα άλλο είδος πολύ φινό που λέγεται εφθαλά σερζέ. Γιατί αυτές θα δώσουν πολλές και διάφορες: Φούστα, άνθη, κορδέλες, φτερά, ροζέτες, φανταζι διάφορα. Όσο για τα σχέδια, υπάρχουν ποικιλία αφάνταστα. Κίτρες, τούρες, σούλες φόρμες από ταφτά, κανονικά από υφασμάτινα, ορεβέ που θυμίζουν τα αμερικανικά ναυτικά καλπάκια, άλλα που θυμίζουν αυτά που φορούν οι Ρίξοιτες, μακριά από σατέν με βελούδα, τυρολέζικα, καπλιν και πολλά λεπτά και μαλακά καστορένια.

Υπάρχουν σχήματα και φόρμες για κάθε γούστο και για κάθε φυσιογνωμία.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΣΑΣ

Από τα μυστικά της ομορφιάς για την γυναίκα είνε και ο τρόπος, με τον οποίον παρουσιάζεται. Μη νομίζετε δε ότι απαιτεί λίγη τέχνη αυτό. Η μόδα δεν εγκρίνει πια τα βαρετά αρώματα που αφήνουν ίχνη της διαβόσεως των. Τώρα το παρουσίωμα γίνεται διακριτικό, γι' αυτό και συνηθίζονται πολύ τα αρώματα των λουλουδιών.

Η γυναίκα που είνε κοκέττα και έχει γούστο διαλέγει το άρωμα που της πηγαίνει και δεν το αλλάζει ποτέ. Δεν μπορούμε σ' αυτό να συμβουλευόμαστε τίποτα. Η κάθε γυναίκα θα βρει μόνη της τι της πηγαίνει.

1ο μόνο που μπορούμε να πούμε, είνε ότι η μελαγχολία μπορεί να διαλέξουν πιο δυνατό άρωμα, αλλά η καστορένια και η ξανθός πρέπει να προτιμούν τα λεπτά αρώματα.

Όσο για τους κυρίους θα περιορίζονται σε μια καλή κολώνια λαβαντας ή μια λουσιόν αμπερ.

Δεν φτάνει όμως να διαλέξουμε το άρωμα που μας πηγαίνει, πρέπει να ξέρουμε και τον τρόπο, με τον οποίο θα παρουσιάζουμε. Πρέπει να βάσουμε μεριδιά στις γούνες μας, στα φορέματά μας, στα γάντια μας, στις εσώφρες μας, ούτως ώστε να φαίνεται ότι μυρίζουμε όλολιξη. Πρέπει δε να προσέχουμε να μην ανακατεύουμε τα άρώματα. Όχι να μυρίζει άλλοις ή ποιά μας και άλλους ή καμία ή η λουσιόν μας. Όλα πρέπει να μυρίζουν.

Μερικές κυρίες για να έχουν άρωμα δυο τους άνακατέινουν δυο τρία μαζί, αλλά αυτό θέλει μεγάλη τέχνη, άλλως δεν δίνει ικανοποιητικά αποτελέσματα. Υπάρχουν μυρωδιές που συνδυάζονται και άλλες που εξουδετερώνονται ή μία από την άλλη. Ένα καλό μύγμα είνε 'ντεάλ μαζί με 'Οριγκάν, ένα άλλο 'Οριγκάν μαζί με Αιμόν. Φυσικά εδώ μιλούμε για τα ευρωπαϊκά και όχι για τα εγχώρια. Τα εγχώρια είνε ποιοτικότερα να τα χρησιμοποιούμε μόνα τους.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

Το ζήτημα της επιβίωσης απασχολεί και απασχολεί πάντοτε τις οικοδέσποινες. Παρατηρείται μεγάλη τάσις προς τα μοντέρνα ετι-

ΤΑ ΝΕΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

1) Φορεμάτκι από λινά, με μαρκαρίνα ροζέτα. — 2) Για τα προτινά, όταν αρχίσουν ή ζώτες: Ώραιότερος συνδυασμός λευκού και μπλε, σε βουαζέ. — 3) Φορεμάτκι κίτρινο, με κοντά μανίκια. Γίνεται από λινό ολόκληρο χρώματος. — 4) Φορεμάτκι από βουαζέ άσπρο και κόκκινο. Κομψότητα εμπρός και έχει γκαζαράκι γυριστό.

(Τα καλλυντικά, ή μόδα, το σπίτι, ή κουζίνα, κλπ.)

πια, εν τούτοις λίγοι είνε εκείνοι που 'ν αγαπούν, γιατί—να πούμε την αλήθεια—ούτε κομψά είνε τα πολύ μοντέρνα έπιπλα, ούτε αναπαυτικά όσο ήταν τα παλιά.

Ένας μ-ρος όρος είνε πάντοτε ποιοτικότερος και από πάντων στην άστική τάξι που δεν μπορεί να πετά χρήματα στον θρόντο χρειάζονται πραγματικά από ύψοςμα που να αντέχει. Θα αποφύγουν τα πολλά σκαλισμένα γιατί μαζεύουν σκόνη. Στο κλίμα μας μάλιστα που μας προσφέρει άφθονη σκόνη, η διατήρησις των σκαλισμένων έπιπλων είνε δύσκολη.

Πολλά είνε τα ξύλα που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε για έπιπλα, αλλά εκείνα που συνηθίζονται πιο πολύ είνε η καρδιά, ή τριανταφυλιά, το μαύνο, ή δρυς.

Τα σιδερένια έπιπλα που προσπάθησαν να λανσάρουν μερικά βιομήχανοι, δεν έπιασαν διόλου, γιατί δίνουν μια έντονη ψυχρή. Είνε κατάλληλα μάλιστα για νοσοκομεία και ιατρεία, γιατί δεν έπηρεάζονται από τη σκόνη.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΣΑΣ

Όταν βρεθούμε σ' ένα σαλόνι πρέπει να ξέρουμε και πώς να σταθούμε μέσα κει. Έν πρώτους θα μιλούμε, κάνοντας όσο το δυνατόν λιγότερο θόρυβο. Ο κύριος θα σπείσει να βγάλει τα γάντια του για να χαϊρέται την οικοδέσποινα. Η κυρία δεν είνε τόσο άνηχη να βγάλει το γάντι της, μα είνε πάντα ποιοτικότερα να το κάμει, μα που θα δώσει το χέρι της στην οικοδέσποινα. Είνε πάντα ευγενικό να μη χαϊρετάμε με γαντωμένο χέρι.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Όσες έχουν λευκά μαλλιά κάθε φορά που λούονται άς τα ξεβγάσουν με λουλάκι. Έτσι παίρνουν τα λευκά μαλλιά μια ώραία μπλε χροιά.

Αν έχετε χρωματιστά εσώρουχα και έχουν ξεθαρώσει από το πλύσιμο, αγοράζετε από ένα χρωματιστικό βαφή άτ' αυτή που δεν απαιτεί θέρμανση στο ύψοςμα-τος, την αναλύετε σε βραστό νερό και από αυτήν ρίχνετε αναλόγως του χρωματισμού που θέλετε στο ξεβγάλμα των ρούχων σας. 2 δραχμών βαφή άρκει για πολλά εσώρουχα.

Μερικά αντικείμενα που είνε λεπτεπίλεπτα: μαντήλια μεταξά-τα, εσώφρες, μπουζιόρες, πρέπει να μη τα τρίβουμε με σαπούνι, αλλά να κάνουμε σαπούνιδα ξεστή και να τα βουτούμε σ' αυτή τριβοντας μέσα στα χέρια μας. Το ίδιο και τις μεταξωτές κάλτσες.

Η ΚΟΥζίΝΑ ΣΑΣ

Πατάτες σουφλέ. — Καθαρίστε και κόψτε τις πατάτες του μώρου: σε ψηλές φέτες. Τις σκουπίζετε με μια πετσέτα και τις ρίχνετε μέσα στο τηγάνι, όταν κάψει το λάδι. Τις στραγγίζετε και τις ξανατηγανίζετε δεύτερη φορά μέσα σε λίπος που έχει κάψει στη φριτιά. Τις αλατίζετε και τις προσφέρετε, αφού κάμουν ελαφρό χρομιά.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ YVES FLORENNE

ΟΠΩΣ ΛΥΩΝΟΥΝ ΤΑ ΧΙΟΝΙΑ...

Θραυπος που ήταν δικαιογρηθή:

— Συγχωρήστε με, δεσποινίς, που σας κίττασα τόσο έπιμόνα. Μα δεν μπορούσα να έμποδίσω τον έ-αυτό μου που ήθελε να σάς θαυμάσει...

Η νέα έκαμε μια χειρονομία σαν να ήθελε να πει ότι συγχωρούσε, ότι δεν έδινε σημασία, αλλά έν-κα' έ'ν ήταν, κ' άφηνόταν στην άγκαλιά του, έκλυοιθόνας τον καθήφορο...

Τα χαριμά τους ήταν σφιχταγ-καλισμένα και μαζί, με μια κί-νηση λυγίσανε σε κάθε στροφή. Έξωφρα σε μια από άπλοστη στροφή έχασαν την ισορροπία τους και έπεσαν και οι δυο. Βρέθηκαν τότε μέσα σε ένα σήνεφο από σκό-νη χιονιστή και έξ ένστικτου ο έ-νας άγκάλιασε τον άλλον. Ο νέος έσφιξε με πάθος το χεστό κορμί, που είχε άφθεθ' στην άγκαλιά του...

Όταν άφρα το βράδυ, γήρισε ή Λούση στο ξενοδοχείο της θυ-μήθηκε ότι έπρόκειτο να φέρη την έπομένη και ότι δεν θα ξανάβλεπε τον άγνωστο αυτόν νέο που της χάρισε τόσες εύτυχισμένες στιγ-μές.

Αυτή τη φορά ο νέος την πλη-σίωσε, έβγαλε το καπέλο του και άπλόωντας προς αυτήν το χέρι του, άπτοσυστήθηκε:

Γνώ Βαρνέι. Είμαι πολύ εύ-τυχής που σάς ξαναβλέπω.

Μπα! Έκανε ή Λούση με έλ-λωρινή έπιλήξει. Ένόμισε πως πη-γαίνατε στο Μεξέό.

Πώς το νομίζατε αυτό; Η Λούση δεν έτόλμισε να δη-λογήσει ότι είχε κιντήξει τι ήταν γραμμένο πάνω στις άποσπένες του νέου. Πώς να το δηλογήσει αυ-τό; — Μα μέσα της σκεπτόταν πως ίσως έξ άτίας της ο νεαρός άγνωστος είχε αλλάξει δραμολό-γος...

Μια άλλωστη χαρά την έ-πλημύρισε τότε, μα συγχρόνως και μια άκαταμάχητη άνησυχία.

Θα θέλατε να κάνουμε λίγο «σας», δεσποινίς;

Έκείνη κοίτησε το κεφάλ της κι άπάντησε:

— Δεν θάνα και πολύ διασκε-

δάσκαλο για σάς. Είμαι έντελώς έπαφρα στο σας. Είνε ή πρώτη φορά που έρχομαι για σας.

— Όχι δά.

Μα άμέσως έσπευσε να διορθώ-ση την γνώμα της:

— Άηλαθί, έλε, ως τώρα πη-γαίνα άλλου.

— Πάντως άναλαμβάνω να σάς κάνω τον δάσκαλο... Μ' άρέσει, ύ-περβολικά. Έχετε έμπιστοσύνη σε μένα!...

Η Λούση ύπεχώρησε στο τέλος και το ξέκλιμα έγινε.

Η μάθητριά έδειχνε μεγάλη έ-πιμέλεια και ο δάσκαλός της σε λίγο την παρέσυρε μαζί του με μια λιγνυιάδη ταχύτητα.

— Στοιχηματίξω πως έσθε φοι-τήτρια...

— Ναί.

— Σε τι κλάδο;

— Στην Παλαιοντολογία.

— Διάβολε! Πώς σας ήλθε αυ-τή ή ιδέα;

Και ή έμυλία συνεχίστηκε... Μί-λησαν για όλα τους άρεσε στον καθένα, για τα γούστα τους, τις ιδέες τους και ο ένθουσιασμός με-γάλανε και από τις δυο μεριές.

Η Λούση είχε καταλάβει πως είχε μισοστά της έναν έντιμο νέο, αλλά με χαρακτηρισμό κάπως άπτο-μο και φιλόδοξο. Αυτό έδειχναν τα μάτια του που ήταν ίσως μα και λιγάκι σκληρά, αυτό έδειχνε ο τρόπος, με τον οποίον κρατούσε το κεφάλι, για να γούστα, άνήρω-με στην ίδια τάξι, είμαστε και οι δυο πλούσιοι.

Την έσφιξε στην άγκαλιά του. Αισθάνθηκε το προσώπιά της ύ-γρο από δάκρυα. Η συγκίνησις της τον ένθουσιασε.

Καθώς γήριζαν στο ξενοδοχείο έβλεπαν και οι δυο σε άκεανούς εύ-τυχίας...

Κι όμως ή Λούση δεν έβλεπε μαζί της την νύχτα. Καθισμένη στο κρεβάτι της με τα μάτια ά-πληνθ' κρατούσε στα χέρια της την έφημερίδα που είχε φέρει τη δύστυχία της... Πώς να άποκαλύ-ψει στον νέον αυτόν που την είχε κάνει να άνειρευτεί μια εύτυχισμέ-νη ζωή, ότι δεν ήταν παρά ένα φταχκόριτο; Μια υπάλληλος σε έμπορικό που βν είχε πάει στο «εξεμεινιά σας» ήταν γιατί είχε κερδίσει αυτή την άπόλαυση μιας ήμερας στον διαγωνισμό μιας έφη-μερίδας; Πώς να δηλογήσει μια τέτοια φοιχή αλήθεια;

Όχι! Αυτό δεν θα γινόταν πο-τέ! Δεν ήταν δυνατόν να γίνη... Μόνο που το σκεπτόταν έβλεπε το

Την άρα που έμπαιναν στο ξε-νοδοχείο, του είπε πως θα έφευ-γε.

Αυτός προσπάθησε να την πείση να μείνει, μα, καθώς έκείνη έμε-νε άνένδοτη, ο νέος δεν έπέμεινε περισσότερο.

Μετά το δείπνο, της πρότεινε να ξανακάμουν λίγο «σας» με το φεγγάρι. Έκείνη δέχθηκε και έ-ταν έφθασαν στα έλατα ο Γνώ ά-νάγκασε την εσθρινάρις του να σταματήσει.

— Λούση, της έλε, πρέπει να σάς μιλήσω.

Η καρδιά της νέας χτύπησε δυ-νατά.

Τι θα άκουγε τάχα; Άσφαλώς έκείνο που περίμενε... Αυτά τα πράγματα τα καταλαβαίνει κανείς, πριν ν' άκούση...

Η φωνή του νέου άκούγεται σαν ψήφους:

— Τα λόγια είνε περιττά. Κα-ταλαβαίνεις τι θέλω να σου πώ.

Αυτή όμως σάπαινε. «Ήθελε να τον άφήσει να μιλήσει καθαρά. Και ή φωνή του νέου έξακολούθησε:

— Μπορούμε μόνι φαίνεται να παντρευθούμε. Μοιάζουμε πολύ. Έχουμε τα ίδια γούστα, άνήρω-με στην ίδια τάξι, είμαστε και οι δυο πλούσιοι.

Την έσφιξε στην άγκαλιά του. Αισθάνθηκε το προσώπιά της ύ-γρο από δάκρυα. Η συγκίνησις της τον ένθουσιασε.

Καθώς γήριζαν στο ξενοδοχείο έβλεπαν και οι δυο σε άκεανούς εύ-τυχίας...

Κι όμως ή Λούση δεν έβλεπε μαζί της την νύχτα. Καθισμένη στο κρεβάτι της με τα μάτια ά-πληνθ' κρατούσε στα χέρια της την έφημερίδα που είχε φέρει τη δύστυχία της... Πώς να άποκαλύ-ψει στον νέον αυτόν που την είχε κάνει να άνειρευτεί μια εύτυχισμέ-νη ζωή, ότι δεν ήταν παρά ένα φταχκόριτο; Μια υπάλληλος σε έμπορικό που βν είχε πάει στο «εξεμεινιά σας» ήταν γιατί είχε κερδίσει αυτή την άπόλαυση μιας ήμερας στον διαγωνισμό μιας έφη-μερίδας; Πώς να δηλογήσει μια τέτοια φοιχή αλήθεια;

Όχι! Αυτό δεν θα γινόταν πο-τέ! Δεν ήταν δυνατόν να γίνη... Μόνο που το σκεπτόταν έβλεπε το

σκληρό βλέμμα του, το κοροϊδευ-τικό του χαμόγελο... Σκέπασε με τα χέρια της το πρόσωπο σαν να ήθελε για να διώξει κάποια είκό-να... Όχι, δεν θα έλεγε τίποτα! Θα τον άφηνε έτσι και θάφευγε...

Άς την νόμιζε μια άστυνη... Κα-λύτερο ήταν αυτό παρά να μάθαι-νε πως δεν ήταν παρά ένα φτω-χοκόριτο...

Το άλλο πρωί, στις 11 έφαιγε το τραίνο.

Ο Γνώ άνύστατος της πρότει-νε να συνοδεύσει τη Λούση σταν σταθμό... Καθώς κατέβαιναν τα μαρμαρίνα σκαλιστά του ξενοδο-χείου, τα πόδια της Λούσης σόν-ταψαν σε μια στίβα χιόνι. Ήταν ένα παλάτι από χιόνι πούχε φτιά-ξη κάποιο παιδάκι και που τώρα έβλεπε στο άκρομα του τρένου.

Ο νέος τοποθέτησε τη Λούση σ' ένα βαγόνι, της έσφιξε το χέ-ρι και καθώς έβαινούσε το τραίνο της φώναζε, γεμάτος έλπίδες:

— Καλή άντάμωσι την! Πέμ-πη!

Έκείνη κοίτησε το μαντήλιό της, τραύισε πινυμένη από ένα λυγμό: «Καλή άντάμωσι! και τα μάτια της θάμνησαν από τα δά-κρυα κίττασαν τη σιλουέτα του άγαπημένου της, που σε λίγο θα χανόταν για πάντα!...

YVES FLORENNE

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΙΣΗΛ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οι έπιθυμούντες να συμβουλευθόν τον Ιατρό της «Οικογενείας», πρέπει να γράφουν στον φακέλο των έπιστο-λών τη φράσι: «Διά τον Ιατρόν και να άπογράφουν με ψευδώνυμο.

Σ. Τ. Κόρινθος. — Άς δια-γνωσθούν των έμνηστικών ή άν-τίδρασις Casoni είνε έπισημωμένη, αλλά και ή έξέτασις του αίματος διά ηωσινόφιλιαν δεν παραλείπεται. Πάντως ή άκτινογραφία άπαραί-τητος.

Άπελπισμένον Νέον. — Η Triciline πολύ καλή. Το μου-ρουλάκιον δεν σας κάνει μεγάλα πράγματα, δύνασθε να το άνακα-ταστήσετε με λιπαρά υλικά, όπως το φρεσκο βούτυρο, το μαλακό σύ-γρο της σέζας, ιδίως το μολι είνε άρίστη θρεπτική ουσία. Έντός της Triciline σας σνιστά κατά περιόδους και τα άρσενικούχα φάρμακα, ιδίως τα άργενικά άρ-σενικούχα, ως το Arrhenal, το Cacodylate de Soude κλπ.

Μαρίαν Ι. Πάθου δια δι-δαν Γα. Π. εις Κρητήν Μεσομ-βέλου. — Για τις χυμώδεις με-ταχειρισθήτε την άκόλουθεν άλοι-φήν: Camphre 5 grammes, Oxyde de Zinc 5 grammes, Vaseline 20 gr., Lanoline 50 gr.

Να τας άλείφετε επί άκατην ώ-ραν κάθε βράδυ. Να προηγήται δ-μως λουτρόν τοπικόν δσον το δυ-νατόν θερμότερον. Είς τας άλλας έρωτήσεις σας άδυνατώ να σας ά-παντήσω. Ζητήσατε την συμβού-λην ειδικού Ιατρού δερματολόγου.

'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ'

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ (Κατοικία: Χαλάνδρι)

'Οροι συνδρομών 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ'

Έσωτερικόν δι' έν έτος Δρχ. 200 II Έξωτερικόν Δολλάρια 6
Έξάμηνον » 100 II 'Αμερικής » 7

και δι' άλλη την 'Αρκήν και Βελγικόν Κογκό έπρία συνδρομή σελίνια 30
ΑΙ έπιστολά και τα χρηματικά έμβασματα δέον ν' άπευθύνονται προς τον
Ιδιοκτήτην της 'Οικογενείας κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα

Τιμή έκαστου φύλλου Δρχ. 4

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ 'ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ'

Έν 'Αμερική, διά την έγγραφην συνδρομητών και διά την κατά φύλλον πώλησιν ή 'Εταιρεία New York News Agency General P.O.Box 497 New York City, έκπροσωπούμενη παρά του κ. Κ. Καλοφροπούλου, και έν Βελγικόν Κογκό δ κ. Γεώργιος 'Αντωνιάδης, Β. Ρ. 445, Elisabethville, Congo Belge, όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι.

ΛΑΚΚΟΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 639)
 σουν περισσότερη προσοχή στη φράση Σούλτε, άρπαξαν τα τουτένια τους κι έφηναν, τρέχοντας προς τη διεύθυνση του μονοπατιού, προς τη σπηλιά, όπου ήταν βέβαιον ότι ο Φόξυ θα είχε παρασύρει το θύμα του.

Όσοσο ούτε ο ελάχιστος ήχος δεν μαρτυρούσε την παρουσία του Φόξυ. Με άρτυτο μάτι κιντίζαν διόγυρα τους. Ως όπου έφταναν στη σπηλιά. Έκει στάθηκαν κι άκουγρόσχησαν. Από το βάθος άκουγόταν ένας παράξενος ήχος, σαν το κλωνιμόριο κανονός πληγμένου θηρίου. Μα οι δυο φίλοι δεν άνησύντησαν. Ήθεσαν πως ήταν ο άερας, που σφύριζε έτσι θλιβερά, ανάμεσα στα στενά άνοιγματα των βράχων.

—Φέρε τις δάδες κι' άναφέ τις ; ψιθύρισε ο Μάικλ στο σύντροφό του.

Ο Πέρου πήρε μέσα από το θαλάσσιον ενός βράχου τις δάδες, που είχαν κοψιμ επιτηδες στην εσοδο της σπηλιάς, και τις άναψε. Κατόπιν με χλίας —δυο ποσφυλάξεις μπήκαν στη σπηλιά. Τα φώτα που κρατούσαν έρχονταν παράξενες, φρικιαστικές σκίες, πάνω στους βράχους, όπου χοντροί σταλακτίτες λαμποκοπούσαν, κι' όσο προχωρούσαν βαθύτερα, τόσο το έδαφος γινόταν πιο άνωμαλο, γυμνά λάρκους και πέτρες. Τέλος έφταναν στο βάθος κι' εκεί στάθηκαν μπροστά σ' ένα βαθύ άσκαο, ένα πηγάδι σχεδόν. Τίποτε δεν άκούγονταν, εκτός από το πέταγμα των πελωρίων νυχτερίδων πάνω από τα κεφάλια τους...

—Ήρθε κι' έφυγε !... στέναξε ο Μάικλ με λύσσα. "Α ! τον άθλιο ! Όραιο παιχνίδι μάς κατάφερε !... Όσοσο, άς θεωρηθούμε !...

Από την τάπητη του ο Μάικλ πήρε ένα κουβάρι σπάγγο, τον έδωσε στη δάδα που κρατούσε, κατόπιν γονάτισε στο χέλλος του λάρκου και

προσεκτικά κατέβασε το φως ως κάτω. Τότε, στο βυθό, φάνηκαν περιέργια κι' άπαισία πράγματα. Άνθρωπινα κρανία, σωροί κοκαλιών και σαπισμένα κουρέλια...

—Ο Γερμανός δεν είν' εκεί !... φώναξε ο Μάικλ μ' άπορία.

Άλλά την ίδια στιγμή, ο Πέρου έμπηξε μα φωνή. Ο Μάικλ γύρισε άπότομα και κίνησε πίσω του. Είδε τότε τον Γερμανό, ο οποίος στεκόταν και τον σημάδευε με το περιστρεφόμενο κρατούσε στο χέρι του, ενώ ή φωνή Σούλτε, διπλωμένη κι' αυτή με περισσότερο, σημάδευε τον Πέρου...

—Μπορείτε να έρξετε τα τουτένια σας πάνω στο σωρό των θυμάτων σας !... διέταξε ο χερ Σούλτε, χωρίς το ελάχιστο ήχος Γερμανικής προφοράς στην όμιλία του. Και τώρα, σηκώθηκε ! Είπε περιττόν να σας ρωτήσω σε ποιους άνήκουν τα άπομεινάρια αυτά ! Ή άνεξήγητη ως τώρα εξαράνισε μερικών περιηγητών έξηγείται τώρα !

—Κι' εγώ, που... νόμιζα... πως ο Φόξυ... τραβήσε ο Μάικλ.

—Ο Φόξυ !νε στη φυλακή, όπου θα πάτε να τον συντροφένετε ! Τό γραμματάκι, που τού δώσαμε την εύκαρία να σας γράψω, νίς ωδήγησε ως εδώ ! Ή μίσος Γουίλντε άνήκει, όπως κι' εγώ, στο άστυνομο δώμα του Άγίου Φραγκίσκου, κι' έπαιξε καλά το ρόλο της Σούλτε ! Είμαστε άντικεί, γιατί έτυχε σε μάς ο κλήρος μ' άπαλλάξουμε την κοινωνία από τέτοια τέρατα, όπως είστε εσείς !... "Όστε, αρμίζετε στ' αλήθεια πως δεν θ' άνακαλύπταμε καμιά φορά τη χαριτωμένη βυλλίτσα σας και τα φειχτά έγκλήματά σας ; Ή χάσατε αμνηστία, πως το πονηρο πουλί από τη μύτη πάντα !... Έπαυσε, τώρα ! Κάθε αντίστασις ελε περιττή ! Έξουθενώμενος, χωρίς φωνή, άδύο κακούργοι άρτησαν τους άστυνομικούς να τους περάσουν τις χειροπέδες !...

JEAN BROWN

ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΘΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΕΡΣΙΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 640)
 ναμ, όποτε κατώρθωσε να ξεφύγει από τα χέρια των Ιθαγενών. Άλλά και με τις παγίδες που τοίς έστησε δεν κατάφερε τίποτα. Τίς απέφευγαν ώδηγημένα από το ένστικτό τους. Άπογοιτευμένος άνησθήκη να πάρω μερικές φωτογραφίες και να γυρίσω άφαικτος στο Ίσπαχόν.

Τά θήρια του δροσεδίου του Ί.

ΔΕΝ ΤΗΝ ΣΚΟΤΩΣΑ ΕΓΩ !...

(Συνέχεια έκ της σελίδος 630)
 νοντας στο δωμάτιο αυτό, είδα έαπλωμένη στο πάτωμα μια γυναίκα που έμοιαζε με την Άντριανέττα και που έφερε την ίδια πληγή με αυτήν...

Ο Ισχυρός νευρικός κλωνισμός που δαμάσκη μ' έκανε να πιστέψω ότι έβλεπα μπροστά μου, ζωντανέμένο σχεδόν, το φάντασμα της φίλης μου... Γονάτισα, λοιπόν, δίπλα στο πτώμα και άρχισα να ζητάω συγγνώμη, κλαίγοντας πι-

κρά... Την στιγμή άκριβώς εκείνη μπήκανε στο δωμάτιο οι άστυνομοι... Μέσα στην πρώτη παραχή μου, συγχίζοντας τα πράγματα, τους είπα ότι εγώ σκότωσα τη γυναίκα αυτή... Και με συνέλαβαν... Τώρα όμως, που σας έξηγησα όλην αυτήν την ιστορία, θα βεβαιωθείτε και σεις ότι είμαι άθώος και θα διατάξετε να μ' άφήσουν ελεύθερο...

Δεν είνε έτσι, κύριε άνακριτά !...

JACQUES CONSTANT

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΡΗΝΤΕΛ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 631)

ναι κι' αυτήν άόμοιη τη δολοφονία. Καί γύρισαν άπρακτοι στο άστυνομο δώμα.

Μά εγώ όταν συνήλθα από τον φόβο μου και σκέφθηκα πιο ψύχραιμα τα πράγματα, δεν μπόρεσα να έξηγήσω για ποιο λόγο είχε σκοτώσει ο Ρήντελ την φτωχή αυτή νέα του υποκόσμου. Και τότε μου ήρθε στο μυαλό ή ιδέα ότι αυτό το έγκλημα μπορούσε κάλλιστα να το είχε κάνει εκεί πέρα ένας άληθινός κακοποιός, ο οποίος είχε κατόπιν έξαφανισθή, αφήνοντας την εύθυνη της πράξεώς του στο φάντασμα του Ρήντελ.

ΣΑΜΟΥΕΛ ΒΕΡΝΑΛ

Η "ΒΑΣΙΛΙΣΣΕΣ,, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 610)

υπέβαλε τη φιλενάδα του σε άφάνταστα και άπερίγραπτα μαρτύρια και το πρωί της είπε να γονατίσει και να προσευχηθή, γιατί είχε φτάσει πειά ή τελευταία της στιγμή. Ή Ραφφαέλλα, τρομοκρατημένη, γονάτισε πράγματι μπροστά του κι' άρχισε να προσεύχεται, μα όταν είδε τον Μπόεμο να βγάζει το πιστόλι του, μ' ένα άπελπισμένο πήδημα βρέθηκε μακριά του κι' άρχισε να τρέση σαν τρελή για να σωθή. Ο λήσταρχος την πήρε από πίσω και τις έβριξε μερικές πιστολιές, δίχως όμως να την πετύχει.

Αυτό όσotόσο δεν τον άποθάρρυνε, γιατί είχε μαζί του τα σικυλλά του, τα οποία δεν άργησαν ν' άνακαλύψουν το κρησφύγετο της Ραφφαέλλας. Ο Μπόεμο τότε την έβριξε καταιγής, την πάτησε στο στήθος και της άδειασε το πιστόλι του στο πρόσωπο. "Επειτα, νομίζοντας πως την είχε σκοτώσει, έγινε άφαντος μέσα στο γειτονικό δάσος. Ή Ραφφαέλλα, μισοπεθαμένη μεταφέρθηκε από

Μά αυτήν την παρατήρησή μου, δεν τόλμησα να την άναφέρω στον "Εντιμόν Γουίλντε. Ήξερα ότι όλοι οι περισσότεροι κάτοικοι του Νιού Τζέρσεϊ, έτσι κι' αυτές πίστευαν στην εμφάνισι, του φαντάσματος του καταραμένου Άμερικανού και στα τρομαχτικά έγκλήματά του. "Επειτα δεν είχα καθόλου βρεξι να συζητήσω γι' αυτό τον μυστηριώδη Τζών Ρήντελ. "Ομολογώ, όμως ή έπίσκεψις στο στοιχειωμένο σπίτι του με είχε προβίσει, τόσο πολύ, ώστε προτίμησα να ξεχάσω αυτή την ιστορία.

ΣΑΜΟΥΕΛ ΒΕΡΝΑΛ

μερικούς χωρικούς στο νοσοκομείο της Καπούα κι' ύστερ' από έξη μήνες έγινε καλά κι' έσπευσε πάλι να συναντήση τον Μπόεμο, το μεγάλο έρωτα της ζωής της. Αυτός όμως τώρα είχε πλέξει ένα τρυφερό ειδύλλιο με την άδελφή της κι' ή Ραφφαέλλα τότε, για να τον έκδικηθή, τον πρόδωσε στους καταραμινιέρους κι' έγινε ή ίδια οδηγός τους για τη σόλημη του Μπόεμο. "Επειτα, όταν ο τρομερός αυτός άρχιστής καταδικάστηκε σε θάνατο και τουφεκίστηκε, ή Ραφφαέλλα "Αντζελίνο, άπαρηγόρητη, στήριξε ένα πιστόλι στην καρδιά της κι' άποκτόνησε πάνω από το πτώμα του.

Σήμερα, όσotόσο, ή ληστοαρχίες τόσο του Παλαιού όσο και του Νέου Κόσμου, έπαισαν πειά να είνε τόσο ρομαντικές και τόσο περιπαθείς στους έρωτές τους κι' αυτό γιατί δίνουν μεγαλύτερη προσοχή στις έγκληματικές έπιχειρήσεις τους, παρά στις άσθηματικές υποθέσεις τους.

ΑΛΕΝΤΟ ΜΠΙΑΝΚΙ

ΠΟΣΟΝ ΔΙΑΡΚΕΙ Η ΔΟΞΑ ΕΝΟΣ ΑΣΤΕΡΟΣ ;

(Συνέχεια έκ της σελίδος 638)

— Ο ήθοποιός πουν περιορίζεται να παίξει πάντοτε τους ίδιους ρόλους, δεν έχει καλλιτεχνική άποκρυωχία και κατά συνέπεια ελνε καταδικασμένος πολυ γρήγορα να πέσει στην άφάνεια.

Ο ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ άπάντησε :

— "Αν διατηρώ ως τα σήμερα τη θειαιμεινική μου καριέρα, από το κατορθώνω γιατί ποικίλλω διαρκώς τους ρόλους μου. "Αν έξακολουθούσα να παίζω άκόμα το ρόλο του Ιππότου που προστατεύει τα φτωχά κορίτσια από τους κακοποιούς που τ' άπειλούν — όπως στα πρώτα μου φιλμ, — ώρισμένως θα κοινού θα κουράζόταν, έτσι κι' ήν το παίζιμό μου θα ήταν από πάσης άπόψεως άψογο. Γι' αυτό προ-

σπαθώ πάντοτε να εμφανίζω ποικιλία στις καλλιτεχνικές μου δημιουργίες.

Τέλος, ο ΖΩΡΖ ΡΑΦΤ άπάντησε :

— "Άλλοτε όλοι οι ήθοποιοί του κινηματογράφου ένομιζαμε ότι το μέλλον άνήκει μονάχα σ' εκείνους του καλλιτεχνίας που ήταν σε θέσι να έναρξάνουν διαρκώς μ' έπιτυχία καινοτόμους ρόλους. Σήμερα όμως τα πράγματα έχουν άλλαξει.

"Όπως με είδε στο "Σκάφρες" δεν μπορεί ποτέ να υποστηθή ότι είμαι ο ίδιος πρωταγωνιστής του «Μπολέρος». Όσοι λοιπόν, από τους άστέρος έχουν την ικανότητα της συνεχούς άνανέωσός τους, αυτοί έξασφαλίζουν και την καλλιτεχνική τους δόξα για πολλά χρόνια.

ΕΡΩΣ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 624)

Τέσσοι τον έβλεπε έξω τέτοια ώρα, ενώ είχε προσποιηθή τον άρρωστο, άσφαλώς θα έκανε τη θέσι του...

Η μόνη του έλπίδα ήταν να κρυφθή μέσα στο σπίτι και κατόπιν να το σκάσει με την πρώτη ευκαιρία. "Ετσι, άποφασιστικά, πήρε το κλειδί που ήταν μέσα στο πορτοφολάκι και άνοιξε την πόρτα. Κατόπιν, χωρίς να σκεφθή καν να την κλείσει πάλι μπήκε στο χώρο και μ' ή ξύπνια που να πάλι, έμπιστεύτηκε στην τύχη του και άρχισε να άνεύει γρήγορα τις σκάλες. Στον πρώτο όροφο στάθηκε και έσκυψε πάνω από τα κάγκελα της σκάλας. Είδε τότε τον οικοδεσπότη, ο οποίος θυμωμένος φώναζε την υπηρέτρια και την ρώτησε πού είχε μπει στο σπίτι και είχε άφήσει την πόρτα άνοιχτή.

— Κανείς, Σέο ! άπάντησε ή καμαριέρα και άμέσως πρόσθεσε : "Ω ! Θεέ μου ! Νά το κλειδί της Μίς Σάλλυ άπάνω στην κλειδαριά ! Είτε πως έλασε το πορτοφολάκι της με το κλειδί της έρόπιας και τώρα γυρίζει ! Έξω και το γυρνεί ! Κάποιος, θα το βρήκε φαίνεται, και μπήκε στο σπίτι. Μου φάνηκε μάλιστα πως προτίμησε ή κοίταζε θύματα...

— Τρήγορα ! διέταξε ο Μίστερ Τέσσοι, — τρέξε να ζητήσης δό-

νησία ! Συγχρόνως ο οικοδεσπότης με το μπαστούνι του στο χέρι άρχισε να άνεύει τις σκάλες. Ή οικονομός, ή οποία είχε άκούσει τη φασαρία, άκολούθησε κρατώντας μια τσιμπίδα...

Φυσικά, ο Τέας έσπευσε να άνεύη παραπάνω, αλλά στη βία του άναποδογύρισε μια γλάστρα, ή όποια έπεσε και έσπασε με δυνατό κράτο, και έτσι βεβαίως τους διόκτασε τον, ότι πράγματι κάποιος λαποδότης είχε μπει στο σπίτι. Τότε καθώς έκεινοι στεκότουσαν διστακτικά, ο νέος έπορεύθηκε κι' άνέβηκε στον δεύτερο όροφο και άνοιξε την πρώτη πόρτα που βρέθηκε μπροστά του...

Κατάληκτος άνέβηκε στη μεσοκίτη κυρία, την όκυρία Τέσσοι προφανώς, την όκυρία είχε συναντήσει πριν από λίγο στο δρόμο. Και επειδή θυμήθηκε πως της άρεσε ότι ήταν ρομαντικό, έτρεξε κοντά της, έπασε στα πόδα της και άφου με λίγες λέξεις της διηγήθηκε την περιπέτεια του, την παρακάλεσε να τον βοηθήσει.

— Κι' άγάπησε την Μίς Τέσσοι, την κόρη μου, άμέσως, μόλις την είδες ; ρώτησε ή κυρία έκστατική.

— Ναι ! Τη λατρεύω !. Θα φέρω πως τη γνωρίζω από χρόνια !... Σώστε με !...

Μετά ένα λεπτό, ο Μίστερ Τέσσοι άνιξε άπότομα την πόρτα. Μα τότε υπήρχε ή κατάληκτος του, μόλις είδε τον νέο, ώστε στάθηκε άκίνητος στο κατώφλι.

— "Εσσύ... έσύ, Σούλλιβαν έδώ ; Και έλεγε πως ήσουν άρρωστος !... Μά πήρες μια κορόιδο λοιπόν !... Σε πάνω άπ' αυτή τη στιγμή, τ' άκουες !... Και έπειτα τί γυρίζεις

εσύ, έδώ μέσα ; Χμ ! Πού βρήκες το κλειδί της...

— Μην έξάπτεσαι, φίλε μου ! τον διέκρινε ή Μίσις Τέσσοι. Θα σου έξηγήσω εγώ τί συνέβη. Πρέπει όσotόσο να σου πώ, ότι δεν ένοιω να πάμης αυτόν τον νέο από τη θέσι του ! Τόσες φορές μου έχεις πη, έσύ, ο ίδιος, ότι ή Σούλλιβαν είνε ο καλύτερος υπάλληλος του γραφείου σου... Και ή Σάλλυ...

— Τί διάβολο άνακατεύεις την Σάλλυ !... Δεν πιστεύω ή Σάλλυ να...

Και έξαλλος με την ύπόνοια πως ή κόρη του ήταν μετεβρεμένη σ' αυτή την ύπόθεσι, ο οικοδεσπότης φώναζε τώρα :

—... Έξω ! Έξω, άπ' έδώ, παλητάδα ! Φύγε άμέσως, γιατί άλλως θα...

— "Οχι, "Εντοιαντι, ο Μίστερ Σούλλιβαν δεν θα φύγει ! άπάντησε με πίσια ή Μίσις Τέσσοι. Γιατί άν φύγει αυτός, θα φύγει κι' εγώ... και θα πάρω τη Σάλλυ μαζί μου... Βαρέθηκα αυτή τη ζωή...

— Τί κοιταμάζεις είνε αυτές, γυναίκα ; έχεις γεμίσει το μυαλό σου, μ' αυτά τα σπλά ρομαντικά διηγήματά που διαβάσεις και παραλογίζεσαι... Ο Σούλλιβαν με κοροϊδεύει... προσποιηθήκε τον άρρωστο και...

— Και πήρε το τσάι του μαζί με τη Σάλλυ, την όποιαν άγαπά με πάθος... "Α ! νά, και ή Σάλλυ !... Μη στενοχωρείσαι, παιδάκι μου, το πορτοφολάκι σου βρέθηκε καθώς και το κλειδί. Ο μίστερ Σούλλιβαν είχε την καλωσύνη να σου το φέρη...

— Μά τί γίνεται λοιπόν έδώ μέσα !... ρώτησε ή νέα κιντίζοντας τους αστισμένους.

— Στάσου, να σου έξηγήσω εγώ... άρχισε ο Μίστερ Τέσσοι άγρια.

— "Εντοιαντι ! τον διέκρινε ή γυναίκα του άσπρητά. Σώπα !...

Ο Μίστερ Τέσσοι έθεώρησε φρόνιμο να μ' ήν έπιμενη περισσότερα, μόνο όγινε από το δωμάτιο μουρμουρίζοντας και χτύπησε δυνατά τη πόρτα πίσω του.

Είχε κινήση !

.....

Μά μέσα, τρεις μήνες κατόπιν, ο Μίστερ Τέσσοι έπ' έπρεπε συνλογισμένος από το γραφείο του. Κι' ο λόγος της σύλλογής του ήταν, ότι δεν ήξερε τί δόρα να κάνει, Μά κι' αυτό το ζήτημα το έλυσε ή γυναίκα του.

— Νά κάνης τον γαμπρό σου συνέταρά σου, του είπε. Στο έξής, να γραφεί θα λέγονται "Τέσσοι, Μίλν και Σούλλιβαν ! Αυτό είνε το καλύτερο δόρα !

— "Ας γίνη κι' έτσι ! είπε άναστενδόμενος ο Μίστερ Τέσσοι.

ΟΙ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΜΥΡΖΕ ΜΕ ΜΙΑ ΛΩΠΟΔΥΤΡΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 641)
 ποιητή ένα γράμμα με το όποιο τον πληροφορούσε ότι άκολούθως ένα πλοίοιο νέο, που της είχε άποσχεθή ώλα τ' αγαθά !...

Ποιά λόγια θα μπόρεσουν να περιγράψουν την άπόγνωσι, την άπογοιτείσι και την πικρία που δαμάσκη τότε ο Μυρζέ ; Ο τουρκός, ο άσθηματικός ποιητής έφειξε μπρος στο μέγεθος της άχαριστίας και της έξαχρειώσεως της γυναίκας αυτής για την όποιαν είχε κάνει τόσες θυσίες και την όποια νόμιζε ότι κατώρθωσε να έξηφύση ήθικά !...

Και τα άπορόπτα γεγονότα έπαικολούθησαν με καταστροφική ταχύτητα. "Όστε, από λίγες μέρες, ή άστυνομία συνέλαμβανε τον Φουμπλάν και τη σπείρα του. Ή Μαρία δεν άργησε να τους άκολούθησει και αυτή στη φυλακή, με την κατηγορία ότι ήταν συνένοχος των παρασφαματών. Ή σύλληψις της γυναίκας που έξακολουθούσε κατά βάθος να την αγαπά, υπήρχε το σκληρότερο χτύπημα που δέχτηκε ο Μυρζέ στη ζωή του...

Οι παραχαράξεις πέρασαν από το δικαστήριο και καταδικάστηκαν όλοι, εκτός από τη Μαρία, ή όποια κατώρθωσε να συγχύση τους δικαστές της με τα δάκρυά της, παριστάνοντας τον έαυτό της ως θύμα.

— Για μ' άδομάδα, οι φίλτεροι αυτοί έραστα προσπάθησαν να εξαχθήσουν την καλή έρωτική τους εύνχια. Τού κάσει, όμως, άγνοούσαν να θεωρούνται μια παγωμένη άγάπη. Και έξαναχωρίστηκαν — για να μη ξεαναϊδοθούν πειά, τη φορά αυτή.

Όσοσο, ο Μυρζέ δεν λημονήσε την πρώτη του άγάπη. Και έτσι άρχισε να ηράνη τους έμπεως, τη Μαρία Φουμπλάν είχε ύπ' όψη του δημιουργώντας τον τύπο της Μιζέτ.

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΧΡΟΝΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 648)

μια κοινή λύπη στην καρδιά μου. Δεν έξερε πόσο καλό μπορεί να κάνει σε μια γυναίκα ή άνάμνησις ενός καλού παιδικού φίλου, όσο και άν είνε μάταιη και άνόφελι. Ή ζωή μιας γυναίκας είνε συχνά πικράνη, θλιβερή, γεμάτη στενοχώρια και μελαγχολία...

Μαντεύω τον πόνο της και χωρίς να θέλω, για να την παρηγορήσω, μόνον, της σφίγγω το χέρι :

— Έλβιρα !...

Δεν μου άπαντάει, μά και δεν τραβάει το χέρι και κάταστρο χέρι της μέσα από το δικό μου. Κιντίζει μ' άρηρημένα μάτια το μικρό πράσινο άμπαζούρο, που βέσκειται άνάμεσα μας, πάνω στο τραπέζι...

Καταλαβαίνω ότι συλλογίζεται κάποιο άγνωστο για μένα δόγμα της ζωής της, που ίσως δεν θα το μπόη ποτέ. Θα ήθελα να την παρηγορήσω, να γιστώσω τον πόνο της, να την φιλήσω στη μάτια, στο στόμα, στον κατάλευκο λαιμό της...

Σε λίγο τη ρωτώ :

— Και στη δηλαχία πως είχατε κάνει ; Σας συμβαίνει τίποτε ; Έχω ένα συγγενή που άνότερο ή πάλληλο που μπορεί να σας γανή χαίρηται...

— "Α, όχι σπουδαία πράγματα. Άπλοιστα πηγα να παραγγείλω να μου έτοιμάσουν ένα ποτόποιητό από μπιρόου μου...

νας τον άλλον, χαρετήθησαν χαριολώνοντας μελαγχολικά και, άπακούοντας και οι δυο σε ένα σκοτεινό ένστικτο, συμφωνήσανε να συνεχίσουν το έρωτικό τους μυθιστόρημα, που είχε διακοπή τόσο άπότομα. Δεν άργησαν, όμως, να καταλάβουν ότι ή καρδιά τους είχε κρυώσει. Και πριν περάσει ο πολυς καιρός, χωρίστηκαν και για δεύτερη φορά, χωρίς θυμούς και χωρίς σπινές, σμίγοντας άλλάς, τα χείλη τους και τα δάκρυά τους σ' ένα άπελαινμένο κίλι.

Αργότερα, πολύ αργότερα, ένα μελαγχολικό, φθινοπωρινό βράδυ, ο Μυρζέ ξεανασυνάντησε τη Μαρία στο δρόμο, — γερασμένη, όμως, ταυραμένη από τη ζωή, κακωμένη, σωστό ήθικά έρείπιο. Ο Έρβιος, άκούγοντας τη φωνή της καρδιάς του, άνοιξε άμέσως την άγκαλιά του στη γυναίκα που του χάρισε περισσότερες πόρες παρά χαρές...

Για μ' άδομάδα, οι φίλτεροι αυτοί έραστα προσπάθησαν να εξαχθήσουν την καλή έρωτική τους εύνχια. Τού κάσει, όμως, άγνοούσαν να θεωρούνται μια παγωμένη άγάπη. Και έξαναχωρίστηκαν — για να μη ξεαναϊδοθούν πειά, τη φορά αυτή.

Όσοσο, ο Μυρζέ δεν λημονήσε την πρώτη του άγάπη. Και έτσι άρχισε να ηράνη τους έμπεως, τη Μαρία Φουμπλάν είχε ύπ' όψη του δημιουργώντας τον τύπο της Μιζέτ.

Έμεινα για μερικές στιγμές συλλογισμένος. Δεν μπορούσα να καταλάβω σε τί θα χορημίσει στην Έλβιρα, ένα τέτοιο πιστοποιητικό. Και καθώς έτομαζόμουν να τη ρωτήσω σχετικάς, άξαφνα άνοιξε ή πόρτα και μπήκε ένα μικρό κορίτσι, με σγουρά χουρξάνθη μαλλιά. Τρέχει, άγκαλιάζει την Έλβιρα και τη φιλεί δυνατά στο πρόσωπο. Έπειτα γυρίζει το κοινκλιστικό προσωπάκι του, με κιντίζει και μου λέει :

— Είστε καλός, άκού κάνατε τη μαμά μου να κλάη !...

Τη κι αμ' άς μου !... Δεν έξω γιατί αυτή ή λέξι με πλύνισε κατάνηθα. Ή Έλβιρα λοιπόν είνε μαμά ; Άντικει σε κάποιον άλλο ; Ή καρδιά της είνε άσπρη αλλού ;

— Σηκώνομαι τότε και της δίνω το χέρι μου.

— Άντιο, κυρία μου... Σας ευχαριστώ για τις άξέχαστες στιγμές που πέρασα κοντά σας...

— Ού έξανάφετε ;

— Ναι !...

— Μά καταλαβαίνω ότι της λέω ήθιματά !...

G. MONTANARO

Σατυρική Δελτία

ΣΑΤΥΡΕΣ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕΣ

Κάνε στη γυναίκα σου παντρεύτηκες (την) Γλυκές ώρες. Στη δουλειά κά- (νε...) ψεύτικες Φύλα την σαν για δέκα χρόνια (να την δόχτηρες). Κι' άμα βγής έξω, κάνε... σαν να (μην παντρεύτηκες). "Αν είν' η πεθερά σου αντρούσα (και τις γεύτηκες, Φάτες και μωρό! Είνε λογικό, για- (τί...) παντρεύτηκες!

Περνά με άμαξή κάποιος κ' η συμ- (βία σου) — λαθεύτηκες, "Η... μάθε να λαθεύεις, έπειδη... (παντρεύτηκες!

Βοήρες σε φίλον κατά το μαντή- (λι της) — Τι μετρεύτηκες! Σκέψου σαν... σύζυγος και παρ' (ότι) δηλ. πώς... παντρεύτηκες!

Συνάδες στις τρεις κ' άλλαζες το (μωρό!) — Παραξενεύτηκες; Στοχάσου πώς για να χορτάσεις ή- (πνο) δεν παντρεύτηκες.

Είδες πέντ' ΞΣ λογαριασμούς — πα- (κέτο) κ' άγριεύτηκες, Μά... πλέρων' άδερφέ! — Τι διά- (βολο!) Γιατί παντρεύτηκες;

Τέλος, αφού χρεώτηκες, πουλήτη- (κες) Ξοδεύτηκες, Πέθανες; Στον παράδεισο θα (πάς, γιατί παντρεύτηκες! — Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ
Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Στο Φωτογραφείο.
"Η άσχημη γεροντοκό- (ρη) — Θέλω, κύρε φωτογράφε, να δώσετε δηλ. σας την τέχνη και να μου κάνετε μία ώρα α φωτο- (γραφία) —

Ο φωτογράφος. — Μάλι- (στα, δρομίνε. Θα κάνω δι. τι μπο- (ρώ, αλλά...) δεν σας υπάσχομαι να την κάνω και... να μη σας μιά- (ξη) διόλου!

Μτά σουφραζέτα. — Μά- (λοτα...) "Ολοι οι άνδρες είνε ά- (θλιοι, χαρτοπαί, τιποτένιοι!... "Η- (μείς όμως) δεν θέλουμε πλου- (το) — Αλλά, παρό... να ξείσωθομε προς αυτούς!...

— Και για ποιά προσέγγισή της περιφρονείται η Νίτσα;
— Για όλα, αλλά κυρίως για την μετριοφροσύνη της!

Η κυρία. — Είνε πραγμα- (τικά...) για να κλάη κανείς!...
— Μή φοβάστε, φίλε μου, κ' εγώ είχα την ίδια αρρώστια, με σας, αλλά σόθηκα.
— Ο άρρωστος. — Ναί, αλλά σείς, γιατί είνε, είχατε... άλλο γιατρό!...

Τα μονάκινα κορίτσια μας.
— Εμένα... έκεινο που μ' ένο- (χλεί στο... κίμο) είνε τα παιδιά.
— Εμένα... ο σύζυγος!

Στο Ξενοδοχείο.
Ο πνευματικός. — Τι; "Εχεις πεθερά και ήθελες να ξε- (μολογήθης; Μά είνε είσαι μεγαλο- (μωμένος, παιδί μου! Μεγάλη η χάρι σου!...

Η γεροντοκόρη. — Πι- (στεύω στον Ξωστό, όπως και στο Θεό... "Αλλά όπως το Θεό, έτσι και τον Ξωστό ούτε τον είδα, ούτε τον άκουσα ποτέ!...

— Ο άνδρας μου δεν παίρνει από λόγια.
— Μά είνε λοιπόν τόσο άγριος;
— Όχι... είνε καιρός.

Η σύζυγος (έννευσιμένη).
— Η άσθενής: — Γιατρέ, πεθαίνει... "Εχω ά- (παράκληση).

— Ο νέος υπάλληλος που προσ- (λάβατε) είνε καλός στη δουλειά του;

— Άπαράκλητος, δεν λές! "Ε- (χει τόσο πολύ) φιλασσοποιήσει τα βιβλία και τα έμπορεύματα, ώστε δεν μπορεί να κάνει τη δουλειά μου δίχως αυτόν.

Λάθος!
Ο πόλιςμαν (από την απο- (βάθρα). — "Ε! "Εσύ!
Δεν επιτρέπεται το κούμπι β- (στερα από τις έννη! — Ο κολυμβητής (από τη θάλασσα). — Δεν κολυμπά, κύριε πόλιςμαν, πνίχθηκα!

Ο πρώτος τυφλός. — Δεν μού λές, άγαση, σινάδελα, την γνωρίζεις αυτή την καλή κυρία;
Ο δεύτερος τυφλός. — Μοναχά!... έξ' όψεως!...

Επαγγελματικό καθήκον.
— Αφήστε με να περάσω, κύ- (ριε) άστυφύλακα. Είμαι δημοσι- (γράφος).

— Το ίδιο μου κάνει. Θα διαβά- (σετε τις λεπτομέρειες του δόγμα- (τος στις) αφισανές έφημερίδες.

Στην πόρτα του ληξιαρχείου γραφείου της Δημαρχίας μιας έ- (παρχιακής) πόλεως της "Αγγλίας διαβάζει κανείς την εξής είδοποι- (ση):

Θάνατοι:
«Παρακαλείσθε να περιμένε- (τε τη σειρά σας)!

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΩΝ:
— Τίμαθες... Κι' άλλη κλοπή έγινε πάλι, σε μία έξοχική έπαυλη!...
— Α!... "Όσο για κάτι τέτοια είμαι τελείως ήσυχος!...
— Τι, έχεις καλά σκυλιά!...
— Δεν έχω... έπαυλη!...

— Πέρασε καλὰ με την επι- (σκέψή σου);
— Όχι, παραπολύ άπρεπότη μου!
"Όλο το άπρεπότη έκαρδιόμαστε διαρκώς στα γέλια!...
— Μά για τί συζητούσατε, λοι- (πόν); — Για όένα!

— Μας παρασκόπασε στη διάλει- (ψη του) επί των δόξαλης όρες, αυτός ο κοινωνολόγος!
— Και για τί συζητάς, σε μι- (λή);
— Μήπως μὰς τό είνε, ο εύλο- (γημένος);
— Παρ' πώς είνε, τρεχάτος;
— Πάω να φωνάξω το για- (τρό!)... Πεθαίνει η πεθερά μου!
— Μην είσαι κουτός, καιμένε!... Μπορεί καλύτερα να πεθάνη και μό- (νη της)!

— Τίποτε δεν μου έπι- (τρέπεις) πεία. "Αν έξακο- (λουθήσει) αυτή η κατάσταση, θα γυρίσω στους γονείς μου.

Ο σύζυγος. — "Αλλ' αυτό δεν σου τό άπαγορεύ- (σα)!

— Πέρασε καλὰ με την επι- (σκέψή σου);
— Όχι, παραπολύ άπρεπότη μου!
"Όλο το άπρεπότη έκαρδιόμαστε διαρκώς στα γέλια!...
— Μά για τί συζητούσατε, λοι- (πόν); — Για όένα!

— Η γυναίκα του, έφερσε βου- (γάτρε) έσφακά!...
— Βρε τον δυστυχισμένο!...
— "Όχι δά!... Τον εύτυχισμέ- (νο, θα) θέλεις να πής!...

Η κυρία. — Μαρία, βρίσκεις ότι θα είνε πολύ δύσκολο να σε- (ρίσεις) το γέμια άπόψε στον κήπο;
— Η νέα υπηρέτρια (από την έπαρχία). — Διόλου, κυρία. "Απεναντίας θα θυμηθώ την έπα- (χή)... που τάτσα τα γουρούνια στο χωριό μου!...

Άπαράκλητος.
— Ο νέος υπάλληλος που προσ- (λάβατε) είνε καλός στη δουλειά του;

— Άπαράκλητος, δεν λές! "Ε- (χει τόσο πολύ) φιλασσοποιήσει τα βιβλία και τα έμπορεύματα, ώστε δεν μπορεί να κάνει τη δουλειά μου δίχως αυτόν.

Λάθος!
Ο πόλιςμαν (από την απο- (βάθρα). — "Ε! "Εσύ!
Δεν επιτρέπεται το κούμπι β- (στερα από τις έννη! — Ο κολυμβητής (από τη θάλασσα). — Δεν κολυμπά, κύριε πόλιςμαν, πνίχθηκα!

Ο πρώτος τυφλός. — Δεν μού λές, άγαση, σινάδελα, την γνωρίζεις αυτή την καλή κυρία;
Ο δεύτερος τυφλός. — Μοναχά!... έξ' όψεως!...

Επαγγελματικό καθήκον.
— Αφήστε με να περάσω, κύ- (ριε) άστυφύλακα. Είμαι δημοσι- (γράφος).

— Το ίδιο μου κάνει. Θα διαβά- (σετε τις) λεπτομέρειες του δόγμα- (τος στις) αφισανές έφημερίδες.

Στην πόρτα του ληξιαρχείου γραφείου της Δημαρχίας μιας έ- (παρχιακής) πόλεως της "Αγγλίας διαβάζει κανείς την εξής είδοποι- (ση):

Θάνατοι:
«Παρακαλείσθε να περιμένε- (τε τη σειρά σας)!

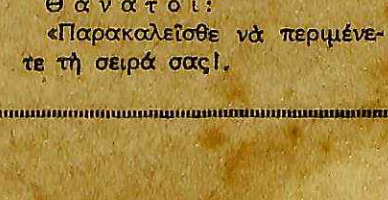
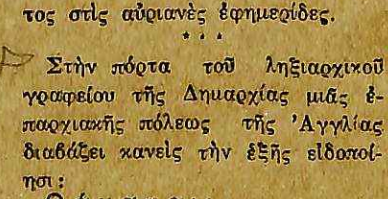
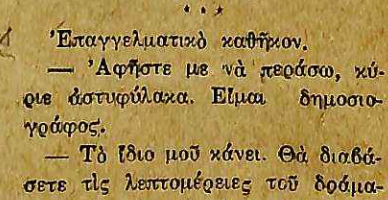
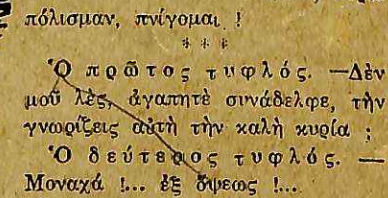
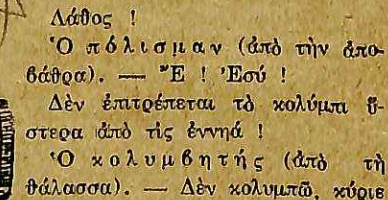
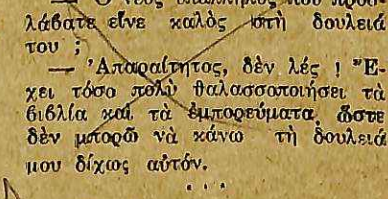
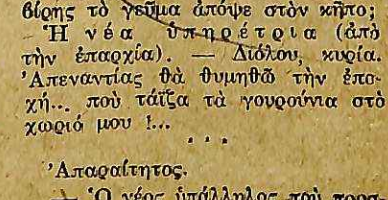
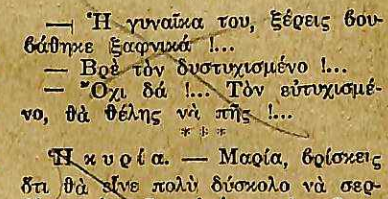
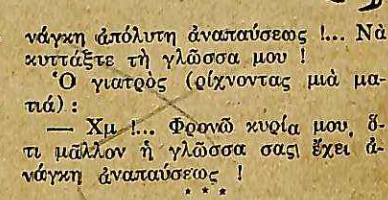
ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΩΝ:
— Τίμαθες... Κι' άλλη κλοπή έγινε πάλι, σε μία έξοχική έπαυλη!...
— Α!... "Όσο για κάτι τέτοια είμαι τελείως ήσυχος!...
— Τι, έχεις καλά σκυλιά!...
— Δεν έχω... έπαυλη!...

— Πέρασε καλὰ με την επι- (σκέψή σου);
— Όχι, παραπολύ άπρεπότη μου!
"Όλο το άπρεπότη έκαρδιόμαστε διαρκώς στα γέλια!...
— Μά για τί συζητούσατε, λοι- (πόν); — Για όένα!

— Η γυναίκα του, έφερσε βου- (γάτρε) έσφακά!...
— Βρε τον δυστυχισμένο!...
— "Όχι δά!... Τον εύτυχισμέ- (νο, θα) θέλεις να πής!...

Η κυρία. — Μαρία, βρίσκεις ότι θα είνε πολύ δύσκολο να σε- (ρίσεις) το γέμια άπόψε στον κήπο;
— Η νέα υπηρέτρια (από την έπαρχία). — Διόλου, κυρία. "Απεναντίας θα θυμηθώ την έπα- (χή)... που τάτσα τα γουρούνια στο χωριό μου!...

Άπαράκλητος.
— Ο νέος υπάλληλος που προσ- (λάβατε) είνε καλός στη δουλειά του;

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Καί τιμάς 'Ασυναγωνίστους

Α.Χ. ΓΕΡΟΠΟΥΔΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

Νεωτέρα κάθε πρωί

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΣΥΝΤΑΓΗΝ ΑΠΟ ΑΠΟΨΕ

Χάρis εις αυτήν την αξιοθαύμα- (στον) ανακάλυψιν, αί ρυτίδες δύναν- (ται να) εξαλειφθούν και να επανεύ- (ρη το) δέρμα την προτέραν νεανικήν ωραιότητά του. Η Έπιστήμη γνω- (ρίζει) πρό πολλού, ότι αίτια των ρυτίδων είνε η εξασθένησις κάποιων ζωτικών στοιχείων του δέρματος. Αί αξιόλογοι αἱται υλαι δύνανται ήδη να αποδοθώσι δια το Biocel, εκπληκτικού προϊόντος του καθηγη- (τού) Dr Stejskal του Πανεπιστημίου της Βιέννης. Το Biocel περιλαμβάνεται ήδη εις την κρέμαν Τοκαλόν, τροφή δια την επιδερμίδα χρώματος ρόζ. Δια της χρήσεως ταύτης, εν ρυτιδωμένον δέρμα δύναται ταχέως να γίνη και πάλιν νέον, μία όψις μα- (ραμένη να) γίνη δροσερά και νε- (ανική).

Δοκιμάσατε από άποψη μάλιστα, την κρέμα Τοκαλόν, τροφή δια την επιδερμίδα «Biocel». Αμέσως την έπομένην πρωΐαν θα εξακριβώσετε μίαν εκπληκτικήν διαφοράν. Δια την ημέραν κάμετε χρῆσιν της κρέ- (μας) Τοκαλόν, τροφή δια την επι- (δερ- (μίδα, χρώματος) λευκού, (όχι) λιπα- (ρά). Μετά χρῆσιν ενός μηνός θα φαίνεσθε τουλάχιστον κατά 10 χρό- (νια) νεωτέρα.

Σας έγγυώμεθα επιτυχῇ αποτε- (λέσματα, άλλως) το χρῆμα σας έπι- (στρέφεται. Γεν. "Αντ. Α. Π. Ρεμπου- (νι).

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΚΟΜΨΟΝΤΥΜΕΝΟΙ

Χωρίς να μείνετε

ΑΠΕΝΤΑΡΟΙ

ΡΑΦΗΤΕ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

'Από τὰ καλλίτερα
'Αγγλικά καί 'Ελληνι-
κά ύφάσματα, με τε-
λείαν έφαρμογήν

ΕΙΣ ΤΗΝ
ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ
ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

'Αθήναι: Στοά 'Αρσάκειου 12
Πειραιεύς: Φιλωνος 46 - 48.
Θεσ/νίκη: Βενιζέλου 22
Πάτραι: Μαζιδωνος 109
Βόλος: 'Ερμού 111.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ

ΕΡΓΑΣΙΑ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κεντρικόν Κατάστημα Σιδη- (ρών). Σχετικά πληροφορία δίδονται εις τὰ Γραφεία μας. Λέκα 7, 'Αθήναι.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΣ

Τό επί της οδού ΑΘΗΝΑΣ 11 Γραφείον Διεκπεραιώσεως 'Υποθέ- (σεων, γνωρίζει) ότι αναλαμβάνει έ- (ξώσεως δι' έξόδων) του, μέχρι πέ- (ρατος) αυτών, εισπράττον τὰ δικα- (στικά) έξοδα από τούς ένοικιαστάς

ΑΓΟΡΑΖΩ !! ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΟΓΟΥΣ

πάσης αξίας, παντός είδους όρολό- (για, παλαιά) άσήμια, παντός είδους παράσημα, νομίσματα ΚΑΠΟΔΙ- (ΣΤΡΙΑ (Φοίνε), παντός είδους παλαιά έλληνικά χαρτονομίσματα, με τὰς άνωτέρας τιμάς όλων των άλλων καταστημάτων. Μην πο- (λήσετε) τὰ κοσμήματά σας, προ- (τού) μας έπισκεφθήτε, και τούτο προς τὸ συμφέρον σας. Μην πι- (πτέτε) θύματα διαφόρων έπιτηδεύων.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Προσέξτε εις την διεύθυνσιν. Κυτάξατε την έπιγραφὴν να λέγη:

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
'Ωρολογοποιός - Χρυσόχοος
Ευπόλιδος καί 'Αθηνάς 56

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — 'Αθήναι
'Αναλαμβάνει υποθέσεις πάσης φύσεως. 'Αριθ. Τηλ. 23060

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

'Ιατρος Μαιευτήρ Γυναικολόγος
'Οδός Σκαλιστήρα 8α
(Λυσισαρείων. 8 1)2—8

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙ- (ΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ) του κ. ΣΠΗ- (ΛΙΟΥ) ΧΑΡΑΜΗ, 'Υφηγου της 'Ο- (φθαλμολογίας) εν τῷ Πανεπιστημίῳ, Μενάνδρου 27—'Αθήναι. Τηλ. 1-60

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,"

ΔΕΛΤΙΟΝ Γ' ΒΙΒΛΙΟΥ

ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

Η "ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,"

'Αποκόπτετε και κρατείτε το παρόν ΔΕΛΤΙΟΝ.

ΔΩΡΑ

ΔΙΑ

ΓΑΜΟΥΣ

ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ

ΠΟΡΣΕΛΑΝΑΙ

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΑΡΓΥΡΑ

ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ

ΠΟΘΗΤΟΣ

ΒΟΥΛΗΣ - ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

Ὁ εἰδικώτερος τεχνικὸς οἶκος ἐν Ἀνατολῇ διὰ μηχανήματα καὶ ὑλικά
κατεργασίας χάρτου

Προμηθευτὴς: Τυπογραφείων, Λιθογραφείων Κυτιοποιείων, Βιβλιοδετείων
Φακελλοποιείων, Ἐργοστασίων χάρτου καὶ Κρατικῶν ἰδρυμάτων

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις «ΛΤΚΟ ΑΘΗΝΑΣ» - Τηλ. 21.378

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΕΤΡΑΚΗ 18

Ταχυμειστήρια Ὀφφσέι
«PLANETA» DRESDEN
LEIPZIGER

Κυλινδρικά ταχυμειστήρια
ἐφημερίδων

Αὐτόματα πιεστήρια
JOHNE - WERK
AUTOMONOPOL, TIP-TOP

Ταχυμοστικαὶ χάρτου
PERFEKTA, JOHNE - WERK

Αὐτόματα φακελλοποιητικαὶ
τύποι SCUBERT (Βιέννης)
καὶ R. ERNST FISCHER
& WESCHER

ΥΛΙΚΑ
κυλινδρικών πιεστηρίων
ἐφημερίδων

ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ ΕΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ
ΕΓΓΥΩΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΧΗΝ